

Библиотека Любов и Съжба

КРИСТИНА ДОД

ПОЧТИ ВЛЮБЕНИ

БГОН

КРИСТИНА ДОД ПОЧТИ ВЛЮБЕНИ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Като дете, бунтарската натура на Пепър Прескот ѝ помага да оцелее, когато родителите ѝ изчезват и тя, брат ѝ и двете ѝ сестри биват разделени в различни приемни семейства из цялата страна. Вече като независима млада жена, Пепър става случаен свидетел на стрелба и се вижда принудена да се превърне в беглец, да сменя самоличността си и да се раздели с амбициозната си мечта да се издигне в обществото. Боейки се за живота си, тя се промъква в единственото място, което някога е смятала за свой дом — едно отдалечено в планините ранчо. Но там я очакват две стресиращи изненади — жената, която я е отгледала, вече не е между живите, затова пък Пепър сварва там най-нежелания човек — бившето си гадже Дан Греъм. Почти влюбени като тийнейджъри, двамата отдавна са разбрали, че между острите им характери постоянно прескачат опасни искри и сблъсъкът е неизбежен. Явно Дан не е човекът, на когото Пепър може да повери своите тайни, своя живот и любовта си. Съдбата обаче има свои планове и скоро двамата ще се изправят пред най-важното решение в живота си...

ПРОЛОГ

Осемгодишната Пепър се събуди, откривайки, че в коридора свети. Тя примига и, като се прозяваше, погледна към часовника. Осветените цифри показваха два и трийсет и шест и тя почувства прилив на триумф, защото знаеше, че не бива да е будна посред нощ.

Но тази светлина означаваше, че татко и мама най-последно бяха тук. Когато Пепър се върна от училище, те още не се бяха прибрали. Къщата беше празна, нещо, което — доколкото можеше да си спомни — се бе случвало само няколко пъти. Обикновено мама оставяше бележка на масата, но този път нямаше нищо. Пепър дори провери на пода, за да види дали климатикът не е издухал листчето.

След това направи това, което мама би искала тя да направи, и се разрови да намери нещо за хапване. Е, не съвсем, защото си взе бисквити, вместо ябълка, и ги яде пред телевизора, докато гледаше шоу, което иначе не биха й разрешили да гледа. Наслаждава се чак докато Хоуп не се прибра.

Тогава Хоуп изключи телевизора и я накара да си напише домашните на кухненската маса. Шестнайсетгодишната Хоуп винаги правеше правилните неща. В училище учителката на Пепър непрекъснато повтаряше: „Хоуп никога не говореше в час“. Или пък: „Учила съм сестра ти и тя винаги имаше само шестици“. На Пепър й прилягаше да слуша за прекрасната, идеална Хоуп и тя риташе крака на масата през цялото време, докато Хоуп излезе да вземе бебето от детската градина към църквата.

Прибра се с бръчка между веждите, но не каза на Пепър нищо. Когато Гейбриъл се върна от тренировка по футбол, тя го придърпа в един ъгъл и двамата си зашепнаха разтревожено.

Татко и мама не се прибраха през цялата вечер и не звъннаха.

Пепър отиде да си легне с чувството, че вината е нейна, защото е изяла онези бисквити, но сега можеше да чуе гласовете в кухнята, а това означаваше, че вече са си вкъщи. Като отхвърли завивките, тя тръгна с безшумни стъпки по коридора към светлината.

Разпозна гласовете на Хоуп и Гейбриъл, говореха тихо, сякаш някой ги мъмреше. После чу някакъв мъж да говори, но това не беше татко, и тя спря пред вратата. Беше облечена само с нощница. Мама казваше, че осемгодишните момичета не се показват по нощници пред непознати.

Пепър надникна през вратата и видя в кухнята двама непознати, жена и мъж в униформи на тексаски шерифи.

Хоуп седеше на масата. Гейбриъл стоеше зад нея с ръце на раменете ѝ.

Мама и татко не бяха там.

Жената казваше:

— ... Колата се е преобърнала пет пъти в три часа този следобед на празен участък от пътя близо до мексиканската граница...

За кого говореше тя? И защо беше тук?

Непознатата продължи:

— ... не са били открити до почти осем часа тази вечер от случайно минаващ служител. Двете тела са били смазани до неузнаваемост...

Мъжът я побутна в ребрата.

— Загинали са мигновено — завърши тя.

Загинали? Кой е загинал? За кого говореха?

— Съжалявам, че ви съобщавам такива новини. — Жената изглеждаше така, сякаш наистина съжаляваше.

Но Пепър продължаваше да не разбира нищо. Кой бяха загинали мигновено?

Мъжът попита:

— Деца, има ли на кого да се обадите, за да стои с вас? Лели? Чичовци?

— Не. Родителите ни нямаха роднини. Запознали са се... и двамата са били сираци... — Хоуп отпусна глава върху ръцете си и изхлипа.

Защо го правеше?

За кого говореха те? Дълбоко в сърцето си Пепър знаеше, но не можеше да повярва.

Гейбриъл, големият четиринайсетгодишен Гейбриъл, издаде звук, какъвто Пепър никога не беше чувала, нещо средно между скимтене и стон.

А Пепър... Пепър също издаде звук. Не го осъзна, докато всички не се обърнаха и не я погледнаха. След което тя се дръпна назад, но звукът, който излизаше от гърлото ѝ, беше тънък и висок, и ставаше все по-силен.

Хоуп се изправи и се втурна към нея.

Гейбриъл я последва, но се спря, гледаше по начина, по който го правеше, преди мама да го приеме в семейството.

Като прегърна Пепър, Хоуп прошепна:

— Тихо. Ще събудиш бебето. Ш-ш-шт, Пепър, ще се разболееш. Ш-ш-шт... — Тя я залюля леко.

Но Пепър стоеше скована, подпряла стъпалото на единия си крак върху другия, със залепнала тънка нощница към внезапно изпотената си кожа, и плачеше, защото не можеше да се сдържи. Нейната майка... те казаха, че майка ѝ е мъртва. Че татко ѝ... не! Беше го видяла тази сутрин. Изглеждаше изморен, но я целуна и ѝ каза да се държи добре. Казваше ѝ го всеки ден, когато тръгваше за училище, но тя никога не го правеше, а сега той беше... мъртъв? Майка ѝ? Смачкани? Умрели? Мъртви?

Хоуп я вдигна на ръце и я пренесе в спалнята ѝ, като повтаряше през цялото време:

— Ш-ш-шт, ш-ш-шт, тихо, скъпа, ще събудиш бебето, ще се разболееш, не плачи, не плачи.

Пепър не мислеше, че плаче. Беше плакала преди, но тогава не се чувстваше така. Тази остра болка в корема, туптенето в главата, празнотата... навсякъде.

Двете момичета седнаха на леглото на Пепър.

Гейбриъл остана на прага.

— Мога ли да помогна? — попита той, но изглеждаше никак непохватен и тромав, и не на място.

Разбира се. Беше живял тук само няколко години. Татко и мама не бяха неговите истински родители. Той не знаеше какво да прави.

Пепър се разрида още по-силно. Гейбриъл ѝ беше брат, единственият, който я разбираше, когато никой друг не го правеше, а сега всичко се променяше, разпадаше се... рушеше се.

Животът им се беше разрушил.

Хоуп хвана Пепър за раменете и приклепна до нейната височина. Погледна я в очите.

— Чуй ме, Пепър. Слушай. *Слушай.*

Пепър се успокои малко. Съвсем малко. Агонията още пронизваше стомаха ѝ. Тя разбра, че това е само затишие пред буря. Но сдържа дъх и заслуша.

— Аз ще се грижа за теб — обеща Хоуп. — Вярвай ми. Ние сме семейство. Ще направя всичко, за да бъдем заедно. Ще се грижа за теб. Вярвай ми.

ГЛАВА 1

Джорджтаун, окръг Вашингтон

Началото на юни

Седемнайсет години по-късно

Джаки Портър се надяваше, че не се е изложила, като падна на колене пред идола си. Това беше невероятна възможност и тя я очакваше със смесица от ужас и вълнение, но какво трябваше да прави? Генерал Дженифър Непиър беше това, което Джаки искаше да представлява след двайсет години — жена, успяла със собствени сили.

Джаки също щеше да успее със собствени сили. Докато напредваше към началото на опашката, която се виеше през модерната книжарница в Джорджтаун, тя стискаше многократно препрочитаната автобиография на генерала и екземпляр от новоизлязлата ѝ книга, която очертаваше и обясняваше принципите, които я бяха довели до успех. През цялото време Джаки лелееше тайната надежда, че генерал Непиър я е създала за нея.

Генерал Непиър беше загубила родителите си при ужасни обстоятелства — също като Джаки. Беше преминавала от семейство в семейство — също като Джаки. Беше правила грешки в младостта си, грешки — толкова ужасни, че едва бе успяла да се възстанови от позора и срама — също като Джаки. И все пак бе преобърнала живота си, отишла в Уест Пойнт, присъединила се към армията, и сега бе жената с най-висок ранг в американската армия.

Джаки погледна към голямата снимка, закачена над масата, на която генерал Непиър даваше автографи.

Генерал Дженифър Непиър беше петдесет и пет годишна, привлекателна жена с пронизващи сини очи и тъмна, посивяваща коса, събрана и пъхната под военната фуражка. Тя тренираше всяка сутрин, строго контролираше тялото си и се поддържаше в отлична форма. Беше изкусен стрелец. Живееше според принципите на дисциплината, изложени в книгата ѝ.

Сега Джаки живееше според същите принципи. Тренираше всеки ден. Упражняваше се в стрелба и самозащита. Не се отклоняваше от целта си и не позволяваше нищо — ни приятелство, ни забавление, ни романтична връзка — да я отклонят от пътя ѝ.

Генерал Непиър никога не се бе омъжвала, посвещавайки живота си на своята кариера, и въпреки че Джаки бе избрала различна кариера — градинарството — влагаше цялата си страст в изграждането на успешен бизнес в сферата на озеленяването във Вашингтон. Справяше се добре като за бедно сираче от Тексас. И ако понякога нощем я болеше от самота и си спомняше онази ужасна грешка с малко повече нежност... то през деня живееше живота, който си бе създала, и това беше достатъчно.

Сега Джаки чакаше на опашка да благодари на генерал Непиър за нейното ръководство. Протягайки врат да види жените, които бяха минали, тя за първи път зърна своята героиня.

Генералът изглеждаше по-стара и не чак толкова запазена, колкото на снимката, и Джаки си помисли: *ретуш*.

След което се смъмри, че е цинична. Все пак жената беше на продължителна обиколка за представяне на книгата. Бяха я интервюирали от телевизията и радиото. Сигурно беше изтощена. Но във всяко друго отношение изглеждаше точно така, както Джаки си я беше представяла. Опашката се придвижи напред и сърцето на Джаки се разтуптя по-силно.

Беше подбрала внимателно дрехите си за този момент, носеше тъмносиня пола и бяла блуза, прихваната на талията с колан, предназначен да подчертае възможно най-много ръста ѝ от сто и седемдесет сантиметра и да прикрие пищния ѝ бюст. Сандалите ѝ бяха в тъмносиньо и бяло, ниски и консервативни. Както генералът съветваше, бижутата ѝ бяха традиционни, но въпреки това скъпи: златни обици, златна верижка и обикновен часовник с черна кожена каишка.

Всяка жена, която се изправяше пред генерал Непиър, бързаше да избъбри колко ѝ се възхищава, произнасяйки почти същите думи, които Джаки бе запланувала да каже, но когато Джаки се приближи до масата, цялата предварително подготвена реч излетя от главата ѝ. Пърстите ѝ трепереха, когато подаде на генерала книгите за автограф.

Генерал Непиър впери поглед в нея.

— Как се казвате?

— Пеп... — прекъсна се тя по средата. — Джаки. Джаки Портър. — Трябва наистина да беше смутена — едва не издрънка истинското си име.

— Как точно се изписва, Джаки?

— Д-ж-а-к-и П-о-р-т-ъ-р.

— Искате ли да ви напиша нещо специално? Честит рожден ден? Или...?

— Не. Не, исках само да кажа... — О, боже, искаше ѝ се да падне на колене и да целуне подгъва на дрехата ѝ.

Генерал Непиър разтвори новата книга и започна да пише.

— Да?

— Аз само... само... — *Хайде, Джаки, изплюй го.* — Исих да ви кажа колко много ме вдъхновявате. Аз съм... бях от... Аз съм от Тексас и съм отгледана в приемни семейства точно като вас. Направих много бъркотии и когато прочетох автобиографията ви, се почувствах така, сякаш сме сестри по душа.

Генералът кимаше и слушаше, докато пишеше името ѝ със замах, след което премина към автобиографията си и написа името ѝ отново.

— Радвам се, че съм могла да помогна. Затова написах тези книги. Чувствах, че имам какво да кажа. — Тя отново погледна право към Джаки и скръсти ръце на масата пред нея. — Важното е, че независимо от това какви пречки се изпречат на пътя ви, не трябва да се предавате.

— Знам! — Внезапно речта ѝ се отприщи. — Когато казвате в книгата си: „Разочаровах хора, които са вярвали в мен, разочаровах и себе си, и дължа на тях и най-вече на самата себе си да успея“, това засегна някаква струна в мен.

— Наистина ли? — Погледът на генерала се стопли. — Поласкана съм, че сте запомнили думите ми.

— Помня всичките ви принципи в живота. Виждате ли, баща ми беше свещеник, а аз бях осемгодишна, когато полицията дойде и каза, че той и майка ми са загинали, след като са присвоили голяма сума пари от тяхната църква. Властите ме разделиха от сестрите ми и приемния ми брат, а сестра ми им помогна. Бях толкова ядосана, че исках да си го върна на целия останал свят. — Хората на опашката зад Джаки станаха нетърпеливи, а жената, която подаваше на генерала

книгите, се приготви да я прекъсне, затова Джаки заговори по-бързо: — Избухвах, направих си татуировки, бягах от приемните семейства, крадах неща от магазините...

— Аз никога не съм си правила татуировка — замислено произнесе генералът, — но останалото ми звучи познато.

— Имах една приемна майка, която се опита да ме вкара в пътя, но бях стигнала прекалено далеч.

Генералът кимна.

— Трябвало е да се вкарате сама в пътя.

— Точно така! И го направих, но един ден, когато се чувствах самотна и обезсърчена, намерих вашата книга и сякаш ми заговорихте.

Помощникът на генерал Непиър се изправи от лявата ѝ страна — Джаки го разпозна от снимката в книгата; той беше с генерала от пет години, казваше се Ото Биерке и изглеждаше мрачен, сякаш бе чувал прекалено много приказки като нейните и не вярваше на никоя от тях.

Не ѝ пукаше. Дженифър Непиър се интересуваше, очите ѝ блестяха, докато слушаше.

— Искам да ви благодаря не само за подкрепата и вдъхновението. В книгата си пишете, че не бихте могли да го направите без божията помощ, и аз... след като родителите ми загинаха и изгубих семейството си, отказвах да влизам в църква. Вие сте причината да възвърна вярата си и нямам достатъчно думи, за да ви се отблагодаря.

Генерал Непиър протегна ръка и когато Джаки я пое, генералът я стисна между двете си длани. На миглите ѝ блестяха сълзи, когато произнесе:

— Истории като вашата си струват усилието да се пише. Благодаря, че ми го казвате. Наистина го оценявам.

В очите на Джаки също избиха сълзи.

— Не, аз ви благодаря.

Генерал Непиър пусна ръката ѝ и тя взе книгите си.

Времето ѝ беше изтекло.

Докато се отдалечаваше от масата, гореше от вълнение. Срещата беше точно такава, каквато я бе очаквала. Беше зарадвала генерала, а самата тя беше изпитала щастие. Това бе един от принципите в книгата на генерал Непиър. „Бъди щедър на похвали, когато те са заслужени, и

радостта, която ще видиш при приемането им, ще ти се върне двойно.“
За пореден път бе излязла права.

Докато минаваше през книжарницата, очите ѝ се спряха върху купчината от новоизлязлата книга на генерал Непиър — и си помисли, че ще е хубаво да купи един екземпляр за госпожа Дрейс. Госпожа Дрейс имаше рожден ден след по-малко от две седмици, а тези две жени — госпожа Дрейс, която се бе заела с непокорното приемно дете, и генерал Непиър — си приличаха по техния строг морален кодекс и по разумните си приказки.

И още по-важно, тя изпитваше необходимост да изпрати знак на обич към госпожа Дрейс. Не беше ходила да я види. Просто... все още не го беше направила. Не можеше да се сблъска със спомените, нито с вероятността да го срещне там, затова си каза, че следващата година ще отиде и ще я види, а междувременно ще ѝ изпрати подарък.

Обзе я вина.

Тя взе един екземпляр от изложените, завъртя се и тръгна обратно към масата, но спря. Генерал Непиър говореше с друга читателка, подписваше нейната книга. Опашката се виеше през цялата книжарница и нямаше начин Джаки да се нареди най-отзад и да ѝ дойде редът, преди срещата ѝ с госпожа Майли във връзка с озеленяването.

Като се обърна към един от служителите, който мина забързано покрай нея, Джаки попита:

— Колко време ще е тук генерал Непиър?

— Докато не даде автографи на всички. — Той погледна опашката с усмивка. — Ще отнеме известно време. Не е ли страхотна? Обикновено авторите остават само час-два, но тя увери, че ако продължават да идват хора и да се редят на опашка за нея, те ще си получат подписани книгите.

— Наистина е страхотна — съгласи се пламенно Джаки. — Колко време ще отнеме, според вас?

Той огледа опашката.

— Най-малко два часа.

Тя хвърли поглед към часовника си. Госпожа Майли беше на не повече от миля оттук, дворът ѝ беше малък и особен, и ако Джаки купеше новата книга сега и проведеше набързо консултацията си, може

би щеше да успее да се върне в книжарницата навреме, за да получи още един автограф.

— Маркирайте я. Ще се върна по-късно за автограф.

* * *

Госпожа Майли настоя тя да погледне всяка градина във всеки двор в списанието за дизайн, което притежаваше, а тя притежаваше доста. Единият час, който Джаки си бе отпуснала, се удължи до два. По времето, когато се върна по оживените улици на Джорджтаун, уличните лампи светваха една след друга в здрача. Пристигна в момента, в който служителят слагаше табелката „затворено“ на вратата. Вдигна трите книги в ръка и загледа отчаяно. Беше си намислила още няколко неща, които искаше да каже на генерал Непиър.

Но явно нямаше да стане.

Генерал Непиър се бе отправила към последната спирка на обиколката си за представяне на книгата. Отлетяла за Ню Йорк, където щяла да бъде посрещната от издателя си като богиня, каквато наистина беше.

Джаки въздъхна, борейки се с разочарованието. След това си напомни: „Пречките съществуват, за да бъдат преодолявани“. Генерал Непиър го беше казала. Това не беше беда, беше пречка, и Джаки щеше да я преодолее с малко повече интелигентност. Бог знае, че доста пъти се бе налагало да мисли бързо. И бързата мисъл бе тази, която бе спасявала живота ѝ. В сравнение с онези моменти, това тук беше фасулска работа.

Тя се обърна и закрачи към гаража под сградата. Колата на генерал Непиър все още беше паркирана там. Джаки щеше да подаде писалка и книгата, предназначена за госпожа Дрейс, генералът щеше да я подпише, а Джаки нямаше да произнесе нищо, защото това щеше да е помрачаване на благословията — така смяташе генерал Непиър, когато някой се опитваше да извлече полза от проявата на любезност — и Джаки щеше да си тръгне с автографи и радостно сърце.

Паркингът представляваше сив бетон и закалена стомана, до половината запълнен с коли и джипове, включително една дълга черна

кола с държавни номера. Генералът още не си бе тръгнал.

Джаки сложи ръце на гърдите си и си пое дъх с облекчение.

Флуоресцентните лампи хвърляха светлина и сенки по пода и тавана. Тръбите за отопление и охлаждане минаваха близо до тавана, придържани от метални ленти, и мястото миришеше на автомобилни гуми и прах.

Стъпките на Джаки отекваха. Тя се почувства неловко, спря зад една колона, за да обмисли дали има куража да се доближи до генерал Непиър, докато помощникът ѝ наблюдава. Не че не харесваше Ото Биерке, в книгата си генерал Непиър говореше благосклонно за него. Въпреки това обаче изповедта на Джаки изглежда нито го бе заинтересувала, нито го бе убедила.

Кой знае, може пък да бе инструктиран да спира досадните фенове.

Обзе я смущение. Дали не ставаше прекалено нахална?

Вратите на асансьора се отвориха. До слуха ѝ достигнаха стъпки, тежките стъпки на Ото Биерке и по-леките на генерала, след което чу генерал Непиър да казва:

— Мина добре, имаме време и за вечеря.

Джаки знаеше, че ако поне не се опита да вземе автограф, никога нямаше да си прости. Трябваше да *опита*. Тя понечи да излезе иззад колоната, когато стъпките на Ото спряха и той произнесе с нисък, сериозен глас:

— Вижте, генерале, от седмица събирам смелост да ви кажа това.

Стъпките на генерал Непиър също спряха.

— Какво има? — Тя изглеждаше разтревожена.

Дълбокият му глас прогърмя в тишината:

— Знам какво правите.

Джаки замръзна на място. Той звучеше сериозно, обвинително. Тя се беше появила в неподходящ момент.

— За какво говорите? — Гласът на генерал Непиър също стана рязък. — Какво имате предвид като казвате, че знаете какво правя?

— Работих до късно. Чух ви да говорите по частната си линия.

Генерал Непиър се сопна:

— Майоре, какво се опитвате да кажете?

По-голямата част от ранните години на Джаки бяха преминали в опасност. И сега тя надуши острата ѝ миризма.

— Продавате информация на терористите. — Ото Биерке прозвуча спокойно и делово, когато отправи това ужасно обвинение. — Генерал Непиър, ще ви предам.

Последва тежка тишина. Джаки сдържа дъх, докато чакаше да чуе генерал Непиър да се оправдае, да обясни...

— Не мисля, че е необходимо да ви казвам, че съм част от контраразузнаването — каза тя тихо.

Той прозвуча тъжно.

— Не, генерале, не е необходимо.

— Или да ви предложи дял от печалбата. Тя и без това не е особено голяма.

Сърцето на Джаки спря. Нейната идолка признаваше вината си.

Гласът на Ото Биерке беше сериозен.

— Генерале, възхищавал съм ви се всеки ден, откакто работя с вас. Това е единствената причина да ви предупредя. Дължа ви толкова много.

Тя прозвуча леденостудено, когато каза:

— И аз ви дължа.

— Генерале! Мадам! — В гласа му се долови паника. — Недейте...

Изстрелът беше оглушителен.

Когато звукът се разсея, Джаки чу генерал Непиър да промърморва:

— Не трябваше да ми отправяте предупреждения.

Занемяла от ужас, Джаки изпусна книгите.

ГЛАВА 2

Книгите се приземиха на бетонния под със силен плясък.

— Кой е там? — изви се гласът на генерал Непиър над редиците с коли.

С изострения инстинкт на дива котка Джаки хукна. Като се приведе надолу, тя се запровира между колите. Знаеше къде отива — стига да успееше да стигне до целта си.

Във въздуха се разнесе втори изстрел. Предното стъкло на един автомобил се пръсна, посипвайки Джаки със стъкълца.

— Стой! — изкомандва генерал Непиър.

Всички инстинкти подсказваха на Джаки, че трябва да бяга, и тя им вярваше както никога преди. Скри се зад една колона. Прозвуча още един изстрел. Разби се още едно стъкло — но този път далече.

Когато генерал Непиър извика отново, гласът ѝ дойде от срещуположната посока.

Беше изгубила следите на Джаки.

А Джаки стигна целта си — тънко жълто найлоново въже, което висеше близо до една колона от един от високите и широки отоплителни отвори. Беше го забелязала на влизане. В Тексас баща ѝ беше измайсторил люлка от такова въже. Всички те — по-голямата ѝ сестра, приемният ѝ брат и малката им сестричка — тогава бебе — можеха да се люлеят на нея едновременно. Тя внимателно дръпна въжето, страхувайки се, че може да падне върху лицето ѝ и да накара генерал Непиър да изтича.

Въжето издържа.

Използвайки ръцете и краката си, Джаки се заизкачва нагоре по него. Заради изпълнените с адреналин вени почти не чувстваше напрегането на мускулите си, но, боже мили, трябваше ли да диша толкова шумно?

Когато се изравни с отоплителните тръби, които се отдалечаваха спираловидно в тъмнината, тя ги загледа с трепет. В детството си по време на преминаването от един приеман дом в друг беше бягала

много пъти. Веднъж дори се беше скрила в някакъв подобен гараж, затова знаеше, че когато се плъзне по тънката метална кутия, ламарината може да издумка под тежестта ѝ и да стресне генерал Непиър.

Но нямаше друг избор. Генерал Непиър претърсваше целия гараж. Тя спря да вика, но стъпките ѝ се движеха с увереност, която смрази Джаки.

Джаки леко се отпусна върху тръбата.

Когато ламарината се огъна и изпука, в гаража със скърцане на гуми спря една кола.

— Кучи син! — изсъска злобно генерал Непиър.

С хлъзгави от пот длани Джаки дръпна въжето горе към тръбата.

— Полиция! — проехтя мъжки глас. — Пуснете оръжието!

На Джаки ѝ се прииска да изпсува.

Полиция. Ако беше нормална жена, щеше да погледне на полицаите като на свои спасители. Но с нейното досие те нямаше да ѝ повярват, когато кажеше, че известната генерал Непиър е застреляла помощника си. А дори да повярваха, докато извършеха тестовете върху оръжието и потвърдяха, че Джаки е невинна, Непиър отдавна щеше да е избягала — след като е очистила Джаки.

Джаки знаеше, че същите принципи, които бяха ръководили действията на генерал Непиър нагоре по стълбицата на американската армия, ръководеха действията ѝ и сега. Тя щеше да е безпощадна в преследването на изкупителна жертва.

Тази изкупителна жертва беше Джаки.

Като държеше главата си надолу, тя запълзя бързо към входа на гаража, разчитайки, че виковете на полицията и яростните отговори на генерал Непиър ще заглушат шума от бягството ѝ. Разполагаше с броени минути, преди Непиър да ги убеди в своята невинност.

За Джаки това време беше всичко. Тръбата влизаше в бетонната стена до широкия отвор. Чистият въздух я мамеше, притегляйки я напред.

Но тук не висеше удобно въже. Нямаше как да се спусне надолу, а от бетонния под я дяляха повече от четири метра.

Не ѝ оставаше избор. След бързо поемане на въздух тя се плъзна от тръбата, увисна на ръце за една секунда, след това скочи.

Сблъсъкът със земята отекна болезнено през глезените ѝ. Тя не можеше да се движи. Падна.

Един вик потвърди, че са я видели.

Тя се претърколи, изправи се на крака и започна да тича. Тичаше към свободата.

Веригата на входа издрънча. Виковете станаха по-силни. Чу се шум от стъпки.

Не мислеше, че са близо.

Не посмя да погледне назад.

Един изстрел направи дупка в бетонната стена точно над главата ѝ.

Почти беше стигнала.

Вратата почти се бе спуснала.

В този момент, точно преди вратата да изтрака и да се затвори, тя легна на земята и се претърколи под нея.

След като отново се изправи, хукна с все сила. Зад нея прозвуча още един изстрел, улучи вратата на гаража, рикоширайки близо до главата ѝ.

Зад нея се чуваха виковете на мъже и жени.

Вратата отново се вдигна с дрънчене, но тя зави зад ъгъла на улицата. Имаше няколко души, стояха и гледаха към гаража, но отстъпиха, когато изтича покрай тях и се спусна към пресечката.

Тук още никой не беше чул врявата от долу. Музикантите, които свиреха на тротоара пред едно кафене, заглушаваха всеки шум. Туристите и местните се наслаждаваха на топлата юнска нощ. Неподозиращи за драмата, разрази се съвсем наблизко, те отпиваха от напитките си. Бъбреха.

Въпреки че дъхът ѝ бе спрял в гърлото, Джаки се опита да мине с бавна стъпка покрай кафенето. Като взе червеното сако, праметното върху облегалката на един свободен стол, тя побърза да го облече. Бръкна в чантичката си, извади една шнола, усука косата си и я вдигна на тила, след което я захвана с шнолата.

Пръстите ѝ трепереха. Тя чу един вик зад себе си и тялото ѝ потръпна, сякаш бе простреляна.

Но не беше. Все още не.

Един бърз поглед назад я увери, че полицаите не са я забелязали. Бяха се пръснали във ветрило, движейки се бързо.

Тя крачеше като човек, който знае къде отива. Зави отново зад ъгъла, оставяйки ярките светлини и големите тълпи зад себе си. Видя една алея и прекоси улицата. В далечния край съзря изход. Спасение.

Влезе в сенките и си пое дъх. Тук можеше отново да помирише миналото — боклук, тъмнина, паника и предателство.

Приведена, и като се държеше близо до оградата, тя заобиколи кофите за смет, притичвайки по разбития асфалт. Не можеше да навехне глезена си сега. Не и със смъртта, която я следваше по петите.

Звуците от улицата идваха заглушени. Тя се отдалечаваше от порядъчността, връщаше се назад, към подземния живот. Сред отпадъците се чу притичване на плъхове, отчаяното мърморене на някакъв клошар, сгушен в кашона си.

Джаки пхна ръка в чантата си. В едно отделение вътре държеше останките от своето минало, защото жена като нея никога не вярваше напълно на онази кучка Съдбата. Жена като нея никога не се чувстваше напълно спокойна. Жена като нея винаги се оглеждаше през рамо.

Щеше да отиде на международното летище „Дълес“, където имаше шкафче. Вътре се намираще раница с десет хиляди долара в брой, две лични карти, малка чантичка с тоалетни принадлежности и комплект дрехи за преобличане. Щеше да си купи билет за първия самолет и да замине, преди полицията да ѝ е направила портрет и да го е пуснала по медиите.

Дали книжарницата имаше охранителна камера, на която да се вижда лицето ѝ? По всяка вероятност. Ако калпавият ѝ късмет продължаваше, те разполагаха със снимката ѝ.

Спирайки преди края на алеята, тя извади швейцарско армейско ножче. Намери ножицата.

Пет минути по-късно, когато излезе спокойно от алеята, косата ѝ беше подстригана ниско, двете половини на ризата ѝ бяха вързани под бюста, така че татуировката в основата на гърба ѝ да се вижда и гримът ѝ бе изтрит.

Джаки Портър беше мъртва.

Нейното място бе зела Пепър Прескот.

ГЛАВА 3

Лейтенант Дан Грѐм не спеше на пода всяка нощ. Повечето нощи спеше в легло като нормален човек. Но понякога, когато имаше пълнолуние и призраците идваха да го навестят, той се опъваше срещу стената в дневната, увит в одеяла, спейки леко като заек, както се случваше на онези мисии, когато всеки звук означаваше опасност и смъртта бе само на един дъх разстояние.

Иначе не го смущаваше склонността му да обикаля къщата нощем. Безпокойството беше цената, която плащаше за годините в армията.

Освен това последния път, когато бе спал на пода, старата къща в ранчото се бе оказала прекалено голямо изкушение за неколцина градски хлапетии, и се бяха опитали да я разбият. Когато откриха, че къщата не е празна — което направиха по ужасяващ начин — те избягаха с такава скорост, че оставиха прогорени следи по ливадата на старата госпожа Дрейс.

Дан се беше посмял тихо, а след това се бе върнал в леглото.

Сега мекото прозвънване на алармата го събуди. Той отвори очи към пълната липса на светлина; в безлунна нощ планините Айдахо означаваха мрак. Бърза проверка на таблото за нарушения потвърди, че нещо голямо е нарушило лазерния лъч, който пресичаше чакълестия път, минаващ покрай хамбара. Обикновено някоя сърна създаваше проблемите, макар понякога да се объркваше и мечка, слязла от планините.

Но това се случваше след полунощ и само при пълнолуние тези животни скитаха нощем да търсят храна.

Като стана от импровизираното легло, той навлече дънките си, затыкна малката деветмилиметрова берета отзад в колана, докато се питаше какво ли е това. Това ли беше моментът, който чакаше? Може би *те* най-после го бяха открили.

Леки, стегнати стъпки изкачиха стълбището към широката дървена веранда. Женски стъпки.

Жените обикновено бяха по-малко опасни от мъжете. Обикновено. Но той не направи грешката да подвежда всички под един знаменател.

Предната ключалка изтрака, но когато не се отвори, тя мина по верандата и заобиколи ъгъла на къщата.

Адреналинът нахлу във вените му, но той го овладя, остави го да обгори раните по лицето и корема му. Пое си дълбоко дъх, изпълнен с нуждата за отмъщение. За справедливост.

След това последва стъпките към кухнята отзад. Не видя светлина през дантелените завеси, което означаваше, че тя не носи фенерче. Изчака я да стигне до люлката на верандата.

Тя без колебание я заобиколи. Или носеше очила за нощно виждане, или познаваше плана на къщата на Дрейс.

Той хладно си отбеляза при звука, че е обути с някакви ботуши и стъпва така, сякаш не се бои, че ще бъде разкрита. Дали не си мислеше, че къщата е изоставена? Или беше дошла да търси него, очаквайки открит сблъсък?

Не. Малко вероятно. Хората, които го преследваха, никога не играеха честно. Те никога не показваха лицата си, никога не позволяваха истинската им самоличност да бъде разкрита.

Тогава кой беше този нарушител?

Тя спря до коша за складиране, който госпожа Дрейс държеше винаги на верандата, и след малко се чу тих звук от ръждясалото резе при вдигането на капака. Нямахше да намери в него нищо за крадене — и, естествено, тя пусна капака и продължи да върви.

В старомодната кухня часовникът излъчваше фосфорен блясък, давайки му достатъчно светлина, за да види неясните очертания на дървената маса, печката на дърва, високия плот... прозореца, където непознатата спря. Беше заключен, разбира се, с най-обикновен райбер, но тя започна да го движи, сякаш знаеше какво прави, и преди той да се извърти от пластинката и прозорецът да се плъзне нагоре, изкривената рамка започна да скърца.

Интересно. Тя знаеше тайните на къщата.

С лек удар на ръката непознатата вдигна транспаранта.

Той я остави да прехвърли крака си през отвора, след това ръцете, главата и раменете. Когато се изправи, я хвана, събори я долу,

претърколи се със съпротивляващото ѝ се тяло и след миг беше отгоре ѝ.

Мигновено разбра коя е. Разпозна я по формата, по миризмата ѝ, по спомените, които го нападаха.

— Пепър — произнесе дрезгаво. — Пепър Прескот. Чаках те.

Кратката схватка бе оставила Пепър зашеметена. Тя не виждаше нищо.

И все пак още преди той да заговори, тя знаеше кой лежи върху нея. Разпозна тежестта му, аромата му, възхитителния отпечатък на тялото му, опънато върху нейното.

Дан Греъм. Нейният любим. Нейната болка.

Знаеше, че има неща, които трябваше да каже. Въпроси, които да зададе. Но единственото, за което можеше да мисли, беше *Дан. Дан.*

Топлината му сгря измръзналото ѝ тяло. Гласът му се понижи до шепот. Ръцете му се плъзнаха в косата ѝ.

— Къде беше през последните девет години?

Но явно не го бе грижа за отговора, защото блокира устата ѝ със своята.

В съзнанието ѝ се появи споменът за развълнуван момичешки глас, който ѝ доверява... *Дан е момчето, което най-добре се целува.*

Това беше предизвикателство за Пепър. Да разбере дали е истина.

Оказа се истина. По дяволите. Така беше.

Устните му се разтвориха над нейните и тя забрави миналото, забрави настоящето. Единственото, което съществуваше, бяха неговите устни върху нейните, твърдят под под тялото ѝ и отдавна прогонената топлина, която избликна от дълбините на душата ѝ.

Езикът му проникна бавно в устата ѝ.

Той не чака разрешение.

Никога не го правеше.

Притегли я в целувката с подканящо извиване на езика, проучвайки я. Извличаше удоволствие от нея, сякаш това бе негово право. Но ѝ отдаваше удоволствие в същата мяра, изливайки върху нея страст, която пръскаше радост и обещаваше удовлетворение.

Той имаше вкус на ментова паста за зъби и на Дан, аромат, който не беше забравила, и който искаше да вкуси отново.

Но не му отвърна. Как би могла? Беше извън равновесие, замаяна от падането, уплашена от това, че едва не бе убита, че бягаше от почти пет дни...

Когато се скова, той възкликна нетърпеливо и нерешителните, нежни целувки станаха настойчиви.

Неохотата ѝ изчезна, когато си спомни. Спомни си как го беше чувствала вътре в себе си. Силата и нуждата, и топлината.

Никога не ги забрави. Колкото и да се опитваше, не забрави.

Пръстите му масажираха скалпа ѝ, изпращайки шокови вълни на удоволствие по кожата ѝ към гърдите, към корема и беше толкова хубаво, колкото преди.

Дори по-добре, защото толкова ѝ беше липсвал.

Той сведе устни, за да ги запечата с нейните, без да ѝ позволи и миг да помисли, и я завладя толкова цялостно, че всяко движение на езика му караше тялото ѝ да се извива нагоре, да се опитва да се доближи още повече до неговото. Бяха съединени вече от раменете до коленете. Той беше между краката ѝ и дюкянът на дънките му се опъваше над ерекцията му. Беше съблазън, която не бе изпитвала в реалността от цели девет години, въпреки че си бе мечтала за нея.

Независимо колко дисциплинирана беше през деня, сънищата ѝ бяха диви и чувствени, изпълнени с Дан и онази нощ, с болката от загубата на девствеността ѝ и екстаза да бъде с него.

И вината след това, разбиващото чувство, че е отишла прекалено далеч в своето неподчинение и ярост. Много, много далеч.

Тя погали ръцете и раменете му под тениската, намирайки отдавна изгубените очертания, и наслаждавайки им се. Спомни си го, в нея и извън нея. Искаше го, в нея и извън нея.

Никога не бе преставала да го иска.

Сякаш беше чул признанието ѝ, целувките му станаха по-леки, по-меки и по-нежни...

Той вдигна главата си и каза:

— Пепър. — И това бе всичко.

Мътните да го вземат. Беше се предала още преди да го е видяла.

Реагира, както правеше винаги, когато плановете ѝ се проваляха — с враждебност. Избута раменете му.

— Махни се от мен.

— Не. — Това беше всичко. Просто „не“, произнесено със спокоен, равен глас, който не издаваше нищо за мъжа, в който се беше превърнал.

Макар да не го чувстваше много различен. Беше висок, почти двуметров, с едра кост, с широки рамене, които я караха да се чувства изящна. Мускулите му открай време бяха добре очертани. Всяко лято работеше като помощник в ранчото на баща си и по времето, когато навърши седемнайсет, беше як, секси и наперен, най-горещото момче в град Дайъмънд. Най-страхотният мъж в окръг Адамс. Мъжът, който обърка ума ѝ и завладя душата ѝ.

Но тя не искаше да си спомня това.

Изблъска го отново.

— Едва не ми счупи крака, когато ме хвана и ме събори.

— Но не го счупих. — Звучеше абсолютно сигурно, леко заплашително и опасно. Не звучеше като онзи Дан, когото тя познаваше. Онзи Дан, когото беше обичала.

Онзи Дан беше пламенен и див, необязден жребец, който събаря огради и препуска в залеза. Този Дан беше... плашец и тих.

Старите, завити краища на линолеума на госпожа Дрейс се забиха в средата на гърба ѝ и тя усети познатите миризми на дома си — торбички с карамфил и нишесте, и лимонов препарат за чистене. Сега в добавка към предишните миризми във въздуха витаеше и мирис на прах.

Прониза я тревога. Госпожа Дрейс никога не оставяше и пращинка в къщата.

— Как дойде тук? — попита той.

Чувството ѝ се предаде и на него. Тя се заслуша в тишината на къщата и каза разсеяно:

— Какво имаш предвид?

— Не пристигна с кола.

О, не. Беше забелязал. Ръцете ѝ отскочиха от него, сякаш внезапно бе станал супер горещ.

— Защо питаш? Ти какво правиш тук? Къде е госпожа Дрейс?

Той се отлепи от тялото ѝ. Стана. Протегна ръка. Не изчака да я хване, а стисна нейната и я дръпна нагоре.

— Къде е тя? — Пепър не хареса задъханата, тревожна нотка в гласа си. Не хареса мислите, които се въртяха в главата ѝ.

Дан включи лампата.

Пепър примига на острата светлина на голата крушка в средата на високия таван. Голямата старомодна кухня с малката си маса в единия ъгъл и очукания бял умивалник изглеждаше съвсем същата, както когато беше живяла тук.

Дан — не. Той открай време беше с тъмни очи и тъмна кожа; неговата прапрабаба била индианка от шошоните, оттогава гените ѝ доминираха семейството на майка му и се виждаше, че в жилите му тече индианска кръв. Но Дан бе разбрал някак генетичния хазарт и на седемнайсет косата му имаше великолепия цвят на прегоряло злато. На седемнайсет също така непорочно лице и чисти черти, които караха момичетата да си шушукат и да се кикотят, когато ги погледнеше.

Сега той беше... суров. Очарованието на младостта бе изчезнало. Цинични бръчки прорязваха кожата около устата му. Черните му очи гледаха така, сякаш се канеше да получи отговори от нея на всяка цена. Нито едно мускулче върху лицето му не помръдваше, но въпреки това във въздуха около него трептеше някаква опасност.

Това беше безпощаден мъж. Мъж с мрак в душата.

Тя видя всичко това в един миг: приликите, промените. Промените... Пристъпи към него. Правата му коса стигаше почти до яката. Кожата му имаше бронзов загар. През бузата и върху носа му минаваше зигзагообразен белег — умело закърпена рана. Мястото под белега изглеждаше леко назъбено, сякаш скулата е била смазана. Тънката бяла линия беше изтеглена като камуфлажна боя по кожата, карайки го да изглежда много повече като индианец, отколкото преди.

Явно е бил ранен. Лошо.

А сега беше тук, в къщата на госпожа Дрейс, когато трябваше да бъде вкъщи в ранчото Греъм надолу по пътя.

Тя разтърка ръце нагоре-надолу, опитвайки се да ги стопли.

— Тя болна ли е?

Единственият отговор, който получи, беше гледката на гърба му, когато тръгна към предната част на къщата, светвайки лампите по пътя си.

Последва го; евтините ѝ ботуши издаваха заглушено тупане, докато вървеше и триеше новите пришки, излезли върху вече

пукналите се.

Къщата беше строена през двайсетте, с дневна, трапезария и кухня, разположени в една редица от фасадата към гърба. Към всяка стая имаше спалня. Трапезарията не беше променена — с вграден бюфет, който минаваше по дължината на една стена и маса, достатъчна да побере осемнайсет души. Само компютърът добавяше странна, необичайна нотка на съвременност. Растенията, пръснати из стаите, изглеждаха занемарени: прашни, изсъхнали и измъчени като Пепър. В дневната колосаната ръчна дантела още украсяваше ръкохватките на столовете, над стъклата на прозорците още висяха дантелени завеси. Пепър видя, че вратата към спалнята на госпожа Дрейс е отворена.

Дан отстъпи встрани и пусна Пепър да мине първа.

Тоалетката, изработена от масивен дъб, беше потъмняла от годините. Найлоновите четки на госпожа Дрейс, сребърната й шнола, колекцията от стъклени шишенца от парфюми бяха подредени спретнато пред едно прашно огледало. Както винаги, леглото беше покрито с кувертюра с избродирана върху тъмносин фон венчална халка.

Стаята беше празна.

Не беше нужно Дан да казва каквото и да било. Госпожа Дрейс беше починала.

— Тя... кога си замина? — прошепна Пепър. Не можа да произнесе думата „умря“. Не още. Не и когато се отнасяше до госпожа Дрейс.

— Преди десет месеца.

— Мъчила ли се е?

Той не помръдна. Не показва никаква емоция.

— Сърдечен удар. Аз я намерих. Умряла в градината.

Облекчение, макар и слабо, отпусна напрежението в мускулите на Пепър.

— Значи е умряла щастлива.

— Изглеждаше умиротворена и доволна.

— Слава богу. — Пепър се почувства странно, откъсната от него, от това място. Главата й забуча силно и тя преглътна. — Не беше толкова стара.

— На седемдесет и една.

Пепър беше доволна, че той не я обвиняваше за страданията, които бе причинила на госпожа Дрейс в месеците, когато бе живяла тук, и по-късно, когато си тръгна и никога не се обърна назад.

Макар че се беше обръщала. Бе изпращала подаръчета от време на време и кратки бележки, така че госпожа Дрейс да не се тревожи. Беше ѝ купила книга и се опита да вземе автограф за нея...

Но не искаше някой да я проследи и винаги си бе мислила, че има време. Време да се върне. Време да оправи нещата с госпожа Дрейс.

Тя отиде до гардероба и отвори вратата. Дрехите на госпожа Дрейс висяха вътре и оттам я лъхна миризмата на торбички с лавандула.

— Никога не ми е минавало през ума, че ще си отиде.

Глураво. Всички умират.

Но той се съгласи.

— На мен също.

Пепър докосна роклята, която госпожа Дрейс носеше на църква всяка събота през лятото. Износен, избелял памук — госпожа Дрейс нямаше време да се глези с гладене — чиято простота за Пепър олицетворяваше самата госпожа Дрейс. Жена, която говореше без заобикалки, загоряла от живота на открито сред нейните растения, жена, която можеше да прозре лъжите на едно шестнайсетгодишно момиче и имаше смелостта да ги назове. Пепър погледна Дан.

— Никой не допускаше, че тя ще приеме сираче.

Той вдигна едната си вежда, сякаш сантименталността го изненада.

— Не я интересуваше какво ще си помислят другите.

— Не. — Пепър се взря в себе си в пожълтялото, вълнисто огледало върху гардероба. Лицето ѝ бе разкривено, прекалено широко в челото, прекалено тясно в брадичката, лешниковите ѝ очи изглеждаха твърде големи и пълни с невяра. За първи път, откак бе чула изстрела, който уби Ото Биерке, ужасът избледня, заменен от горчива скръб.

— Наистина не си знаела. — Това беше твърдение, и все пак сякаш я питаше.

Светът се беше разкривил и развалил от предателството на генерал Непиър, от смъртта на госпожа Дрейс и от мъжа, застанал зад

нея, толкова близък и все пак толкова различен. Погледът ѝ срещна неговия в огледалото.

— Не знаех.

Устните му леко се извиха, сякаш не знаеше дали да ѝ вярва.

— Ще съм в кухнята, ако ти потрябвам.

Остави я сама, да плаче, ако иска, предположи тя, но раната бе прекалено нова. Прекалено шокираща. Не можеше да плаче. Дори не можеше да чувства. През последните девет години си бе мислила, че има място, където да дойде, когато постигне успех, и човек, на когото да се похвали, и който да се радва за нея. Беше си го представяла хиляди пъти.

Беше си представяла как идва в ранчото със страхотна кола — Мерцедес, не, почакай, щеше да дойде с хеликоптер — щеше да носи подаръци и очите на госпожа Дрейс щяха да блестят от гордост. Госпожа Дрейс нямаше да я хока, че е избягала. Госпожа Дрейс вярваше, че хората могат да се поправят. Много пъти, докато Пепър живееше тук, госпожа Дрейс ѝ бе казвала да спре да гледа назад, казваше ѝ, че има цялото бъдеще пред себе си. Дълго преди да открие генерал Дженифър Непиър с аксиомите ѝ, тя бе имала госпожа Дрейс и нейната мъдрост.

Госпожа Дрейс беше живяла според вярата си. Госпожа Дрейс никога не бе предала никого. Не като онази кучка, онази убийца, генерал Непиър.

Като отиде до леглото, Пепър прокара ръка по шарката на кувертюрата.

Вместо да се завърне тук победоносно, тя беше дошла да дири подслон, сигурна, че има дом, в който може да избяга, когато животът стане прекалено труден.

Пристанът го нямаше. Госпожа Дрейс я нямаше и единственото, което бе останало, беше горчивото осъзнаване, че Пепър си е получила каквото заслужава. Без гордост, без помощ, без любов.

Госпожа Дрейс си беше отишла.

С болезнена гримаса Пепър свали ботушите си. Сви се непохватно на леглото, сгуши се в юргана, сложи глава на възглавниците и заплака за жената, която бе приела в дома си една непокорна тийнейджърка и я бе вкарала в пътя, бе я накарала да се погледне и да разбере, че трябва да се промени — или да умре.

ГЛАВА 4

Като излезе на верандата, Дан затвори вратата зад себе си, внимавайки да не вдига шум. Той потръпна в тениската си; навън беше студено, както винаги нощем толкова високо в планината. Той отвори портфейла си, извади плоски миниатюрни слушалки и микрофон, и отиде до ъгъла на верандата. Милиарди звезди изпращаха надолу светлината си, непомрачени от облак или мъгла. Високо тук човек можеше да погледне нагоре и да види вечността — и да осъзнае, че адът съществува тук, на земята.

Той го знаеше. Беше живял в него. И продължаваше да живее.

Някъде в небесата се намираше сателитът, който щеше да приеме неговото обаждане и да го излъчи до едно място, един офис, един телефон. Дан натисна бутона за разговор и се заслуша в бръмченето и свистенето.

— Лейтенант Греъм — произнесе ясно полковник Доналд Джеф в ухото му някъде от окръг Вашингтон, където беше два часа по-късно. Гласът му прозвуча разтревожено. — Има ли проблем?

— Хванах нарушител. — Когато очите му привикнаха към тъмнината, Дан слезе по стъпалата, отиде до алеята и погледна към гаража, после към хълма срещу хамбара. — Жена, която познавах, когато бях тийнейджър.

— Отърви се от нея.

— Ще го направя. — Като прилекна на чакъла, Дан огледа за следи от гуми. Стана и изгупа ръката си. — Но е странно, че се появява сега, посред нощ, сама... без кола.

Гласът на полковник Джеф стана остър.

— Звучи като професионален престъпник.

— Предвид миналото й, е напълно възможно. — Дори с тази си прическа тя изглеждаше по-скоро от средната класа, отколкото от криминалния контингент. Но Дан знаеше достатъчно, за да не се подвежда по външността, или да смята, че Пепър Прескот не е

способна на престъпление. Още по времето, когато живееше в Дайъмънд, все си търсеше белята.

Разбира се, той също.

— Да, нека я проверим. По-добре да сме сигурни. — Сега Дан чу умората в гласа на полковник Джеф. — Как се казва? Какво знаеш за нея?

— Име — Пепър Прескот. Възраст — двацет и пет години. Родена в Тексас — или поне така ми каза навремето. Отгледана в приемни семейства. Живя в Дайъмънд, всъщност тук, в ранчото, в продължение на единадесет месеца, когато беше на шестнайсет. — Дан се опита да се сети какво друго знаеше за нея, но едно описание на топлината вътре в нея и извън нея едва ли би подпомогнало много търсенето. — Това е.

Полковник Джеф попита невярващо:

— И това е цялата информация, която ми даваш?

— Най-доброто, което мога да направя. След смъртта на госпожа Дрейс известно време се опитвах да я намеря сам, но не успях. Предполагам, че е живяла под фалшиви имена.

— Защо си се опитвал да я намериш?

Ако Дан му кажеше, че Пепър е новата собственичка на ранчото, той щеше да се стегне. Щеше да прекрати операцията, а Дан не можеше да го позволи, затова каза само:

— Личен въпрос.

— Личен въпрос значи.

— Преди много време.

— Хм.

Дан знаеше какво мисли полковникът, защото същата идея му хрумна и на него.

— Да, сър. Нашите „приятели“ може да са открили старата връзка между нас и да са я внедрили. Макар да ми изглежда малко пресилено.

Почти можеше да чуе как полковникът претегля вероятностите.

— Хубаво. Ще проверя информацията ти колкото е възможно по-бързо. Не я искаме тук, ако е просто невинно цивилно лице.

— Не се тревожете за това. Единственото, което трябва да направя, е да я поуплаша. — С придобит от времето цинизъм, Дан продължи: — Ще избяга веднага. Това го може най-добре.

— Искаме да я разпитаме, ако е замесена по някакъв начин.

— Да. — И без това го беше планирал. По дяволите, очакваше го, точно затова не каза на полковник Джеф цялата истина. Нуждата му да разследва Пепър бе нещо повече от бизнес. Това беше нещо лично. Беше му странна собствената му реакция към нея. Тази вечер Пепър бе нахлула с взлом не само в къщата. Тя бе нахлула в душата на човека, който той бе преди. Когато се бе поддал на неустойчивия импулс и я беше целунал, усети нещо живо, смазващо, познато и въпреки това искрящо ново, и го позна.

Страст, истинска, чиста и примитивна — което съвсем не бе изненадващо, защото бе мислил за Пепър понякога през изминалите девет години. И след смъртта на госпожа Дрейс я беше търсил сериозно. А тя бе нахлула право в неговия свят. Нямаше да успее да избяга сега толкова лесно. Той щеше да разбере къде е била и какво е правила. Щеше да разбере истината защо е тук. И господ да ѝ е на помощ, ако се окажеше една от *тях*.

Сякаш не успял да се сдържи, полковник Джеф попита:

— Някакви признаци за момчетата?

— Нищо. Още ли ги държите под око?

— Разбира се. — Полковникът прозвуча раздражено, че Дан задава подобни въпроси. — Кацнаха във Вегас преди две седмици. Играха хазарт няколко дни, живееха като хора, които могат да умрат утре, след това един по един се изнизаха. Всички, с изключение на двама, които продължават да залагат. Останалите се пръснаха на северозапад. Могат да стигнат до теб в рамките на дванайсет часа.

Дан каза със задоволство:

— Чакат Шустър.

— Ти очевидно си отслабнал от раните и си впечатляващо незащитен. Разпространихме фалшива информация за дейността и местоположението ти. Какво ги задържа? Защо още не са се опитали да те убият?

Дан се ухили на неприкрито изразеното желание на полковник Джеф да го види прострелян.

— Какво става, да не са изгубили ориентация? Или са осъзнали, че методите им са погрешни и са изпаднали в декадентско униние? — Той стана сериозен. — А може би са решили да си спестят много неприятности, като са изпратили бивше гадже да ме очисти? — Той чу

движение откъм вътрешността на къщата. — Тя идва. Кажете ми каквото откриете за нея.

Без повече приказки двамата приключиха разговора.

Дан се върна вътре, а Пепър се затвори в банята и макар да минаваше полунощ, той запали огън в печката, за да прогони студа от кухнята и включи кафеварката. Пепър обичаше кофеина и някога двамата бяха прекарвали голяма част от вечерите над чаша еспreso, преструвайки се, че са в Сиатъл... или в Париж. Той имаше нужда да знае повече за нея, за това какво прави тук, а миризмата на кафето щеше да я подмами да дойде при него.

Посещението ѝ не беше случайно. Тя беше на мисия. Неговата работа бе да разбере каква точно мисия е, преди да е станало прекалено късно за нея или за него.

Когато Пепър се върна в кухнята, той анализира движенията ѝ, изражението на лицето, начина, по който държеше ръцете си. Беше събула ботушите си и евтините ѝ бели чорапи изглеждаха така, сякаш щяха да се разпаднат всеки момент. Тя още носеше сакото си, свита в него. Очите ѝ изглеждаха изплашени, сякаш е получила удар, който не е очаквала.

Така ли беше? Или е знаела истината за госпожа Дрейс и за ранчото?

Той се облегна на плота, наля една чаша и я побутна към Пепър.

— Благодаря. — Не го погледна, не се приближи повече, отколкото бе необходимо, за да обвие ръце около горещата чаша. Продължи да стои там, вперила очи в издигащата се пара, сякаш очарована от цвета на кафето, и това му позволи спокойно да я огледа.

Годините бяха изписали своите промени. Много промени.

Преди девет години тя носеше косата си дълга, падаща на вълни по гърба, спусната около лицето, и постоянно променяше цвета ѝ. Червена, руса, кестенява, с ярки кичури в розово, синьо или пурпурно. Сега цветът бе черен и подстрижката къса, неравна, а косата стърчеше в непокорни къдрици.

Но прическата бе единственият знак за предишната, дива Пепър. Чертите на новата Пепър бяха по-зрели, загубили овала на юношеството, и с новопридобита изисканост, а постоянното оживление, откритата враждебност бяха заменени от замислена интелигентност, която го очароваше въпреки волята му. В лешниковите

очи на новата Пепър не проблясваха зелени искрици; тази вечер изглеждаха помръкнали, и бяха уморени, тъжни и предпазливи.

Къде беше прекарала всичкото това време? Какво бе причинило тези промени? *Кой* ги беше причинил?

Може би мъж. Тя бе от онези жени, за които мъжете се бият. Дори да остарееше, лицето ѝ щеше да привлича хиляди мъжки погледи, или поне дузина, с тази прическа.

За негова изненада тази представа не му хареса повече от идеята, че е дошла да го открие и да го ликвидира.

Той побутна купата със захар към нея и пластмасовата повърхност на масата изскърца.

Пепър се стресна при звука и погледна захарницата. После погледна към него, но побърза да отклони поглед.

— Благодаря. — Прозвуча покорно, сякаш беше в шок.

А може би наистина беше. Може би никое от изпратените писма не бяха стигнали до нея. Може би се бе появила тук случайно.

С почти нехаен глас Пепър попита:

— Е... какво прави, откакто за последен път се виждахме?

Той осъзна, че тя се опитва да завърже разговор, сякаш беше нещо напълно нормално да се появява посред нощ след деветгодишно отсъствие.

Много лошо. Той беше свикнал да играе тази игра с вещица и чар. Търпението му беше изчерпано. Не го интересуваше нищо.

— Постъпих в службите.

Тя остави чашата с кафе. Сякаш ръцете ѝ се бяха изпотили внезапно и тя побърза да ги обърше в панталоните си.

— С-службите. В смисъл... армията?

Острият му поглед забелязваше всяко движение.

— Точно така.

— И... нещо специално ли си правил?

Специалните сили, отдел за борба с тероризма. Не беше казал цялата истина на никого, със сигурност нямаше да я каже и на тази жена.

— Нищо специално.

Видя как гърдите ѝ се надигат и спускат, сякаш се бореше да си поеме въздух, и гласът ѝ прозвуча стегнато. Тя докосна лицето си там, където белегът прорязваше неговото лице и пръстът ѝ потрепна.

— Там ли получи... това?

— Американските войници не са желани в много части на света — каза той сдържано.

— Не. Наистина не са.

Дали знаеше за белега върху корема му? Бяха ли й казали, че това е слабото му място? Бяха ли я убедили да го очисти?

Но ако беше дошла за това, то не бе първата й работа, защото тя се облегна на плота.

— Кога се прибра?

— Няма година.

Тя вдигна чашата си.

— Дайъмънд трябва да ти е липсвал. Изненадана съм, че си го напуснал.

Погледът му се вдигна към устата й. Широките й устни бяха леко подпухнали, единственият знак, че целувката им не е била еротичен сън. Тя имаше същия вкус. Жадна, ненаситна, изпълнена с копнеж... негова.

Но това бе илюзия. Не беше негова. Тя беше... Само господ знаеше каква беше и защо е тук, но той внезапно изгуби цялата си цивилизованост.

— Не можех да остана тук. Не и след като се чукахме.

Тя трепна. Кафето се разплиска над ръба на чашата. Но гласът й бе престорено небрежен.

— Бяхме просто две глупави деца. Онова, което съществуваше между нас, не беше нищо повече от младежко увлечение. Преодолях го. Сигурна съм, че и ти си го преодолял. — Тя направи пауза, сякаш очакваше от него да се съгласи, а когато той не го направи, сви рамене: — Както и да е, никога не гледам назад към миналото. Дори не си спомням какво се случи.

Емоцията го заля с яростта на планински поток. Споменът за онази нощ го беше накарал да напусне Дайъмънд. Сънищата за онази нощ го преследваха в джунглата, в пустинята, в Германия и във Филипините, вадеха го от дълбокия сън, за да се сблъска с потните чаршафи и да обикаля цяла нощ стаята.

А тя не си спомняше?

Като си откъсна една книжна кърпа от ролката, той попи кафето и вдигна очи към нея. Незаканителна поза, която сякаш отстъпваше

позицията на превъзходство на по-слабия от двамата. Така можеше да се преструва, че не чувства нищо, освен слаб интерес към нея и нейните отговори.

— Какво си мислеше? Че мога да остана тук, след като *ти* избяга?

Тя заекна:

— Аз... не разбирам защо не.

— Всички знаеха какво сме направили — удари я той с истината.

Тя пребледня, а изгореният ѝ от слънцето нос се зачерви като бекон.

— Как е възможно да знаят? Беше тъмно. Нямаше никой наоколо. Никой не ни видя.

— Какво да си мислят? Една вечер ти и госпожа Дрейс се карахте много, защото ти не беше ходила на училище...

Пепър изглеждаше така агресивно, както през онзи зимен ден, когато бе отишла в Маккол и се бе върнала с малък татуиран дракон в основата на гърба си.

— ... Измъкваш се от къщи с мен, не се прибираш цяла нощ, открадваме бира от един магазин в Маккол, прием, шофираме, след това излизаш от града така бързо, че не гледаш пътните знаци на магистралата, а мен ме зарязваш на студа. — Той смачка хартиената кърпа на топка и я запрати в кошчето за боклук. — Понесе се слух, че съм те изнасилил.

Главата ѝ рязко се обърна към него.

— Какво?

— Госпожа Дрейс си помисли така. Привика ме тук и ме направи на...

— Аз не те обвинявам. Не си ме изнасилил. — Пепър правеше всичко възможно, за да не гледа към него. — Може ли да говорим за нещо друго?

Не, по дяволите. Беше чакал този шанс толкова много години. *Защо беше избягала?*

— Знам, че не беше добре.

— Моля те, мълчи.

— Забавното беше, че дори тогава техниката ми беше по-добра, отколкото успях да ти покажа. Но те желаех от толкова отдавна, че

изгубих контрол. Някъде в дъното на съзнанието си бях смутен, защото бях такъв дръвник, но се забравях от удоволствие.

— *Ш-ш-шт!* — Тя се огледа, сякаш имаше някой, който можеше да чуе.

Той безмилостно продължи:

— Ти беше девствена. А аз възбуден и недодялан...

— Не, не си бил! — Гласът ѝ беше нисък и напрегнат. — Не беше така!

Той коленичи пред нея.

— Тогава защо избяга?

— Заради думите, които каза след това!

Дан се напрегна, опита се да си спомни. Тогава беше полупиян и напълно отнесен от нея. Не можеше да си спомни какво е дрънкал, с изключение на един немощен опит да я успокои. Но се опита да блъфира, да се престори, че си спомня какво е казал.

— Защо това толкова те обиди?

Тя се опита да говори. Затвори очи. Отново се опита и заекна:

— Арогантен идиот такъв... Не си се променил ни най-малко. Няма значение. Просто забрави.

Явно нямаше да му подаде следа, поне не сега, така че той се изправи. Накара я да си спомни колко е висок. Накара я да се почувства неспокойна до него.

— Ти ме остави да се изправя срещу баща ми, госпожа Дрейс и всички в града. — Дори сега това го вбеси.

— Никой не знаеше — повтори тя.

— След като се напих и започнах да беснея, научиха.

Очите ѝ се присвиха.

— Значи вината е твоя.

Беше станала по-слаба. Не носеше никакъв грим. Челото и носът ѝ бяха загорели от слънцето, на светлата ѝ, обсипана с лунички кожа се виждаше червеникаво петно. Носеше бежова туристическа риза с дълги ръкави и широки панталони, евтини дрехи, сякаш ги е купувала в магазин за преоценени стоки. Скучни, като че ли е търсела анонимност. Панталоните ѝ бяха прекалено големи. Подгъвът им беше разръфан, сякаш е вървяла дълго и ги е настъпвала през цялото време. И беше нервна, като котка на четвърти юли.

Нещо по-важно — беше уморена — най-подходящият момент за разпит на заподозрян. Отстъпвайки назад, той ѝ даде малко пространство и промени темата към нещо не чак толкова лично, но важно на друго ниво.

— Какво си правила?

Тя отговори прекалено бързо:

— Какво имаш предвид?

Интересна реакция.

— За да се издържаш.

Видя я, че се отпусна.

— Работя като ландшафтен дизайнер. — Сипа си захар в чашата и я разбърка.

— Като гледам, май не върви много добре, иначе нямаше да си тук.

Обхвана я ярост, лицето ѝ се зачерви и тя заприлича на някогашната Пепър — осветена отвътре навън.

— Може да съм дошла да се похваля.

— Възможно е. — Дали наистина беше постигнала успех? Ако е така, защо не беше облечена, за да впечатлява? Какво правеше тук? И нещо по-съществено: — *Как* дойде до тук?

Тя си пое дъх.

— Как съм дошла тук?

Разбра го, но се опитваше да печели време. Той чакаше без коментар, знаеше от опит, че мълчанието успява там, където думите не могат.

Оказа се прав. Мълчанието я накара да се почувства неловко и тя избъбри:

— Катастрофирах няколко мили по-нагоре по шосето. Трябваше да дойда пеша.

— Добре ли си? — Добре беше. Той знаеше, че е добре. Движеше се без болка.

— Добре съм.

Но тя не искаше да говори за това, което се е случило. Ставаше все по-интересно. Когато хората оцеляваха след катастрофа, винаги искаха да говорят за това, дори когато бе по тяхна вина.

— Катастрофирала си. Не си била ранена. И... си вървяла пеша до тук?

— Да. Вървах пеша.

— Никой ли не те настигна да те вземе в колата си?

— Малко се изгубих. — Тя се опита да отпие от кафето си, но ръцете ѝ трепереха. — Шофирах по чакълест път.

Той се напрегна. Малко се изгубила? Магистралата се виеше през планината, но тя беше асфалтирана чак до Дайъмънд. Което означаваше, че трябва да е тръгнала по стария път, по който никой не минаваше, и който беше толкова отдалечен, че и птица не можеше да го открие.

— Ще трябва да се обадиш в компанията за коли под наем. Да им кажеш какво е станало.

— Не, не, колата беше моя. — Гласът ѝ стана по-висок, позадъхан. — Купих я. От един мъж. Имам документи. Или по-точно — имах. Останаха в жабката.

Прекалено много информация, за да докаже, че е притежавала тази кола.

— На застрахователната компания, тогава.

Тя изглеждаше така, сякаш тази мисъл никога не ѝ бе хрумвала.

— Да, разбира се, утре ще им звънна.

Беше направил предположения за идването ѝ тук. Коя част беше истина?

— Значи не си летяла до Бойс? Шофирала си през целия път дотук?

— Да.

— Откъде?

Тя сви рамене, сякаш не виждаше причина да не му каже. Думите ѝ прозвучаха уверено и небрежно.

— От Денвър.

— Значи живееш в Денвър. — Той я изгледа замислено.

Тя се размърда и кафето се завъртя в чашата.

— Не.

Върху едно от писмата, които бе изпращала на госпожа Дрейс, имаше пощенско клеймо от Денвър, така че когато старицата умря, той потърси Пепър там. Не беше открил и следа от нея, а имаше наистина добри връзки.

— Къде си живяла?

— Пътувам много.

Все същата, старата Пепър. Никакви отговорности, никакви признания.

— Пътищата сигурно са страшно хлъзгави. Тук-там още има сняг.

Като остави кафето си, тя отиде до мивката, приближи се до перваза на прозореца, където госпожа Дрейс държеше саксиите си с африкански теменужки, и докосна спаружените листенца.

— Минаването през Скалистите планини беше страшно.

— Сигурно затова си излязла от пътя. Попаднала си на заледен участък.

Тя го погледна укорително и наля вода в чинийките под саксиите.

— Можело е да ги поливаш от време на време.

— Утре ще те заведе до мястото на катастрофата. Да си вземеш нещата. И да докараме колата. — Разпозна това изражение върху лицето ѝ: издадената долна устна, директният, стоманен поглед. Щеше да му каже да върви по дяволите, а той още не бе готов да се отправи натам. Не и сам, във всеки случай.

— Умирам от глад. Има ли нещо за ядене?

Всеки път, когато му се изплъзваше, той ставаше още по-подозрителен.

— Бисквити.

Лицето ѝ светна. Очите ѝ заблестяха, широката ѝ уста се разтегна в усмивка. След това усмивката избледня, веждите ѝ се свиха и изглеждаше изгубена. Несигурна.

— Кой...?

Той отиде до хладилника и извади кутията.

— Госпожа Дрейс ги направи, преди да умре. — Като махна студения капак, той подаде на Пепър кутията. — Запази ги за теб.

Тя вдъхна аромата на бисквитите с шоколадови парченца.

— Откъде знаеше, че ще дойда?

Аха. Най-последно. Той я блъсна с важната информация.

— Знаех, че ще се появиш, когато научиш, че госпожа Дрейс ти е завещала ранчото.

Лицето на Пепър се отпусна. Кутията започна да се изплъзва от безчувствената ѝ ръка.

Той хвана бисквитите, преди да са се разпилели по пода.

Значи наистина не знаеше.

— Оставила ми е... ранчото? Всичко? Искам да кажа... *ранчото*? — Пепър започна да трепери, слаб тремор, диагностицира го той, причинен от безсъние, глад и стрес.

Той взе три бисквити, сложи ги на салфетка и ги пъхна да се стоплят в микровълновата. Отнемаше точно шейсет и шест секунди, за да придобият правилната консистенция. Знаеше го, беше го правил достатъчно често заради самия себе си.

— Вземи. — Той отчупи един залък и го поднесе към устните ѝ. — Това ще оправи нещата. — Нямахте, разбира се, но сигурно щеше да помогне.

Докато тя дъвчеше, цветът се върна на лицето ѝ. Вече не беше с толкова ококорени очи, толкова измъчена. Позволи му да сложи още един залък в устата ѝ.

Беше му приятно да усеща устните ѝ с пръсти. Да си играе с идеята да я целуне и да вкуси тъмната топлина на шоколада, богатия вкус на черните орехи.

Но тя не мислеше за това. Не мислеше за него. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху ситуацията, с която се беше сблъскала.

— Затова ли си тук? Грижиш се за мястото?

Не това беше причината. Съвсем не, но не можеше да ѝ каже истината. Затова излъга с находчивост, идваща с практиката.

— Двамата с татко се грижехме за ранчото, след като господин Дрейс почина. Госпожа Дрейс се интересуваше само от нейната градина. Знаеш го.

— Спомням си — каза Пепър замислено.

— Беше ми по-лесно да държа нещата под око, ако съм тук. — Оставането му тук бе част от безразсъден план да въздаде правосъдие за прекалено много смърти.

Дан се опита да нахрани Пепър отново, но тя се бе възстановила достатъчно, за да осъзнае интимността на жеста. Взе бисквитата от ръцете му, дояде я и си взе още една. Накрая остави салфетката и го погледна в очите.

— Когато тя умря... когато са чели завещанието... ти търси ли ме?

— Търсихме те като проследихме пощенските клейма на писмата, които си изпращала на госпожа Дрейс. — Той направи

стъпката, която се очакваше да направи, онази, която да го приближи толкова, че Пепър да погледне право към него; и тя го погледна разтревожено. — Щом никое от писмата не те е намерило, щом не си дошла да предявиш право на собственост върху ранчото, тогава защо си тук?

Зениците ѝ се разшириха, докато се взираше в него. Тя преглътна.

— Дойдох да си получа ранчото. Затова съм тук.

— Лъжкиня.

Брадичката ѝ се вирна. Тя си пое дъх.

— Вярвай каквото искаш. Наричай ме както ти е приятно. Наричали са ме и с по-грозни епитети. Сега съм изтощена, отивам да спя.

— Спалнята ти е приготвена. — Той умишлено я бодна. Имаше нужда да види свидетелството за болката ѝ. — Госпожа Дрейс искаше да е готова за теб, когато се прибереш вкъщи.

Тогава вирнатата ѝ брадичка се разтрепери, но Пепър го познаваше добре. Знаеше, че проявява жестокост. Тя се усмихна широко.

— Ще се изкъпя, преда да си легна. — Като взе последната бисквита, тя се обърна и тръгна с леко залитане.

Нямаше представа какво е правила, но беше изтощена, изтормозена и лъжеше като стара циганка, и той беше твърдо решен да разбере защо. Проследи я с очи как изчезва зад ъгъла, с поглед върху мършавия ѝ задник.

След това тя се обърна назад и за един кратък миг той видя проблясък от предишната, палава Пепър.

— Между другото — посочи тя с усмивка разбърканите одеяла на пода на трапезарията, — кой е организиран спящото парти?

Както ставаше винаги, усмивката ѝ накара гърлото му да се свие. Искаше да ѝ се усмихне в отговор. Искаше да повярва на лъжите ѝ. Искаше всичко да е наред, защото никой не се усмихваше като Пепър. Никой не споделяше радостта толкова искрено, толкова щедро. Първия път, когато я видя, беше изгубен и не бе намерил пътя назад.

Пепър Прескот имаше да дава много отговори.

ГЛАВА 5

Сержант Сони Мидлър натисна каубойската шапка върху челото си, подпря ръце на лъка на седлото си, и провлече:

— Хей, Дан, следващия път, когато искаш да дамгосваш телета, може би трябва да яздиш кон, който не те остъргва в дърво.

Дан се надигна от земята, изтупа праха от себе си, перна Сони и отиде при Самсон, който стоеше и се хилеше опулен насреща му с глупавото си конско лице.

— Ти си задник — изръмжа Дан. Макар да не бе много ясно кого има предвид — Самсон или Сони — пък и това нямаше значение. Сони имаше много за уреждане с Дан; сержантът наистина беше ядосан, че трябва да работи отново на ранчо. А Самсон винаги си е бил такъв — коварен и свадлив. И двамата бяха дали на Дан онова, което той искаше тази сутрин — шанс да изгори неудовлетворението, причинено от идването на Пепър.

— По-добре бъди мил, Сони. — Хънтър Уейнрайт беше на ранчото, откакто Дан си спомняше, и действаше с твърда ръка. — Дан е синът на шефа.

Дан плесна и него, и пъргаво се метна на гърба на Самсон, проклетия паломино^[1], който беше негов от над дванайсет години. Нямаше представа защо си създава неприятности да го язди; Самсон наистина хвърляше ездачите си всеки път, когато му се удадеше шанс. Може би Дан го държеше, защото беше най-страхотният скопен кон, виждан някога в района на Дайъмънд. Може би защото Самсон винаги знаеше пътя за вкъщи.

Дан беше готов сега да се прибере у дома. Беше прекарал три часа, от шест до девет сутринта, в имота на баща си, в жигосване на телета. Беше тежка работа, смърдяща и прашна, груба, изпълнена с вряска на животни и ругатни на каубои.

Истината беше, че претърпяната операция на червата бе убедила Дан, че не иска никога повече вътрешни кръвоизливи. Така че се бе вслушал в тялото си, беше си почивал много през последната есен и

зима, и смяташе, че ще се приведе отново в кондиция до края на лятото.

Някои от каубоите му се бяха подиграли първите няколко пъти, когато се бе измъкнал от работа. Беше ги изгледал дълго и със студен поглед, и те бяха млъкнали. Знаеше слуховете, които се носеха за това какво е правил в службите, потресаващи слухове за смърт и отчаяние, но нищо от онова, което казваха, не можеше да се сравни с истината. Онова, което беше правил — и което правеше — те не можеха да си представят дори отдалечено.

Затова го правеше. Мъжете, които работеха толкова здраво в ранчото, никога да не познаят мъката и безнадеждността.

С вдигане на ръката си Дан остави шумната сцена зад себе си, препускайки през ливадата към къщата на госпожа Дрейс.

Дългата долина се простираше и виеше между занемелите, покрити със сняг върхове, и зеленеещи предпланини. Долината следваше течението на реката, която накрая стигаше до Снейк. Два имота разделяха долината: ранчото на Дрейс и ранчото на баща му. Те обхващаха много от околните планини, където говедата се скитаха през зимата, когато търсеха храна и се губеха.

Планините определяха тази земя. Планините довеждаха толкова внезапни и яростни зимни бури, че дори опитен каубой можеше да бъде изненадан и да измръзне до смърт. Планините осигуряваха летата, толкова кратки понякога, че преспите сняг не успяваха да се стопят дори след Деня на независимостта. Хората тук горе се шегуваха с времето, казваха, че има само два сезона, зима и август, и бяха прави.

Но планините бяха оформили характера на Дан, бяха го направили жилав, бяха го направили самотник, бяха го направили водач на мъже... и го бяха върнали у дома. През целия агонизиращ престой в болницата го бяха поддържали само две неща: увереността, че когато се прибере вкъщи, назъбените върхове ще са си там, както са били цяла вечност... и че най-после ще намери Пепър.

Но не я беше намерил. Тя го беше намерила. Това означаваше нещо. И той трябваше да разбере какво.

Хамбарът за сено изглеждаше нормално, когато влезе с коня в него. Той остави Самсон в отделението му в конюшната и го почисти. След това взе телефона си, набра номера на баща си и каза:

— Тя се върна.

Ръсел беше собственик на ранчо и не беше глупав; отне му само миг, за да схване коя е „тя“.

— Така ли? Пепър Прескот се е върнала да си получи наследството, така ли?

— Не знам.

Като човек бизнесмен, Ръсел пристъпи направо към най-важното:

— Искате ли да продава ранчото?

— Не знам.

— Защото ако иска, ние сме първите в списъка. Трябва да знае това, живяла е с... — Гласът на Ръсел секна, когато осъзна какво е казал Дан. — Какво имаш предвид като казваш, че не знаеш дали е дошла да влезе във владение на наследството си? Не е ли тук за това?

— Не е знаела, че госпожа Дрейс е починала, преди да дойде тук.

— Така ли ти каза? — Укорът на Ръсел беше категоричен и презрителен: — Лъже.

— Станал съм много добър в това да различавам една лъжа от истината.

По време на мълчанието, което последва от другата страна на линията, Дан почти можеше да види баща си да поглажда наболата си брада. Ръсел не знаеше нещата, които е правил синът му в службите, но способността на Дан да разпознава лъжата беше свързана с тях. Баща му не знаеше истината и за това какво прави Дан в ранчото на госпожа Дрейс, но промяната в Дан явно го караше да се чувства неловко. Дан го знаеше и съжаляваше, но събитията, на които беше свидетел, деянията, които бе извършил, бяха унищожили всяка емоция, с изключение на нуждата от отмъщение — до снощи, когато Пепър го бе докарала до сляпа ярост с нейното безразличие, и до изгарящо желание с целувките си.

— Ако не е дошла да си получи наследството, тогава за какво се е върнала? — попита Ръсел.

Пилетата и кокошките писукаха и кудкудякаха в двора, докато ровеха и се оплакваха.

— Нямам представа.

— Да знаеш, че това момиче е истинска беля.

— Да. — Да, Дан би казал, че тя носи бели. Безразсъдство беше, че първото нещо, което направи снощи, бе да я събори и да я целуне, а

още по-голямо безразсъдство беше, когато тя отвърна на целувката му. Безразсъдство беше, когато я бе слушал да се къпе, преди да отиде да си легне, и си представяше как изглежда гола. Безразсъдство беше, когато искаше да се качи в леглото с нея и да ѝ покаже какво е научил от жените, които бе използвал, за да я забрави. Да, това си беше истинска беля, така е.

Гласът на Ръсел стана предпазлив:

— Нали нямаш проблеми с това, че е там?

— Никакви.

— Ранчото си е нейно — каза Ръсел. — Можеш да я оставиш.

— Може и да е нейно — отвърна Дан, — но не може да го управлява сама.

— Не казах това, но тя е в състояние да се грижи за къщата. Ти можеш да живееш тук, да отиваш с коня и да вършиш ежедневната работа. — Гласът на Ръсел стана нетърпелив. — Синко, ела си у дома.

Беше добре да знае, че баща му го иска в къщата, но бе типично за Ръсел да забравя, че двамата не се бяха разбирали добре, когато Дан бе тийнейджър, а сега, когато живееха отделно, нещата между тях вървяха.

Така беше, защото баща му винаги знаеше всичко. Той беше давал съвети на Дан как да лекува онези рани на лицето и корема си. Той му беше казал как да инвестира парите, които бе спечелил в службите и какъв пикап да купи. Беше избрал дори най-подходящото момиче, за което Дан да се ожени. Така че Дан се премести да живее при госпожа Дрейс уж да ѝ помага. В действителност, ако не се беше отделил от баща си, двамата твърдоглави мъже щяха рано или късно да стигнат до сблъсък.

Въпреки това се обичаха, затова Дан каза:

— Още не мога да се върна у дома, татко. Може би по-нататък. Да видим как върви.

Самсон промуши глава над преградата, подуши телефона, след което духна в слушалката.

— Какво беше това, по дяволите? — извика Ръсел.

— Самсон. — Дан погали коня по носа.

В тона на Ръсел прозвуча раздражение:

— Не знам защо яздиш този подъл скопец. Не прави нищо, освен да създава неприятности.

— Напомня ми за теб. — Дан погледна в кафявите очи на Самсон.

Конят отвърна на погледа му, след това пъхна нос в ръката му.

— Много смешно. Чух, че тази сутрин си жигосвал телета.

Новината беше достигнала бързо до Ръсел.

— Опитвам се да си заслужа квартирата.

— За това нямай грижа. — Това даде на Ръсел повод да върне отново разговора към Пепър: — Синко, не й позволявай отново да впие нокти в теб.

— Не се тревожи, татко. Мога да се справя с нея.

— Нали още не е успяла? — Може би Ръсел го познаваше по-добре, отколкото Дан предполагаше.

— Татко, тя никога не ги е изваждала. — Ръсел продължи да ломоти и Дан затвори телефона.

Погали за последен път Самсон, след това облече жилетката си, за да прикрие издутината от пистолета и кобура под ризата, и излезе в студената сутрин. Очите му се плъзнаха одобрително по ширналата се долина. Неговият дом.

Оттук къщата на баща му не се виждаше. Къщите бяха разположени в срещуположните краища на долината и не се виждаха една друга. Неговото семейство винаги бе проявявало амбициозност и печелеше добре от ранчото. Мъжете от семейство Дрейс никога не бяха притежавали много, според Ръсел, и изкарваха слаба реколта от богатата земя. Ръсел бе потрил ръце, когато старият Дрейс почина, без да остави други наследници, освен съпругата си. Ръсел си мислеше, че госпожа Дрейс ще му продаде земята. Старицата отказа. Тя рече с присъщата си откровеност, че няма да изостави градината си и да отиде да живее в град с шайка магазинери, дървари и нехранимайковци, което и направи. Задържа дома си и тя и Ръсел, макар и неохотно, стигнаха до някакво споразумение. Неговото семейство управляваше ранчото й срещу солидна част от печалбата, а тя остана да живее в къщата си и да се грижи за градината с несекващ ентузиазъм.

Сега той си помисли, че може би тя е знаела, че има проблеми със сърцето, защото преди да почине, беше оставила къщата и плевнята занемарени, и бе концентрирала цялото си внимание върху любимата си градина. Само веднъж, когато седяха на верандата и

гледаха как слънцето залязва, беше заговорила за Пепър и как жадува да я види отново. Беше си спомняла какво е правила Пепър, докато е живяла тук, и се питаше какво ли прави сега. Не каза нищо, което той вече да не знаеше, но не му харесваше старицата да говори с такава нежност за момиче, което си е заминало.

Пепър трябваше да се върне. Трябваше да знае, че госпожа Дрейс иска да я види. От ранна пролет Дан бе прекарвал много време в стъргане и боядисване, поправяне на огради и хвърляне на семена в цветните лехи. Понякога, когато гледаше градината, си мислеше, че вижда госпожа Дрейс да се изправя с ръка на гърба, а голямата ѝ шапка да пляска на бриза.

Беше видял много смърт в армията. Беше стигнал до там, да я приема като част от живота, но още не можеше да повярва, че старицата си е заминала. След като се върна, тя бе единствената, която разбираше нуждата му от самота.

Но не беше осъзнала, че изпитва и яростна жажда за мъст.

Когато госпожа Дрейс умря, той покани полковник Джеф в ранчото. Полковник Джеф беше нисък, набит, рус писарушка с дарба на организатор и тайнствена способност да предвижда ходовете на врага. Изглеждаше не на място в ранчото, по същия начин би изглеждал и на бойно поле, но Дан имаше нещо на ум. Той го бе разходил из двете стопанства, впечатли го с изолацията и труден терен, след това същата нощ в кухнята на госпожа Дрейс бе смесил скоч и вода, и беше изложил схемата си.

Дан подаде на полковник Джеф питието му.

— Полковник, би ли казал, че аз съм един от най-добрите борци срещу тероризма в отдела?

Полковник Джеф изглеждаше изненадан, след това подозрителен.

— Най-добрият. Достоеен за награждаване с „Пурпурно сърце“ и „Медал на честта“, но сам знаеш, че е невъзможно.

— Това не ме интересува. Армията ме научи на много неща. Научи ме как да мисля. Научи ме на чест. Научи ме за какво си струва да се биеш. За какво си струва да умреш. — И като го поведе към

дневната, Дан продължи: — Мислех си: не съм толкова сигурен, че съм съгласен да бъда мъртъв.

Полковник Джеф вървеше след него.

— Лейтенант, ти нямаш избор. Убил си единствения син на Шустър в ръкопашен бой. Трябваше да разпространим информацията, че си мъртъв и да направим така, че да изглежда убедително, иначе Шустър няма да се спре, докато не те ликвидира.

Дан направи знак на полковника да седне в люлеещия се стол.

— Знаем. Знаем. — Като се смъкна на кушетката, той отпи от питието си и зачака.

Полковник Джеф придърпа едно вълнено одеяло върху закръглените си колене и се зае да го оправя, докато гледаше Дан в очите.

— Да не би да казваш, че искаш Шустър да знае, че си жив?

— Изплъзва ни се от шест години. Организирай е повече бомбардировки, отколкото съм в състояние да си спомня. Има само едно нещо, което може да го измъкне от дупката му. Едно нещо, което може да го прилъже да излезе на светло... — Дан позволи на гласа си да заглъхне изкустително.

— Ти. Дължиш му го. — Полковник Джеф потърка ръба на чашата си, след това сякаш се опомни и поклати глава. — Прекалено е опасно. Не можем да организираме капан с теб като примамка, но за да проработи това, трябва да си тук сам или поне много наблизо.

— И без това живея сам в тази къща — изтърка Дан. — И откакто се върнах съм все сам. От време на време идват каубои, но аз не ходя в града. Не трябва да променя нищо в навиците си или начина, по който живея.

Дан можеше да види, че полковник Джеф е изкушен, но той сигурно щеше да възрази.

— Казваш, че тази къща не е твоя. Няма ли новият собственик да дойде скоро и да предяви изисквания?

— Не, опитах се да я уведомя за наследството ѝ, но не можах да я намеря. — А Дан искаше да я намери. Измъчваше го силно любопитство какво се е случило с Пепър Прескот. Само че тя — и неговото любопитство — щяха да почакаат. — Направих опити. Тя не може да ме съди за това, а когато приключим, ще я открия някак и ще ѝ предам мястото.

— Искаш да кажеш: това, което е останало от него, след като Шустър свърши! — Полковник Джеф поглади ръкохватката на стола. — Дан, бъди разумен, това няма да проработи. Прекалено опасно е. Наистина ще те убият.

Дан се приведе напред.

— Горе на баира има една хижа, построена е в скалата, старият чифлик. Можем да пренесем екипировката си там.

— Това може и да стане — призна полковникът, — но няма да го направим.

— Не сме никак близо до откриването на Шустър, нали? — Дан чу отговора в мълчанието на полковник Джеф. — Колко още американци трябва да бъдат убити, преди да се откажем достатъчно, за да направим нещо да го заловим? Колко още деца трябва да бъдат умъртвени? Колко страх и мъка трябва да причини този човек?

Полковник Джеф отпи от скоча си.

— Ами ако чуе слух, че съм жив, пенсиониран и без защита, че си живея като крал в прекрасна изолация в планините Айдахо...

Бавна усмивка се разля по устните на полковника.

— Ще трябва да дойде тук и да се погрижи за теб.

— Ще трябва да дойде лично. — Висок, кестеняв, синеок, с открита усмивка и сърдечен, Анар Шустър беше единственият човек на този свят, когато Дан копнееше да види. Да залови. Да убие.

Заради всички невинни, които беше съсипал.

Заради едно малко, сладко момиченце.

— Шустър няма да издържи да знае, че аз съм надвил сина му.

Полковник Джеф изсумтя.

— Че си убил сина му.

— Точно така. А дори и тази информация никога да не изтече, вечно ще го яде отвътре като знае, че съм жив, а неговото хлапе е мъртво.

— Можем да го хванем — призна полковник Джеф. — Само не знам дали можем да спасим теб в същото време.

— Знам шансовете. — Не повече от петдесет на петдесет, ако всичко мине добре. — Имай вяра. Аз съм дяволски добър войник. Оцелях в повече от една битка, когато не би трябвало.

— Имаш репутация на късметлия, Греъм, но късметът изневерява. Той почти ти изневери последния път.

Дан потисна чувството си за триумф и заговори какво трябва да предприемат.

— Ще трябва да се погрижиш да му бъде предадена информацията, че съм жив. Да направиш така, че някой от неговите хора да я открадне или нещо такова.

— Мога да го направя.

Като вдигна чашата си, Дан каза:

— Предположих, че можеш.

Полковник Джеф се втренчи в празния телевизор. След това произнесе отсечено:

— Терористите на Шустър знаят къде сме, знаят какво ще направим още преди да сме го направили. Те застреляха хората ми един по един — цялата група.

Дан не знаеше това, но интерпретира информацията правилно.

— Сдобили са се с източник на информация в армията.

— Да.

— Трябва да ме използваш.

— Да. — Дан можеше да види как полковник Джеф пресмята. — След около месец. Ще ни отнеме доста време дискретно да донесем боеприпаси и да осигурим охрана на района. Ще се нуждаеш от подкрепление в града и на ранчото.

— От време на време в града има скитници. Художници и хора, които обичат свежия планински въздух. Изпрати двама войници да живеят в хотела.

Полковник Джеф назова двама мъже от стария отдел на Дан.

— Уегнър и Ярнел — и няма да бъдат изненадани да чуят за възкръсването ти.

— Колкото до ранчото, преди да стане войник, Сони Мидлър е бил каубой в Колорадо. Той е бърз, но го бива с оръжието и бих го избрал да ми пази гърба пред всеки друг. Ще го наемем да работи при говедата. Ще пасне много добре. — Дан се ухили. — Горкият човек. Влязъл в армията, за да стигне до проклетото ранчо.

Уморените очи на полковник Джеф се присвиха.

— Май отдавна мислиш за това.

— След като излязох от болницата възстановяването беше скучно и болезнено. Можех да прекарвам времето си или в

самосъжаления, или като правя планове. — Дан се усмихна и остави скоча да прогори пътя до стомаха му. — Правех планове.

[1] Порода светлокафяв кон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Дан тръгна по пътеката. Обшитата с бели дъски къща се намираше на хълм с изглед към долината и към планините. Високи сини смърчове ограждаха ливадата, осигурявайки преграда срещу зимния вятър и сянка през лятото.

Вътре в къщата Пепър спеше в същата спалня, която използваше преди.

В гърдите му се надигна безсилие. Безсилие, страст и остра нужда да наложи превъзходството си над нея. Беше като преди девет години. Когато беше тийнейджър, беше най-големият мъжкар в трите долини, караше най-страхотната кола, печелеше всички награди по родео, чукаше най-популярните момичета. Всички го смятаха за неустоим.

След това в града дойде Пепър.

Дан спря на верандата. Закачи шапката на рафта за шапки. Събу ботушите си. Госпожа Дрейс му забраняваше да нанася мръсотия по чистия кухненски под. Сега, когато бе единственият, който чистеше, той оценяваше правотата ѝ. Изправен бос в кухнята, се заслуша в тишината. Дали Пепър се бе измъкнала?

Не. Това не беше възможно. Дори и да не беше дошла да го убие, тя имаше наследство. Независимо колко е успяла или не в озеленяването, щеше да е глупачка да се махне от едно ранчо, ако имаше готов купувач — а тя имаше.

Той отиде в банята, изми ръцете и лицето си, след това вдигна глава, очаквайки като се обърне да я види да стои на прага. Но тишината беше оглушителна.

Облегнал ръка на стената между банята и стаята на Пепър, почти можеше да я почувства. Беше вътре и присъствието ѝ правеше всичко в този ден различно. Пепър се беше върнала и той искаше мъст, удовлетворение, реабилитация, приключване... По дяволите, не знаеше какво иска, но знаеше, че Пепър ще му го даде. Дължеше му го. Дължеше му много време.

Той влезе в стаята ѝ и застана до девственото ѝ единично легло.

Тя още спеше, спеше дълбоко по гръб с една ръка, отпусната срещу стената, и с другата пъхната под бузата. Носеше бяла нощница с дълги ръкави, останала от предишното ѝ идване, и беше смъкнала завивката до кръста си. Устните ѝ бяха подпухнали и леко отворени и тя дишаше дълбоко. Лекото ѝ похъркване го обезоръжи и ръката му се спусна към ухото ѝ. Днес изглеждаше по-добре. Имаше цвят на лицето, както и няколко бръчки, причинени от възглавницата. Черната ѝ коса стърчеше във всички посоки. Изглеждаше очарователна. Обезоръжаваща.

Невинна.

Пепър се събуди от първия си здрав сън от пет ноци насам и видя висок мъж, надвесен над нея. Не разбра къде се намира. Не разпозна мъжа. Спомняше си само, че някой иска да я убие.

Тя инстинктивно реагира, защитавайки се. Удари го силно в слабините.

Той се мръдна навреме. Почти навреме. При първия ѝ удар в бедрото му мъжът изруга високо. Сега тя знаеше кой е.

Беше Дан. Това бе къщата на госпожа Дрейс.

Тя беше в безопасност.

Вдигна поглед към Дан. Той изглеждаше като боец. Дивак.

Надяваше се, че е поне в безопасност. От него и от себе си.

Пулсът ѝ, който се беше забързал, започна да се успокоява.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? — Той говореше с нисък тон, почти шепнешком, но тя не направи грешката да мисли, че е безразличен. — Можеше да съсипеш бъдещите поколения на рода Греъм.

Настръхнала, тя се подпря на лакът.

— *А ти* какво си мислиш, че правиш, влизайки в стаята ми, докато спя?

— Скъпа, алтернативата е да вляза в стаята ти, когато си будна, а това ще доведе до съвсем различни резултати. — Беше облечен в синя риза от деним и избеляла жилетка в камуфлажно зелено, и работни дънки. Изглеждаше по-добре от снощи и това казваше много.

Снощи се бе държал почти мило. Днес беше негодник. Висок, широкоплещест, красив негодник.

Тя му се озъби:

— Повярвай ми, няма. — Независимо какво казваше, независимо че целувките му бяха толкова приканящи и сладки като горещ шоколад в студен ден, независимо, че стомахът ѝ се свиваше при вида му... Той нямаше да влезе в леглото ѝ. Веднъж вече го бе изнудила. Не би могла да понесе последиците отново. — Уплаши ме до смърт. — За да прикрие признанието, тя попита: — Какво правиш тук? — Под тук се имаше предвид нейната спалня, обляна в слънчева светлина и украсена с постери от филми отпреди десет години.

Той я огледа — в старата ѝ трикотажна нощница, предназначена за носене на село, където зимата е ужасно изпитание, в къща, където никога не е било инсталирано централно отопление. И въпреки че нищо не се бе променило в спокойното му лице, тя си помисли, че е развеселен.

Хубаво. Можеше да се весели колкото си иска. Тук горе на ранчото веднага след като последният сняг около къщата се стопеше, тя щеше да спи на отворен прозорец, празнувайки освобождението си от страха, с който бяха пълни градовете.

Нямаше да промени навиците си сега само защото той я беше видял по нощница.

Намекът за подигравка в очите му изчезна.

— Помислих, че може да си избягала.

— Как бих могла? — Тя прехапа устни. Нямаше намерение да му напомня, че е дошла пеша дотук.

— Точно така, нямаш кола — каза той меко. — Днес ще отидем да я изтеглим.

Тя бе отстранила всяка следа от идентификация от евтината бричка, която бе купила в Колорадо. Беше измъкнала раницата си от задната седалка и я бе прехвърлила през рамо. След това бутна колата от най-високата планина на най-отдалечения път, който можа да намери. Определено не искаше да я търси.

— Не можем. Тя падна от една скала.

Той застина.

— Казваш, че си излязла от пътя?

— Да. Беше наистина висок път.

— Скала. Как, по дяволите, си излязла от нея?

Само ако знаеше...

— Скочих.

Опитвайки се да запази търпение, той попита:

— Как си излязла от пътя? Заспа ли?

Трябваше да му каже нещо.

— Сигурно.

— Защо не си спряла да си починеш? Знаеш колко опасни могат да са планинските пътища. — Очите му бяха толкова тъмнокафяви, почти черни, и той я сгълча, сякаш наистина бе загрижен.

Искаше ѝ се да е безразличен.

— Бързах да стигна тук. Обърках се.

— По кой път каза, че си минала?

— Не съм казвала. Не знам кой беше. — Тя посочи неопределено. — Имаше чакъл. Беше с много завой.

— Но си успяла да намериш пътя дотук без проблем. — Той се наведе заплашително към нея и продължи да ѝ задава въпроси, сякаш имаше опит в разпитите. — Тогавя трябва да си имала някаква представа къде си била.

Искаше ѝ се той да млъкне.

— Тръгнах надолу по склона и накрая се озовах тук.

Отне му доста време, преди да отговори.

— Късметлийка.

— Голяма. — Тя прехапа устни и се постара да създаде впечатление за нещастна, слаба жена. — Всичко беше толкова ужасно.

Той се наведе надолу, опря юмруци на матрака от двете ѝ страни, и я погледна в очите. Изглеждаше отблъскващо безучастен.

— Защо ли мисля, че ме лъжеш?

Защото го лъжеше. Кой мъж би прозрял през маската на безпомощност и би реагирал благоразумно?

Само Дан, който я познаваше толкова добре.

Тя заби лице близо до неговото, игнорирайки топлината, която той излъчваше, игнорирайки познатия му аромат, като се преструваше, че близостта му не я засяга.

— Трябва ли да си тук?

Той се изправи с лекота и отиде до скрина.

— Какво имаш предвид под „тук“? Спалнята ти? Или ранчото?

— Знаеш какво имам предвид. Ранчото. — Той я дразнеше като ръб в чорапа. — Каза, че госпожа Дрейс ми е оставила това място.

— А ти каза, че си дошла да си го получиш.

Беше още замаяна от съня, но осъзна, че миналата вечер ѝ е казал за смъртта на госпожа Дрейс. А той осъзна, че тя не е знаела за наследството, когато е пристигнала. Беше изрекла тъпа лъжа в резултат на изтощение и предизвикателство, и сега трябваше да я изтрие и да започне на чисто.

— Наистина не знаех за наследството, преди да дойда тук. Казах го, защото...

— Защото винаги удряш, когато те нападнат. Винаги предизвикваш хората да вярват на най-лошото в теб.

Тя изправи раменете си и се опита да му каже, че той вече си няма работа с непокорното, гневно момиче, което бе познавал преди.

— Не! Вече не!

— Но снощи го направи.

— Снощи беше... снощи не бях на себе си. Когато ми каза, че е починала... Боже мили, още не мога да повярвам, че я няма. — Това беше много повече истина и сълзите, които беше потискала, внезапно се появиха и се затъркаляха по страните ѝ, а гърлото ѝ се стегна.

Спокоен като мъж, който вижда всеки ден плачеща жена, той извади една кърпа от скрина и ѝ я подаде.

Тя плака още няколко минути, обхваната от скръб и съжаление. И все пак се опитваше да се пребори с чувствата: защо мъката я заля сега, пред Дан? Изпитваше нуждата да бъде жената, която бе създала от фрагментите от предишния си живот — амбициозна, студена и логична. Когато успя да се стегне, избърса лицето си и издуха носа си.

— Съжалявам. Не исках да сменям темата. — Тя се опита да го погледне в очите, но стигна само до нивото на брадичката му. — Не окуражавам хората да вярват в най-лошото от мен. Промених се.

— Хората не се променят.

Хладният му коментар прогони неувереността ѝ и тя впи очи в неговите.

Бил в армията, така беше казал. Бил войник. Къде? Кой е бил командирът му?

Познавал ли е генерал Дженифър Непиър?

Тя усети, че ѝ призлява.

Дали Дан беше работил под командата на генерал Непиър? Дали ѝ се е възхищавал така глупаво, както Пепър ѝ се бе възхищавала? Как

щеше да погледне Пепър, ако я обвиняха за убийство? Щеше ли да я предаде на закона по заповед на генерал Непиър?

Това бяха въпросите, които Пепър не смееше да зададе. Тя не искаше да се вълвлича в живота на Дан. И по-важното — не искаше Дан да се вълвлича в нейния.

Сети се за любимата аксиома на генерал Непиър: „Не се отбранявай. Нападай!“. Добър съвет.

— Ти си се променил.

Той наклони глава.

— Така казват.

Наистина се беше променил. Преди беше арогантно момче. Шляеше се със сладна походка, която привличаше очите на всичко, що е от женски пол в целия окръг Адамс. Движеше се така, сякаш заповядваше на слънцето, луната и северния вятър, и стари и млади, всички жени забелязваха Дан Греъм.

Сега се движеше различно. Сега движенията му бяха като на котка, бдителни, сякаш всеки момент очакваше удар изотзад. Вървеше като мъж, който можеше да се защити. Който се бе защитавал. И зад това лице с бронзова кожа и спокойно изражение тя усещаше мрак, водовъртеж толкова дълбок и черен, че изсмукваше всичката светлина от душата.

— След смъртта на госпожа Дрейс колко упорито се опитваше да ме намериш?

— Писах до последния ти адрес, който ми беше известен.

— Преместих се.

— Изглежда доста си се местила.

Действията на Пепър в Джорджтаун я бяха преследвали на всяка стъпка от пътя ѝ до ранчото. Вечерта, когато вземаше автографите, бе казала на генерал Непиър всичко за себе си. Че е от Тексас. Че е сираче. Че родителите ѝ са извършили престъпление. С тази информация и измисленото име Джаки Портър, изписано в книгите с автографи, които тя бе изпуснала, генералът накрая щеше да успее да проследи живота на Пепър.

Каква беше аксиомата на генерала? „Бъди усърден във всяко усилие.“

Рано или късно следите щяха да я доведат дотук. До Дайъмънд. До ранчото.

И това щеше да е доста скоро, ако Дан разклатеше утайката, с която Пепър бе покрила следите си.

— Писа ли до всички места, на които съм живяла? Говори ли с полицията? Направи ли проучване в Интернет?

— Не можах да открия нищо за теб, дори в Интернет, а полицията изобщо не се интересуваше. Тях ги интересува само да открият липсващ човек, който не иска да бъде открит.

— Кога търси за последен път?

— Преди няколко месеца.

Тя се отпусна малко. В миналото беше използвала повече от едно име. Щом Дан не можеше да я проследи от Дайъмънд до Вашингтон, щеше да отнеме време за генерал Непиър да я проследи от Вашингтон до Дайъмънд. Трябваше да гледа новините и да види дали има някакви репортажи за онази кучка. За онази предателка на страната си. Предателка на всички тези хора, които стояха на опашка в книжарницата и ѝ се възхищаваха, както ѝ се възхищаваше Джаки Портър.

Пепър трябваше да огледа околността, да види къде може да отиде да се скрие, какво може да направи, за да се защити, ако онзи имейл, който бе изпратила от едно кафене в Денвър не беше стигнал до правилните органи на властта навреме.

Тя преглътна. Не знаеше дали е изпратила онзи имейл на правилния човек, нито дали сенатор Варгас е познал името ѝ. Пепър беше озеленявала градската му къща преди една година и той беше доволен и ентусиазиран от нейната работа, но сенаторите се запознават с много хора в рамките на дванайсет месеца.

И ако сенаторът беше видял имейла, дали щеше да ѝ повярва? Тя беше изтъкнала, че е разтревожена не само за собствената си сигурност, но и за сигурността на страната: налице беше нарушение на сигурността на много високо равнище. Той ли беше човекът, когото трябваше да информира? Тя нямаше представа как стават тези неща; беше дизайнерка на градини, която бе прекарала по-голямата част от живота си, избягвайки да прави неща, свързани с правителството, с агенциите и със закона.

Докато не заловяха генерала, Пепър нямаше да се успокои — и всеки път, когато някъде в света имаше бомбардировка, тя щеше да се пита дали генерал Дженифър Непиър не е замесена.

Трябваше да прогони Дан от имота. Може и да не го харесваше вече, но не искаше смъртта му да тежи на нейната съвест.

Тя оправи нощницата си, докато се увери, че е спусната и покрива задника ѝ, и стана от леглото.

Костите ѝ изпукаха, докато се движеше. Беше вървяла в продължение на шест часа снощи през сковаващ студ и по черни пътища, с тежката раница на гръб, която бе скрила в стария сандък върху верандата, и сега я болеше от напъването. Имаше чувството, че може да спи още дванайсет часа. Но трябваше да върви. Трябваше да измисли план как да предпази себе си и ранчото... и Дан.

Дан я огледа, сякаш беше доктор, но не направи коментар за сковаността ѝ.

— Баща ми каза, че си мъртва.

— Нямам съмнение. — Господин Греъм не харесваше, че се среща със сина му и ѝ беше дал да го разбере по недвусмислен начин.

Отваряйки гардероба, тя огледа закачените вътре дрехи. Дрехите, които бе изоставила преди девет години. Дрехи за работа: трикотажни блузи и тежки дънки. Дрехи за училище: горница с пайети и тесни дънки. И дрехи, с които да дразни Дан: впити тениски, плитки дънки и една секси светлосиня фланелка.

— Знаех, че си минала в нелегалност. Чаках да подадеш глава отново — каза той.

Тя се обърна и го изгледа.

— Не съм мармотът, който предсказва пролетта.

Огледа я от горе до долу. Не беше похотливо.

И въпреки това тя усети как слага единия си крак върху другия. Нощницата ѝ не беше прозрачна, трикото беше прекалено плътно за това, но отдолу не носеше нищо.

Той се държеше, сякаш също го знаеше, сякаш нямаше значение дали е облечена с нещо, или не, дали се крие под завивките, или стои изправена. Оцени начина, по който изглеждаше. Винаги я беше харесвал и винаги я гледаше по начин, който я караше да вярва, че може да я защити от всяка заплаха, от всяко предизвикателство. За жена, която се олюляваше на ръба на катастрофата, тази илюзия бе почти неустоима.

— Не — каза той. — Никога не съм те сравнявал с мармот.

Трябваше да направи нещо за този мъж, преди да е забравила всички уроци, които е научила през годините, откакто семейството ѝ я бе изоставило.

Никой не проявява лоялност към нея. Никой няма да я защити. На никого не може да се довери.

Това не бяха аксиоми на генерал Непиър, а нейни собствени. Трябваше да ги забрави за известно време и да погледне ситуацията, в която се бе насадила.

И макар генерал Непиър да беше предателка, съветите ѝ все пак бяха добри. *Бъди решителна*, беше казала тя. Така че Пепър се обърна към Дан и посочи към вратата.

— Махни се! Не е нужно да стоиш тук. Защо просто не се махнеш?

— Грижех се за мястото, докато госпожа Дрейс беше жива — каза той, — грижех се за него и след смъртта ѝ. Имам отговорност да не допускам да се случи нещо на ранчото, преди да премине в твоите ръце.

Нетърпение и отчаяние обхванаха Пепър. Тя искаше той да се махне. Ако напуснеше, тогава можеше да планира как да защити това място и себе си.

— Мога да се справя с всичко. Живяла съм тук преди.

Лицето му придоби невинно и изненадано изражение.

— Наистина ли? Аз бих казал, че нито един човек не може да се справи сам с всичко в едно ранчо.

Не му вярваше. Имаше усещането, че той си надява различни маски една след друга и никоя от тях не предаваше истинските му чувства.

— Какво ще стане с добитъка, кокошките и градината? — продължи той. — Аз едва успях да ги поддържам, а и каубоите помагаха с тежката работа.

О, да. Беше забравила колко много труд на открито изискваше едно ранчо. Ставане по тъмно през цялото дълго лято, поправяне на огради, гонене на говеда, опити да откраднеш някой миг за градината. Тя извади чифт дънки от гардероба.

— Можеш да живееш в къщата на баща си и да шофираш до тук.

— По разбити чакълести пътища? — Скръстил ръце пред гърдите си той изглеждаше строг и непоколебим. — Това отнема цял

час. Нямам два часа на ден за губене.

Годината, която бе живяла с госпожа Дрейс, беше изпълнена с работа за нея, за госпожа Дрейс, за всички. В далечината винаги можеше да види каубоите, които се занимаваха с говедата. И Дан много пъти беше там, най-често работеше. И се опитваше да бръкне в гащите ѝ през останалото време.

Тя се размърда неловко. Загледа се в тъмносините дънки, които държеше в ръцете си, след това ги сложи зад гърба си, сякаш той можеше да прочете мислите ѝ.

— Но ако искаш да отидеш в града — каза той, — да се срещнеш с адвоката и да подпишеш документите, ще съм наблизко.

Безпогрешно бе открил слабостта ѝ.

— Господи боже, не.

Веждите му отскочиха нагоре.

— Не?

Не. Пепър не искаше никой в града да разбира, че е пристигнала. Определено не искаше да подписва документи нито с истинското си име, нито с измисленото. До този момент беше извадила късмет. Беше гледала CNN на летището и докато направиха кратко съобщение за смъртта на Ото Биерке, репортерът бе казал, че никой не знае кой е убиецът. Тя беше мислила напрегнато какво означава това и бе решила, че генерал Непиър явно не иска Пепър да попада в полицията. Несъмнено се страхуваше от показанията ѝ. Така че проклетата кучка трябваше да търси Пепър сама или с някои от нейните приятели терористи. Което правеше нещата по-опасни. Дан нямаше представа колко много неприятности я преследваха.

Тя се запита с мрачно отчаяние дали ще трябва да се крие през останалата част от живота си — през краткия си, лесно приключил живот. Но на Дан каза:

— Не знам колко време ще ми отнеме да се устроя и да разбера какво искам да правя с мястото. Мога да изчакам известно време, преди да се заема с оформянето на документите за ранчото, нали?

— Не виждам защо не.

— Ако ти... ако искаш да останеш, всичко е наред.

Другата му вежда също се вдигна. Явно подобно обяснение не му се понрави.

Думите едва не я задавиха:

— Бих оценила, ако кажеш: докато си стъпиш на краката.

— Докато прекараме говедата високо в планината — отстъпи той. — Това ще трае около две седмици.

Две седмици. Стига генерал Непиър и нейните войници да не се появяха през това време, Дан щеше да е в безопасност.

— Става.

Той разтърка челюстта си и я изгледа замислено.

— Пепър, има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Тя се взря в него. В силното, непреодолимо изкушение, което той представляваше.

Ако прехвърлеше нещата върху него, той някак щеше да ги оправи... нали? Щеше да ѝ повярва, че казва истината. Със сигурност. Нямахме да си припомним лудата ѝ младост и времето, когато задигаха бири от магазина в Маккол. Той нямаше да се чуди защо се е местила толкова често, след като е напуснала Дайъмънд, или да я подозира в извършване на още престъпления и дори на убийство...

Тя си помисли за горкия Ото Биерке, помощникът на генерала. Беше се оказал почтен човек и беше мъртъв заради своята принципност. Убит от една толкова безпощадна жена, която не се поколеба да ликвидира човека, който ѝ бе служил толкова години.

Сега генерал Непиър преследваше Пепър. Пепър погледна Дан. Ако генерал Непиър я откриеше, съществуваше вероятност Дан да бъде убит само защото се е намирал на неподходящото място в неподходящия момент. Какво си въобразяваше тя? Не, не можеше да му позволи да остане тук.

— Пепър, какво става? — попита Дан, гледайки я напрегнато.

Откъм трапезарията се чу тихо прозвънване.

— Какво беше това?

Дан погледна към закачения на колана си пейджър, прочете съобщението и сякаш пейджърът можеше да го чуе, каза:

— Държах те прекалено дълго.

Тя понечи да го попита какво има предвид, но неочакван шум от алеята я накара да обърне глава. Нещо, което подскочаше по чакъла. В съзнанието си тя си представи кола. Дълга, черна, правителствена кола.

Напрегната и разтревожена, Пепър попита:

— Кой е това?

— Защо? Очакваш ли някого?

— Не!

— Изглеждаш... — Погледът му се спря върху лицето ѝ: — ... притеснена.

— Не съм. Но все пак кой е?

Той каза със странна убеденост:

— Просто баща ми.

Навън гумите на колата разпръснаха камъчетата, когато тя спря. Тръшна се врата и после се чу глас:

— Дани! Къде си?

Дани разгъна дългото си тяло и се отлепи от скрина.

— Няма съмнение, баща ми е.

— Какво прави *той* тук?

— Казах му, че си дошла. — Дан тръгна към вратата. — Винаги избира най-неподходящия момент.

Как нещата се объркваха толкова бързо, запита се Пепър. Дан подозираше, че тя има някаква тайна, а господин Греъм знаеше, че е пристигнала. Оставаше само да закачи един билборд, за да рекламира присъствието си.

— Искаше ми се да не бързаш да казваш, че съм тук.

Дан се обърна към нея и я погледна.

— Това е просто баща ми — каза той искрено.

Вратата на кухнята се блъсна. Господин Греъм извика:

— Дан? Вътре ли си?

Пепър бързо хвана ръката на Дан.

— Той казал ли е на някого?

Дан я хвана и я задържа в своята.

— Можем да го предупредим, че искаш да се пази в тайна.

За миг почувства как топлината му я успокоява. Въпреки това тук не можеше да има сигурност.

— Би било добре. — И тя измъкна ръката си.

— Но той се тормози заради теб и мен, че сме били заедно преди. Не е нужно да го тревожим повече. Само че с тази предизвикателна нощница, защо не отидеш да се облечеш и да ми спестиш цял куп неприятности?

— Никой жив мъж не може да ме обвини, че дългата трикотажна нощница, която нося, е предизвикателна.

Като я изгледа с дълъг, преценяващ поглед, Дан излезе да посрещне баща си, затръшвайки вратата след себе си.

ГЛАВА 7

Докато ровеше в чекмеджето със старите си дрехи, тя можеше да чуе през вратата тътнещия глас на господин Греъм.

— Какво правиш в нейната спалня?

— Будя я — чу Дан да казва лаконично.

Тя си извади бельо, сутиен и тениска.

— Как? — Паниката в тона на господин Греъм не беше твърде ласкателна.

— С устни.

Като поглеждаше към вратата, тя съблече нощницата си. Дан знаеше, че тя ги чува.

— Вече я целуваш?! — Господин Греъм прозвуча ужасено.

Сутиенът и бикините ѝ бяха малко широки, а ластикът слаб, но Пепър ги навлече за рекордно време.

— Татко, казах ѝ да стане — произнесе Дан.

Тя спря с наполовина провряната през главата ѝ тениска, очаквайки да го чуе да добавя, че я е целунал предишната вечер.

Не го стори.

Браво.

Тя прокара гребена през късата си коса, което не отне много време, и вдигна ципа на дънките. Сложи по една лепенка върху пришките на стъпалата си и надяна чорапи и обувки.

— Още ли спи? — Като фермер господин Греъм не можеше да повярва, че някой може да спи след изгрев-слънце. — Минава пладне!

Двете лица, които се обърнаха към нея, бяха толкова различни, колкото могат да са баща и син. Те бяха еднакви на ръст, но там, където Дан бе с едра кост и груб, господин Греъм беше мускулист и жилив. Оредялата му коса беше червеникаворуса, кожата светла и с лунички, а сините му очи разкриваха всяка емоция. Точно сега те я огледаха бързо и с присмех, което я накара да поиска да му отвърне със същото.

Но успя да се вземе в ръце. Вече не беше малката Пепър Прескот, вечно бунтуващото се сираче, което бе прилъгало сина на Ръсел Греъм

на прокълнатата пътека на греха. Тя се бе превърнала в успешна, отговорна ландшафтна дизайнерка с нюх за бизнес, а заради полученото наскоро наследство беше станала съседка на господин Греъм. Плюс това трябваше да разчита на неговото благоволение да ръководи ранчото, докато успее да реши какво да прави с него — или докато генерал Непиър ги избие всичките.

Тогава погледът на господин Греъм се спря върху косата ѝ. Той се изкиска:

— Какво си направила? Май си действала с косачката.

Тя отговори, преди да е помислила:

— Намирам, че е по-лесно, отколкото да я изскубвам като теб.

Господин Греъм прокара ръка през оголяващата си глава.

— Не е прилично да се подиграваш на възрастните.

Старите инстинкти се събудиха в нея и тя пристъпи и се изправи пред него.

— Нито пък да се подиграваш на лоша прическа.

— Това е една от причините мама да се разведе с теб — каза Дан.

— Никога не си премълчаваше, когато не ти харесваше как е подстригана. Нали, татко?

Господин Греъм погледна сина си и произнесе с приповдигнат тон:

— За брака има по-важни неща от една прическа. Майка ти имаше толкова много причини да ме изрита, че не мога да си ги спомня всичките.

Пепър се хвана, че устните ѝ се разтеглят в усмивка. Според местните легенди преди раздялата им, когато Дан е бил шестгодишен, семейство Греъм са били известни в околността със скандалите си. Сега живееха дружески, отделно един от друг, тя управляваше един хотел в Маккол, а той семейното ранчо. Ако Дан бе страдал от някаква травма от развода, той отдавна я бе преодолял, благодарение на чувството за сигурност, което му даваха любящите му родители.

Сигурно беше хубаво да си толкова убеден в нечия обич и привързаност. Искаше ѝ се да не завижда на Дан, но му завиждаше. Не се гордееше с обидата си, но тя си оставаше, монолитна и неподвижна.

Господин Греъм погледна към сина си.

— Като заговорихме за прически, ти кога ще се подстрижеш, Дан?

Пепър се усмихна отново, без ни най-малко да се изненада, че господин Греъм натяква на сина си за дългата му коса. Правеше го, откак го познаваше.

— Познавам един мъжки фризьор — каза тя. След това погледът ѝ се сблъска с този на Дан и дъхът ѝ спря.

Той стоеше до мивката, гледаше я като хищна акула, сякаш усмивката ѝ хранеше някаква част от изгладнялата му душа. Без дума или движение ѝ казваше, че я желае, и тялото ѝ откликна. Неохотно, с негодувание, но откликна, като си спомняше, размекваше се и се стремеше към него.

Гласът му беше спокоен и дълбок:

— Ако е същият, който е подстригвал теб, ще трябва да откажа.

Господин Греъм я погледна, след това погледна Дан, после очите му отново се върнаха върху нея и изражението му охладня.

— Пепър, колко време ще останеш?

— Колкото се налага! — Да го тълкуваше, както иска. След това Дан се покашля и тя си спомни, че трябва да успокои баща му. — Сър, ще оценя, ако не кажете на никого, че съм се върнала.

— Никой в града не се интересува от теб — каза господин Греъм.

Пепър изсумтя. Отвъд предпланините и на около петдесетина километра надолу по пътя се намираще градчето Дайъмънд. Имаше осемстотин трийсет и пет жители, един-единствен светофар и училище, където всички фермерски деца от околните ранчо получаваха образованието си. Всички пазаруваха в единствения магазин на Дайъмънд и поделяха времето си за пиене между двата бара. Имаше също и обществена църква, Църква на светиите от последния ден и един пътуващ католически свещеник, който идваше веднъж месечно, за да чуе изповедите и да даде причастие в предната стая на госпожа Бъкли.

Понякога идваше и някой нов. Обикновено волни души от градовете, които си представяха пасторално съществуване в селото и се бяха качили тук горе, за да влязат в досег с природата. Но след като природата влезеше в досег с тях под формата на мразовити температури и ревящи фъртуни, повечето от тези волни души набързо приключваха с негодите. Нямаха търпение да продадат, за да се върнат обратно в цивилизацията, така че в района на Дайъмънд живееха все едни и същи хора.

Семейство Греъм бяха тук от деветнайсети век. Работеха на ранчото и се занимаваха със сечене и извозване на дървени трупи. Познаваха всички и всички ги обичаха. Женеха се помежду си с останалите семейства от съседните стопанства и никой не бе заплашвал добрата им репутация преди идването на Пепър.

А сега тя бе наследила ранчото на госпожа Дрейс.

Никой в града не се интересува от нея ли? *Всички* в града се интересуваха от нея.

Дори Дан не се сдържа и извика:

— Що за лъжа, татко! Не съм оставал за повече от един час месечно в Дайъмънд, откак съм се върнал, но всички знаят работите на всички, а аз не искам да си врат носа в моите.

— Няма да ти навреди да идваш малко по-често, Дани — промърмори господин Греъм. — Всички питат за теб, когато отида, а онова хубаво момиче на Джонсънови би ти правило компания с удоволствие.

— Рита? — попита Пепър невярващо. — О, я стига. Когато бяхме в гимназията, тя се плашеше от Дан, а той сега е далеч по-... — Пепър млъкна. Щеше да каже: *далеч по-опасен*, но не искаше да му показва, че е забелязала. — Освен това тя не е ли вече омъжена?

— Беше. — Дан извади шунка от хладилника и започна да я реже. — Но не се получи.

— Бедната Рита! Навремето казваше, че никога няма да се разведе. — Пепър заби очи в шунката, розова и със страхотен аромат, и стомахът ѝ изкурка.

— Животът си има начини да промени мнението ти. Ще ѝ се обадиш ли? — попита Дан.

Не. Но гласно произнесе:

— След като се устроя.

— Ще се радва да се видите. — После попита със замислен тон: — Спомняш ли си Марк Джеферс?

— Момчето с щръкналите уши? Разбира се. — Беше повече от гладна. Умираще от глад.

— Художник е. При това много добър. Живее в една хижа горе в ранчото на семейството си и изпраща картините си в Ню Йорк на изложби.

— Еха. — Като взе един самун хляб, тя отчупи парчета и сложи в три чинии. — Бас лоя, че госпожа Джеймс е доволна.

— Непрекъснато повтаря, че имал заложби за велик художник, макар да нямам представа откъде знае. — Той ѝ подаде горчицата, извади домати, изми ги и ги нарязва.

Докато говореха и работеха заедно, господин Греъм ги гледаше с кисело изражение. Бяха го изключили. Знаеше го и това не му харесваше.

— Пепър, я кажи защо искаш никой да не разбере, че си тук?

— Не искам да се занимавам със слухове, нито пък с посрещане на гости или... — Тя опита една самосъжалителна усмивка — ... укори. Още не. Не и докато не се установя. Моля те.

На лицето на господин Греъм се появи онази усмивка, която предвещаваше неприятности.

— Ако вие двамата започнете да живеете заедно, кой ще готви вечерята?

Пепър понечи да възрази, че не е споменавала, че ще живеят заедно. Не и по начина, по който си мислеше господин Греъм.

Но Дан даде такъв отговор, който със сигурност трябваше да вбеси както нея, така и баща му.

— Аз ще съм зает с говедата и фермата по цял ден, така че според мен Пепър ще готви.

Тя отвори уста да възрази.

Дан сложи домати в чиниите.

— Поне през лятото. Когато дойде зимата, аз ще го правя.

След като погледна ужасеното изражение на господин Греъм, Пепър притихна.

— Дан, няма да оставаш тук толкова дълго!

Господин Греъм ѝ се нахвърли:

— Ти със сигурност не планираш да оставаш. Ще продадеш мястото, нали?

— Не съм мислила още. — Което си беше истина. Беше пристигнала едва снощи. Не беше имала време да мисли какво ще прави. — Госпожа Дрейс ми го остави. Да го продам ми изглежда неблагоприятно.

— Няма да го поддържам вместо теб, отсега ти казвам! — изсумтя господин Греъм.

Дан мина зад баща си и направи сериозна физиономия. Тя осъзна, че се опитва да я инструктира.

— Предполагам, че ако получа достатъчно добра оферта, мога и да го продам.

— Не очаквай да ти дам повече от двеста хиляди за това място. — Господин Греъм пъхна палец в колана си и се залюля напред-назад. — То е пълна руина. Не се отпускат никакви федерални субсидии за него. Истината е, че не струва толкова много, но някой наивник може и да ти даде двеста.

Дан разпери пет пръста, посочи към баща си и вдигна палец.

Очите ѝ се разшириха. *Наистина ли? Петстотин хиляди долара?*

Господин Греъм продължи:

— Предполагам, че двеста хиляди долара са много пари за момиче като теб.

Дан покри очите си с ръка.

Обзе я ярост. Въпреки тежката работа, лишенията и пестенето, тя имаше пет хиляди долара в банка в Джорджтаун, и не само не можеше да се добере до тях, а стоеше тук, гледана с превъзходство от един фермер, на когото просто трябваше да му изрита задника. Като се усмихна с най-сладката си усмивка, тя каза:

— Сега като си помисля, наистина не мога да продам ранчото за по-малко от милион. Сантиментална стойност и т.н.

— Един милион долара?! — изрева господин Греъм. — Това са дяволски много сантименти!

— Имам дяволски много сантименти! — И тя се хвана, че примигва при неочаквания изблик на объркващи сълзи.

Господин Греъм изглеждаше ужасен, както всеки мъж, който прекарва времето си с каубои и добитък, но не и с разплакани жени.

— Виж сега, госпожице! Недей така. Госпожа Дрейс ни липсва и на нас, но виж — ни Дани, ни аз плачем като момичета.

— Татко, тя е момиче! — Дан я сложи да седне. — Пепър, кога за последен път си яла?

Тя си спомняше добре, но онези бисквити едва ли можеха да се нарекат храна.

— Вчера на обяд. — Трябваше да спре това! Всички тези неовладени емоции. Това не беше характерно за нея. Но, за бога, беше

толкова уплашена. Липсваше ѝ госпожа Дрейс. Тя искаше... погледна към Дан. Не знаеше какво иска, знаеше само, че не може да го има.

Не видя кой сложи сандвича пред нея, но когато впи зъби в кафявия хляб, ясно чу господин Греъм да казва:

— По дяволите, синко, не съм ли те научил, че гладната жена е опасна жена?

Тя не спря да яде.

Дан не отговори.

Господин Греъм явно прие това за упрек, защото подхвърли:

— Можеш да престанеш да ме гледаш така. Не съм ѝ казал нищо, което да не е чувала преди. Никога няма да забравя как изглеждаше първия път, когато я видях.

Със странна, болезнена нотка в гласа, Дан каза:

— И аз си спомням първия път, когато влезе в училището.

ГЛАВА 8

Беше татуирана, имаше пиърсинги и носеше грим като оръжие. Пепър Прескот застана на вратата на класната стая в първия училищен ден, сякаш беше собственичка на мястото. Цялата гимназия, всичките сто петдесет и трима души, спряха да говорят и зяпнаха. Косата ѝ беше изсветлена до русо с кичури червено — но не онова червено, създадено от господ. Червено като черешов пай или стена на обор. Тя имаше серия халки, които минаваха през двете ѝ уши. Блузата ѝ беше вързана под пищния бюст, и разкриваше пиърсинг на пъпа и тънка талия. На лицето ѝ се виждаше презрителна усмивка, беше обула дънки, които плътно обхващаха малкото ѝ задниче. Никой не помръдна, докато тя стоеше на прага, съзнаваща добре впечатлението, което е направила върху консервативните селски ученици.

Израженията на момичетата бяха смешни, когато осъзнаха колко са скучни в сравнение с нея. Израженията на момчетата, докато поглъщаха необузданата ѝ сексуалност, бяха оживени.

Дан, седнал прегърбен на чина си, знаеше, че и неговата физиономия изразява същата възбуда. Той усети, че получава ерекция; това се случва с всички момчета, и те се размърдаха, опитвайки се да се успокоят. Но Дан знаеше, че има предимство; той беше Греъм, беше по-голям, можеше да се бие и никой не караше ретро кола Ел Камино 66. Той беше най-опасното момче в училището.

След това погледът на Пепър се плъзна по него без капчица интерес и той осъзна, че се изправя от възмущение. Това момиче не бе осъзнало колко важни са Греъм тук. Тя не го беше забелязала изобщо.

Госпожа Суит, директорката, очевидно бе очаквала пристигането на Пепър, защото направи знак и се обърна към нея:

— Седнете, госпожице Прескот. Ще имаме открито общо събрание. След като свършим, можете да дойде в кабинета ми и да обсъдим подходящите дрехи за училище.

Всички зачакаха, напрегнати и възбудени, да чуят новото момиче да отговаря нахакано на госпожа Суит.

Вместо това Пепър кимна с глава и се отпусна на един чин до водачката на мажоретките, Рита Джонсън, толкова чисто и стандартно момиче, че се смущаваше да погледне корица на „Космополитън“. Сега Рита изглеждаше така, сякаш ще припадне от ужас, и тя се обърна и подсмръкна, като че ли се опитваше да долови миризмата на незаконна дрога или, още по-лошо, на пот.

Пепър ѝ се усмихна. Тогава той за първи път видя онзи внезапен изблик на свободолюбие, и също се усмихна, сякаш нейната веселост бе заразна. Нещо по-важно, след първоначалното си изумление, Рита отвърна на усмивката на неуправляемата, екзотична ученичка с пиърсинги. Не след дълго двете момичета си зашепнаха и по средата на речта за посрещане на госпожа Суит, директорката трябваше да спре и да ги сгълчи. Това беше първият път, когато на Рита се правеше забележка и за изненада на Дан, тя не избухна в сълзи. Изглеждаше по-скоро предизвикателно доволна, сякаш бе постигнала цел, която отдавна си е била поставила, но не е знаела как да я осъществи.

Разбира се, когато госпожа Суит приключи с Пепър, Пепър беше с напъхана в дънките блуза и само с по една халка на ухото, и носеше бележка до госпожа Дрейс за това, че я е изпратила в училище облечена по начин, който със сигурност оказва лошо влияние на другите ученици.

Госпожа Суит беше права. Защото от този ден нататък Пепър носеше тениска и дънки, но белята беше вече сторена. Всички в гимназията се впуснаха да се правят на интересни — дори Рита Джонсън. Особено Рита Джонсън, която шиеше сама дрехите си и успя да свърши невероятна работа като преобрази за по-малко от седмица гардероба си от непретенциозен и скромнен до такъв, който караше очите на другите да изскачат от орбитите.

Интересното беше, че Пепър не се подигра на усилията на Рита, нито на някого друго за това. Тя не говореше за другите места, на които бе живяла. Не сравняваше Дайъмънд с големия град, нито им казваше, че малкото им градче е безумно скучно. Тя не говореше за себе си изобщо. И всички, дори мажоретките, дори госпожа Суит, я харесваха. Независимо какво правеше Пепър, независимо от гафовете ѝ, независимо колко често бягаше от училище, всички я харесваха.

Той я харесваше.

Харесваше начина, по който тя говореше, бавно и замислено, сякаш претегляше всяка дума. Като удължаваше гласните по южняшки, макар да нямаше онзи носов изговор, и когато някой я питаше дали е от Тексас, тя свиваше рамене и казваше:

— Аз съм от всякъде.

Драматичността на твърдението ѝ го впечатли.

Харесваше му начина, по който тя спираше всеки следобед веднага щом излезеше от двора на училището и сменяше всичките си обици, когато се окажеше извън полезрението на госпожа Суит. Харесваше му как вървеше, с лениво въртене на хълбоците, което очароваше всяко момче в гимназията на Дайъмънд. И адски му хареса, когато онзи идиот, Пек Малткин, чието семейство се смятаха за повисши от Греъмове, се опита да я хване за гърдите пред училищната тоалетна. Тя го стисна за китката и я изви, карайки го да се свлече на колене, и го държа там, докато не я помоли за извинение за всичко, включително, че е бил роден.

Да, Дан я харесваше, но бедата беше, че тя не го харесваше. Независимо какво правеше, независимо колко се перчеше пред нея, тя не му обръщаше внимание. Той нямаше представа защо. Всички момичета в градчето искаха да са с него.

Какво не ѝ беше наред?

За първи път в живота си той трябваше да преследва момиче. Планира внимателно атаката си. Започна с посещения при госпожа Дрейс. Тя им беше съседка откакто се помнеше, освен това правеше най-хубавите курабийки в града, така че не беше неудобно да се отбие, да седне в кухнята и да гледа как Пепър се учи да пече.

Само че госпожа Дрейс не понасяше лентяи, така че Дан си връзваше престилка и започваше да мачка с вилица фъстъчено масло за курабийки и да ги пъха във фурната.

Пепър продължаваше да не говори много с него, с изключение на: „Подай ми содата за хляб“, или „Ще престанеш ли най-после с телта за разбиване?“.

Госпожа Дрейс ги гледаше с мъдро изражение и се преструваше, че няма представа защо е дошъл.

Той отиде на училище в деня след първия си кухненски експеримент, очаквайки, че Пепър е казала на целия град, че Великия Дан Греъм е правил курабии. Нямаше да го преживее.

Само че тя не каза на никого какво е правил, сякаш се срамуваше, че е прекарала известно време с него.

Какво не му беше наред?

Така че той инструктира Карен Д'Амато, първото му гадже и единствената, която го бе научила как да запотява прозорците на кола, да даде подробен анализ на Пепър за неговите сексуални умения.

Това не доведе до нищо. Пепър го игнорираше още по-яростно, посвещавайки времето си на това да помага на Рита да си пробие ухото и да учи Меган Доусън как да се татуира с къна. Би предположил, че Пепър не проявява интерес към момчета, само погледите, които му хвърляше, когато си мислеше, че не гледа... предпазливи и неудържимо любопитни... подсказваха обратното.

С напредването на зимата започна да излиза на срещи с няколко други момичета — добре де, какво да направи, щом те го искаха — но продължи да се отбива у госпожа Дрейс. Помагаше в ежедневната работа и научи много повече за растенията, отколкото някога бе искал да знае, защото госпожа Дрейс ги обичаше, а Пепър ги обичаше още повече. Те държаха зимна градина под прозореца на задната спалня, където имаше повече слънчева светлина, и експериментираха с отглеждане на многогодишни растения, които да издържат шокиращия студ на планините, и растения, които съзряваха за половината от времето и по този начин реколтата се удвояваше. Той попита Пепър за произхода ѝ, но единственото, което получи за усилията си беше, че Пепър се отнесе към него като към брат, който не беше наред с главата.

Най-последно, след като бяха минали шест месеца от идването ѝ тук и Коледа бе дошла и отминала, настъпи денят, когато гимназията пренебрегна студа заради годишното мероприятие „Тези деца ни побъркват“ и организира пътуване до топлите извори и басейна за плуване. Температурата на въздуха беше под нулата, около басейна имаше лед, и придружителите седнаха вътре добре облечени и в топли ботуши, като се показваха единствено да направят по някое предупреждение. Но самото езеро беше затоплено до над четирийсет градуса. Единственото нещо, което беше толкова хубаво, колкото качването на трамплина за скачане, заемането на поза и скачане в топлата вода, беше да гледаш как момчетата го правят. Докато стояха горе в техните цели бански костюми (госпожа Суит не позволи бикини), те се смееха и трепереха, и се перчиха, докато момчетата ги

следяха с поглед. Както Дейв Джиъри каза, докато се звереше в Лора Бърнърс: зърната ѝ са толкова твърди, че могат да срежат стъкло.

Когато Пепър се изкачи на трамплина, тя потвърди това, което всички в гимназията вече знаеха. Тя имаше фигура, която можеше да спре трафика. Банският ѝ костюм беше по-консервативен от на другите момичета, но не успяваше да скрие тези дълги крака. Бедрата ѝ бяха тесни и талията тънка, но гърдите ѝ преливаха над ръба на банския ѝ щедро и той искаше да удави другите момчета за лигавенето в басейна. Тя се хвърли, изпълни перфектна лястовица и заплува така, сякаш е родена за водата. Плувните ѝ способности бяха другата мистерия около нея, мистерия, която го амбицира още повече да я накара да го хареса.

Той не осъзнаваше, че късметът му ще се обърне, и че ще се среща с най-страхотното момиче.

Госпожа Суит и госпожа Дрейс слязоха долу да предупредят момчетата да не се хвърлят един друг в басейна, и останаха да поговорят с учениците. Всички ги харесваха: госпожа Суит беше строга, но справедлива; госпожа Дрейс беше строга, но забавна.

Точно преди да се качат горе и да седнат при останалите придружители, госпожа Суит каза на госпожа Дрейс:

— Пепър Прескот започва да свиква тук. Ще е добре за всички, ако остане в Дайъмънд. Ще забрави всичките си дивотии и ще стане добър, стабилен член на общността. Предполагам, че ще си намери и съпруг не след дълго — някое от момчетата на Ийгър, може би, или момчето на Майкъл.

Госпожа Дрейс отвърна рязко:

— Прекалено добра е за тях, а и си е добре сама.

Но белята беше свършена.

Той чу госпожа Суит. Чуха я и половин дузина други деца. След което отидоха право при Пепър и ѝ предадоха дума по дума какво е казано.

Пепър изглеждаше смаяна. След това сякаш ѝ прилоша. Ийгърови бяха бедни и тъпи като бутилка „Джак Даниълс“ в четвъртък вечер. Синът на Майкъл беше мамино детенце, предпазлив, мълчалив и критичен. Госпожа Суит харесваше Пепър, да, но не би могла да разсъждава по-елементарно: тя смяташе, че Пепър трябва да уседне заради това, което може да получи, и да бъде благодарна.

Пепър не беше благодарна.

Тя доплува до Дан и прошепна:

— Да се срещнем в момичешката съблекалня. — След което излезе от басейна.

Начинът, по който вървеше, бе напълно различен от начина, по който я бе виждал да върви някога. Крачките ѝ бяха дълги и бавни. Хълбоците ѝ се въртяха напред-назад хипнотично. Тя си търсеше белята.

И той щеше да ѝ помогне да я намери. Изчака известно време, достатъчно дълго, че никой да не ги свърже, след което я последва.

Тя го посрещна на вратата, настръхнала. Влетя в прегръдките му и го целуна.

Още си спомняше какъв бе вкусът ѝ онзи ден. На хлор, дъвка и предизвикателство. Двете им тела се сляха, стопляйки се бързо под напора на неговите хормони и нейното бунтарство. Когато най-после я пусна, за да си поеме дъх, тя произнесе срещу устата му:

— Да се облечем. Хайде.

— Разбира се. Къде?

— Където искаш, скъпи. — Тя докосна устните му с пръсти. — Където искаш.

ГЛАВА 9

— Е, Пепър, къде беше? Какво прави? — попита господин Греъм, подновявайки атаката.

Сега, когато бе довършила сандвича си, тя се почувства достатъчно освежена, за да се бори с него и да го повали.

— Ландшафтен дизайнер съм. Декорирам дворове на богати хора.

Дан слушаше, погледът му се премести от баща му към Пепър, докато абсорбираше всяко късче информация.

— Ходи ли в колеж? — поинтересува се господин Греъм.

— Не. Не в колеж. Нямах нужда от това. — Би се радвала на курсовете, на ученето, на шанса да получи степен и да бъде уважаван специалист, но това не беше в картите. — Госпожа Дрейс ме научи на много неща за растенията и работих в един разсадник. Там научих всичко, което можех, след това напредвах, докато накрая можех да скицирам планове за всяка градина, всякаква големина и навсякъде.

— Къде работиш сега? — примижа срещу нея господин Греъм. — В друг разсадник ли? Това не е много подходяща работа за жена.

Тя го погледна невярващо.

— Трудно е да се повярва, но не всички са женомразци като теб.

— Така е, нали? — застъпи се Дан. — Аз постоянно се слисвам.

Веждите на господин Греъм настръхнаха, когато премести очи от единия върху другия.

— Не съм женомразец. Просто знам кое за къде е.

Преди Пепър да успее да изригне още обиди, Дан каза:

— Да, Пепър, и аз съм любопитен. Къде работиш сега?

Тя вдигна вежди с престорена невинност.

— Тук, очевидно.

Той кимна, явно доволен, че ще трябва да изчака друг момент — а тя знаеше, че такъв ще има.

— След като си замина, аз завърших само гимназия — каза Дан.

— Аз така и не се дипломирах. — Тя искаше да бъде извън системата, да не съдят за нея по семейството ѝ, да не съдят по миналото ѝ, а по нея самата. Във всеки град беше в състояние да си купи шофьорска книжка, която да използва да си открие банкова сметка и да наеме апартамент. Винаги си бе създавала живот от нищото. Нито един от тези мъже не бе загатнал колко много е постигнала.

— И що за работодатели са били тези, които са те назначили, без да имаш гимназиална диплома? — попита господин Греъм.

Тя отговори с гордост:

— Работя за себе си.

— Дошла си *тук*, а Дани твърди, че не си знаела за наследството си, така че сигурно не се справяш много добре.

Тя смачка салфетката в ръката си. Бизнесът ѝ процъфтяваше, но тя положи всички усилия да сдържи езика си, вместо да отвърща язвително на господин Греъм.

— Може да съм дошла в отпуска.

— Странна отпуска, да не звънеш предварително по телефона.

Дан побутна една чиния с курабийки към тях.

Пепър си взе една и му хвърли кос поглед. Той беше като звероукротител, който побутва месо между решетките на клетката към два биещи се лъва.

Опитът му проработи, тъй като и господин Греъм си взе една и задъвка. След това погледна сина си.

— Поканих няколко души на вечеря след една седмица. Ти също трябва да дойдеш. Трябваш ми, за да направим точната бройка.

За негово съжаление, Дан не изглеждаше въодушевен.

— Не обичам партита.

Пепър побутна чинията с курабийки към него.

— По-добре си вземи.

Той замислено се пресегна.

Докато Пепър се взираше в него, разговорът замря до дразнещо, отдалечено жужене. Те продължаваха да говорят, но тя не можеше да разбере думите заради шока, че най-после вижда Дан в плът и кръв. Беше мечтала за него толкова години. Беше се питала какво ли прави. Беше се опитвала да си обясни собствените си действия. А сега Дан седеше срещу нея, топъл и жив. Беше я целунал, беше я държал в

ръцете си, беше я събудил. Беше я разпитвал неумоливо. Беше ѝ казал новините за госпожа Дрейс. Но докато не се наспа и нахрани, докато не се възстанови от полета си, шокът на положението ѝ пречеше да възприеме събитията от реалността.

И все пак той бе тук наистина, и с русата си коса и кафяви очи бе пленил сетивата ѝ. Беше я хранил. Беше я преследвал. Беше я накарал да осъзнае тялото си както никога през изминалите девет години. Искаше ѝ се да му се довери напълно и да не се страхува, че може да го убият заради нея.

Боже мили. Как един такъв прост план за оцеляване се бе усложнил до такава степен?

Дан я погледна. Видя я, че се визира напрегнато в него, поглъщайки присъствието му, и вдигна вежди въпросително.

Тя внезапно се върна в настоящето. Разтърси глава и откъсна очи от него. Трябваше да се вземе в ръце.

Господин Греъм отмести стола си назад.

— Трябва да се връщам на работа. — Той погледна настоятелно сина си. — Сигурен ли си, че не искаш да живееш у дома?

Дан хвана баща си за ръката и двамата тръгнаха към входната врата.

— Татко, позволи ми да съм откровен. Пред перспективата да живея с един свадлив възрастен мъж като теб и една красива млада жена като Пепър, ти нямаш никакъв шанс.

— Това е моето момче. — Господин Греъм го потупа по гърба, взе шапката си от закачалката и я нахлупи на оплешивяващата си глава.

Когато Пепър се присъедини към тях, той ѝ се усмихна.

— Винаги е имал око за жените, но и те винаги са имали око за него. Така ли е, Пепър?

Трябваше да му се признае на господин Греъм. Може и да не беше изтънчен, но имаше право. Много момичета бяха пресекли пътеката на Дан. Тя беше една от многото, които биха паднали за него. Но въпреки това не го искаше сега и нямаше да ѝ навреди да успокои господин Греъм за намеренията си.

— Да, сър. Никоя от нас не е можела да му устои. Но аз все пак ще опитам.

— Ей това се казва момиче. — Господин Греъм излезе.

Дан ѝ хвърли поглед, претеглящ решимостта ѝ, и откри, че такава липсва. Като взе шапката си, той я нахлупи ниско над очите си и свали другата от полицата.

Тя неохотно я измъкна от ръката му.

Дали беше висяла тук през цялото време? Или я е оставил тази сутрин, докато е спяла?

Светлобежовата шапка я накара да си спомни една старомодна Коледа, от тези, дето малката Пепър Прескот никога не си бе представяла.

Пепър не можеше да си спомни да е била част от група преди. Не и като тази, с трийсет други гимназисти, скупчени в кухнята на госпожа Дрейс, които правиха лакта, докато кухнята изгуби първичната си белота и придоби сивкав цвят.

Госпожа Дрейс се смееше на тийнейджърите и ги предупреждаваше:

— Няма значение как изглежда, трябва да я изядете.

Пепър побутна Рита по рамото.

— Трябва да я опиташ. Хубава е! — Хубава беше. По случай празника бяха направили ментова лакта и всяка сладка хапка предизвикваше смях и добро настроение. — Хайде, страхливке. Направи го де!

Рита предпазливо сложи едно топче в устата си и го сдъвка. Сините ѝ очи се разшириха.

— О, страхотно е!

— Нали не си си мислила, че ще те отровя? — попита госпожа Дрейс иззад тях.

Рита погледна ужасено:

— Не, мадам, разбира се, че не, никога не бих си го помислила.

Пепър размени усмивка с госпожа Дрейс. Пепър харесваше Рита, макар че мажоретката нямаше никакво чувство за хумор. Русокоса, с дребничка и закръглена фигурка, Рита изглеждаше и се държеше като тийнейджърка от петдесетте. Макар Пепър да не знаеше защо, Рита я харесваше. Смееше се на шегите ѝ и понякога имитираше грубия език на Пепър, което я караше да избухва в смях, защото Рита ругаеше толкова лошо. В същото време Пепър се

хващаше, че е започнала да се освобождава от нецензурния си език. Рита имаше вяра в добротата на човешкия род, която Пепър бе загубила със загубата на родителите си и си мислеше безрадостно, че никога няма да бъде като Рита.

Почувствала, че някой я гледа, тя се обърна и видя, че проклетия Дан Греъм се взира в нея. Той използваше тъмните си очи като косач, който посича момичетата и ги хвърля на задната седалка в колата си. Ако половината от онова, което се чуваше за него, беше истина, той бе спал с всички момичета в града — с изключение на Рита, разбира се, и повечето от разведените. Със сигурност се мислеше за божии дар за жените и дразнеше Пепър с препалената си самоувереност и полуусмивка. Тя подхвърли на Рита, че сигурно се е упражнявал пред огледалото и сега ги демонстрира върху нея, викайки я с кимане на главата.

В този миг чу да се надига шепот и забеляза Кристофър Барди да се басира с Чарли Джеймс.

По дяволите всички.

По дяволите Дан! Тя може и да беше най-дивото момиче в града — не че това означаваше много, не и в това малко градче — но нямаше да спи с Дан Греъм, и не само защото никога не го беше правила с никое момче. Тя знаеше по-добре от всички, че Дан иска тя да падне по гръб, така че да може да се похвали, че я е чукал.

Тя нямаше да бъде ничий трофей. Щеше да му каже къде да отиде, но... Погледът ѝ се отмести към госпожа Дрейс. Госпожа Дрейс, която бе хванала две високи момчета за ушите и ги влачеше навън.

Момчетата случайно бяха Кристофър Барди и Чарли Джеймс.

Госпожа Дрейс харесваше Дан. Тя го канеше в дома си, сритваше го отзад, когато го домързяваше, и той ѝ се подчиняваше. Скачаше като кутре, когато му викнеше.

Е, същото правеше и Пепър. Тя никога не бе имала приеман родител като госпожа Дрейс. Госпожа Дрейс беше възрастна, към шейсетте, но пъргава и жизнена, с остър език и не си поплюваше по отношение на нея. Беше слаба, висока и си боядисваше косата черна. Работеше в хамбара всеки ден, дори когато беше болна или валеше сняг. Подхвърляше нецензурни шеги и декламираше неприлични стихове, но тя учеше Пепър на всичко както за растенията, така и

за хората. И когато госпожа Дрейс ѝ каза, че трябва да е любезна към Дан и грубия му, ужасен баща, тя беше любезна.

Но не трябваше да отива, когато Дан ѝ направи мълчалив знак с глава, и не отиде. Вместо това се присъедини към останалите на партито.

Когато хлапетата се наблъскаха в колите си, за да се приберат къщи, тя стоеше на верандата и трепереше, махаше им с ръка и подвикваше, сякаш беше нормално момиче с нормален живот. Беше хубава илюзия и очите ѝ се насълзиха, докато благодареше на госпожа Дрейс.

— Ти си нормално момиче — каза госпожа Дрейс. — Нормално момиче, което преживява труден момент. Не позволявай това да те разкъсва. Ти си толкова добра, колкото кажеш, че си.

— Добре. — Пепър почти ѝ повярва.

— Дан още е тук. Той има нещо за теб. — Пепър искаше да простене, но госпожа Дрейс я прегърна през раменете и прошепна: — Той не е толкова непоправим, колкото би искал да изглежда. Нито пък ти. — След което влезе вътре и затвори вратата, оставяйки ги на студената веранда.

Лампите от къщата хвърляха светли правоъгълници върху дървения под. Дан стоеше в сенките, увит в якето си от овча кожа, и с черна каубойска шапка на главата. Той държеше голяма, красиво опакована кръгла кутия, и когато Пепър тръгна към него, ѝ я подаде. Това бе първият път, в който го виждаше смутен.

— Заповядай. За теб е.

Тя погледна към кутията и се почувства неловко.

— Аз... нямам нищо за теб.

— Знам, но исках да... и мама ми помогна да го избира... Тя го опакова... Ще го отвориш ли?

Пепър седна на люлката на верандата, а Дан остана пред нея, като се полюляваше на крака, сякаш реакцията ѝ имаше голямо значение за него. Тя махна панделката и внимателно разви опаковката на подаръка; той простена:

— Нали не си от онези хора? Онези, които запазват хартията?

Не можеше да му каже, че хартията изобщо не я интересува, а че само иска да удължи вълнението от получаването на подарък. Вместо това произнесе:

— Да, грижжа ме е за околната среда. И е много лошо, че теб не те е грижжа.

— Грижжа ме е! Ще го отвориш ли най-после?

Тя вдигна капака и видя дамска светлокафява каубойска шапка. Извади я благоговейно и поглади касторения ръб.

Откъде Дан знаеше, че си мечтае за такава? Тя внимаваше да не проявява надменност, когато фермерските деца говореха за пролетното родео, в какви събития ще участват, какво ще облекат, за да изглеждат подобаващо. Като истински каубои. Пепър знаеше, че ще е елиминирана. Кога ли не е била; госпожа Дрейс не беше богата, а една хубава каубойска шапка струваше много пари.

— Не мога... — прошепна тя.

— Напротив, можеш. Питам госпожа Дрейс, преди да ти я купя, и тя разреши. — Той добави предизвикателно: — Питай я, ако искаш.

— Сериозно ли? — Тя още шепнеше с този благоговееен тон и прочисти гърлото си. — Щом тя разрешава, тогава предполагам... Красива е.

По устните му се разля усмивка; усмивката бе толкова широка, което я накара да осъзнае, че е нервен. Това не беше студеният Дан Греъм; това беше само едно момче, което искаше да знае дали е направило правилното нещо.

— Харесва ли ти?

— Страшно много.

— Сложи си я. — Той не можеше да чака. Взе я от ръцете ѝ и я сложи върху главата ѝ. — Точно ти е.

Като пантофката на Пепеляшка. Но не можеше да му го каже. Изправи се и прошепна:

— Благодаря ти. — И като хвана реверите му, изправи се на пръсти и го целуна, една целомъдрена целувка; след това влезе бързо в къщата и го остави на верандата да гледа подир нея.

Сега Дан взе шапката и я сложи на главата ѝ.

— Все още ти е по мярка.

По мярка ѝ беше. Точно... като пантофката на Пепеляшка.

ГЛАВА 10

Когато Пепър излезе на верандата, държейки каубойската си шапка, Ръсел не хареса начина, по който тя гледаше сина му — сякаш Дан беше шампионът на родеото. Нямаше причина за това. Нямаше причина изобщо и той знаеше как да се оправи с нея. Беше я видял да оглежда ранчото полугорделиво, полустражливо, и с безчувствеността на булдог, с която той се гордееше, каза:

— Тук има много неща, с които една жена като теб не може да се справи.

Дан направи крачка към него. След което спря.

Тя предпазливо погледна Ръсел.

— Какво искаш да кажеш с това „жена като мен“?

— Градска жена. Добитъкът буйства, биковете разбиват оградите... пък и те си имат своя манталитет. Опасно е.

— Представям си. — Погледът ѝ се закова върху него. — Тестостеронно отравяне в най-чист вид.

Дан я гледаше с тъмните си очи така напрегнато, че Ръсел изви глава — имаше чувството, че се натрапва в личен момент. Изглеждаше така, сякаш Дан иска да я грабне и да я отнесе до първото свободно легло.

Ръсел си спомни какво чувстваше към майка му и виж докъде ги беше докарало. Години добър секс и лоши битки. Развод, който му взе силиците, и любов, която го направи негоден за друга жена. Трябваше да има начин да разкара Пепър оттук, преди Дан да се е оплел в мрежата ѝ.

Ръсел бе решил да я уплаши и с това да я прогони далеч.

— Понякога от планините слизат мечки и между телетата се промъкват диви котки, търсят лесно месо. Какво ще правиш, ако случайно попаднеш между мама мечка и малките ѝ?

— Каквото и ти, Ръсел — каза тя. — Ще се подмокрят.

Без малко да прихне, но успя да потисне смеха и остана сериозен.

— Не бъди непочтителна, госпожице.

— Просто съм честна, мистър.

Някои неща никога не се променяха. Тя още си беше находчива и бързорека.

— Още по-лошо, ако останеш в ранчото, ще тръгне слух сред онези отрепки, които живеят в планината, че си сама жена. Какво ще правиш, ако дойде някой крадец на добитък?

Тя се усмихна толкова приятно, че Ръсел се разтревожи. След което отвори рамката с мрежа на вратата и се пресегна за пушката, която госпожа Дрейс — както и всеки собственик на ранчо — държеше закачена над вратата.

Дан едва не подскочи. Ръсел също.

— По дяволите, жено, внимавай с това нещо!

Спокоен на вид и развеселен, Дан ѝ помогна да я свали. Стоеше до рамото ѝ и я гледаше как я изследва.

— Какъв е проблемът, татко? — попита той. — Май си нервен?

Установявайки, че пушката е заредена, тя освободи предпазителя. Повдигна я към рамото си и попита:

— Господин Греъм, какво искаш да прострелям?

— Нищо! — отвърна Ръсел. — Няма нужда от демонстрации. Щом казваш, че те бива с огнестрелно оръжие, ще ти повярвам.

— Така казваш, но докато си тръгнеш. След това ще мърмориш, че трябва да играя покер, защото съм толкова добра в блъфирането.

— Плашещо е колко добре те познава, татко — ухили се Дан.

Плашец беше начинът, по който Дан се гордееше с Пепър. Когато си мислеше, че никой не забелязва, той я гледаше сякаш тя беше Коледа и рождения му ден едновременно. Откакто се бе върнал отвъд океана, Дан беше сериозен, отговорен и толкова циничен, че Ръсел направо го заболяваха зъбите. Той се хвана, че се моли нещо да може да върне предишния весел, преобръщащ и ада надолу с главата, Дан. Но не това нещо да е Пепър. Дан не можеше да преживее още едно разбиване на сърцето като последното.

Пепър насочи цевта към камиона.

— Мога да прострелям гумата.

Ръсел вдигна ръце, сякаш бе насочила пушката към него.

— Казах ти, че ти вярвам. — С неговия късмет, като нищо щеше да пропусне гумата и да уцели резервоара за гориво и да вдигне във

въздуха неговия F350.

— Но мога да пропусна гумата, да уцеля резервоара и да вдигна във въздуха камиона ти.

Когато погледна лицето на баща си, Дан се разсмя.

— Чете мислите ти, нали, татко?

Пепър му хвърли кос поглед и за миг те установиха връзка, спомените за някогашното незначитане на Ръсел от Пепър. Тя беше по-невъздържана тогава, провокираше го по-неумело, но дори по онова време беше в състояние да го нервира. Сега бе придобила лустро и му беше хванала цаката как да го дразни, така че Ръсел не знаеше как да се измъкне.

— Камионът изглежда доста нов — небрежно произнесе Пепър, — така че вместо това ще се целя в онзи сух клон. Виждате ли онази ела там долу? Дан, на какво разстояние се намира?

Не му се налагаше да поглежда, за да отговори.

— На двеста ярда. — Съмняваше се, че баща му може да произведе такъв изстрел. Всъщност, Дан щеше да е дяволски впечатлен, ако Пепър успееше. Впечатлен... и предпазлив. Той се увери, че стои достатъчно близко, за да й вземе оръжието, ако решише да го насочи към него или към баща му.

Ръсел присви очи, за да види клона; явно очакваше Пепър да се провали.

— Е, ако успееш да го улучиш, ще изям шапката си със стърготините за закуска...

Изстрелът прекъсна думите му.

Клонът се отчупи на мястото, където излизаше от дънера, и падна на земята.

Ченето на Ръсел увисна.

Дан скри собственото си изумление зад любопитен тон.

— Та... какво казваше, татко?

Ръсел погледна към Пепър, очите му се бяха разширили.

Тя свали пушката, погледна към клона и кимна, сякаш не беше ни най-малко изненадана.

— Казваше, че ще си изядеш шапката... а, татко? За закуска? — Мнението на Дан за нея току-що се бе потвърдило. Тя беше — винаги е била — дяволска жена. Не се страхуваше от никого. Нито от баща му, нито от него. Не се страхуваше да каже какво мисли. Когато я гледаше,

видя онази честност, която си мислеше, че е оставил завинаги след себе си.

Само че не знаеше дали е честна. Можеше да е предател, който чака шанс да го нападне. Всъщност, къде се бе научила да стреля така?

Той взе пушката от нея.

Ръсел попита:

— Дан, ти знаеше ли, че тя може да стреля така?

— Не. Никога не го е правила преди. — Дан остави оръжието на масата. — Много интересно, а?

— Ами, да... — Устните на Ръсел се свиха като на сърдито момче. — Не е толкова добра колкото теб.

Добър коментар и Дан беше доволен, че баща му го направи, защото ако Пепър се опитваше да го застреля, трябваше да го хване заспал.

— Да, но аз стрелям от дете. Ти ме научи. А в армията продължих да се уча.

Дан знаеше, че Ръсел се дразни като вижда жена да стреля толкова добре, затова каза:

— Обзалагам се, че са те учили най-малко десетима мъже, така ли е, Пепър?

— Госпожа Дрейс също стреляше добре — заяви Пепър. — Научи ме на много неща, а след това се упражнявах в стрелба по цел месеци наред.

— Добре де, можеш да стреляш — каза Ръсел, — но какво ще стане, ако някой тип влезе с взлом, а ти не можеш да се добереш до оръжие?

Сякаш беше очаквала въпроса, тя го хвана за китката и за предницата на ризата, и каза:

— Това. — След което го прехвърли през бедрото си.

* * *

Той се приземи с глух звук по задник и с очи, вперени в тавана на верандата на госпожа Дрейс.

— Нуждае се от боядисване — отбеляза той.

Да гледа как Пепър надвива баща му беше най-забавното нещо за Дан от много време насам. Като бонус Пепър му показваше уменията си — а това говореше достатъчно за нейната невинност. Той нямаше представа защо тя може да стреля, не знаеше защо я бива толкова в джудото, но един въдворен терорист би скрил уменията си зад параван от некомпетентност. Пепър показваше всичко, което може, без всякаква хитрост.

Тя погледна Ръсел.

— Нараних ли те?

— Знаеш, че не си — сопна се старецът свадливо. — Простря ме така чисто, като онези шампиони по джудо във филмите.

Дан докосна Пепър по бузата. Просто една дълга ласка по челюстта.

— Гладко. Хубави движения. Кой те научи?

Тя отдръпна глава, сякаш не искаше той да я докосва, но облиза устните си. По време на престоя си в болницата Дан си беше взел своя дял гледане на Шоуто на Опра, и Опра би казала, че Пепър е противоречива жена.

— Мастер Хан. Бил е шампион на Виетнам. Преместил се е в Джордж... — Тя бързо се поправи. — В Съединените щати... и е отворил своя школа.

— Къде беше това? — попита Дан.

Сякаш не я бе прекъснал, тя продължи:

— Учих при него в продължение на три години.

Дан я остави да игнорира въпроса му — засега.

— Получи ли черен пояс?

— Да. — Пепър не се перчеше, тя просто подаде ръка на Ръсел.

Ръсел ѝ позволи да му помогне да се изправи, после изтупа дъното на панталона си. И, разбира се, Дан знаеше, че той няма да ѝ остави последната дума.

— Хубаво, госпожице Умница, а какво ще правиш, ако има повече мъже и те нападнат с оръжия?

Цветът се отдръпна от лицето ѝ и тя вече не изглеждаше като тийнейджърката, каквато е била, а много по-възрастна от годините си. И уморена. Тя изглеждаше уморена.

— Тогава ще умра.

Произнесе го толкова просто, толкова безнадеждно, че Дан се запита дали не се е научила на стрелба и на бойни изкуства, за да се защити от някого. От преследвач. От съпруг. От любовник.

Ръсел не беше жесток човек и изглеждаше ужасен от унилите й думи.

— Това е малко вероятно да се случи — увери я той.

Дан кимна:

— Особено след като аз не си тръгвам.

Пепър го погледна, сякаш се страхуваше за него, което подсили допълнително теорията му за преследвач.

— Трябва да си тръгнеш — каза тя. — Баща ти се нуждае от теб.

Ръсел отвори уста да се съгласи, но Дан го изпревари:

— Баща ми се е справял без мен години наред.

— Хората ще започнат да приказват, че живеем заедно — изтъкна тя.

Ръсел кимна и отново се опита да се обади.

— Не и ако не знаят, че си тук — възрази той, преди Ръсел да заговори. — Това искаше, нали? Никой да не знае, че си се върнала?

Раменете й увиснаха, сякаш аргументите на Дан я бяха разбили.

— Да. Това е, което искам.

— Тогава всичко ще е наред. Честно, ако някой в Дайъмънд знаеше, че живея с теб, това за мен нямаше да промени нищо.

Ръсел не се сдържа:

— Проблемът идва, когато тя спи с теб.

— Не спя с него — каза Пепър напълно убедено. — Няма да спя с него.

Дан фиксира Ръсел с поглед.

— Откога сексът стана проблем, татко? Нали ти ме тласкаше към всяка жена в града, сякаш съм бик за разплод. Защо не секс с Пепър?

На Пепър не й харесваше да говорят за нея така.

— Защо не секс с Пепър ли? Защото Пепър не е дошла да прави секс с никого, и най-вече с Дан Греъм. Пепър си научи урока.

— Какъв урок? — Дан гледаше с опасен поглед.

Тя произнесе думите много внимателно.

— Сексът не си струва неприятностите и бъркотията.

Дан пристъпи напред. Погледна я, както бе направил снощи, и въпреки че не бе спала достатъчно и не бе яла достатъчно, той я бе

сплашил с ръста и с близостта си. Но той произнесе толкова тихо, че тя се напрегна, за да го чуе:

— Ще видим.

Заплашваше я с толкова добър секс, че не я беше грижа за неприятностите и бъркотията. Стига да стоеше тук, стига той да беше тук, опасността щеше да я дебне... защото още не бе преодоляла Дан Греъм.

Тя неясно и някак отдалеч чу господин Греъм:

— Синко, донесох онзи компресор, който искаше. Отзад в пикапа е и тежи сигурно сто паунда. Можеш ли да го изнесеш?

Дан се отдалечи от нея.

Тя си пое дъх, леко замаяна от облекчение.

Дан изгледа твърдо баща си, след това ги остави на верандата.

— Дръж се добре, татко.

Тя го проследи с очи как се отдалечава, със залепнал поглед в обещанието на дългата му крачка. Само като го гледаха, жените си мислеха, че ще е любовник, когото никога няма да забравят.

Последният път беше триумф на неподчинението срещу властта. Този път онова, което бе почувствала, бе не бунтарството на едно младо момиче, а отговорът на жена на грубата мъжественост на Дан. Това я уплаши, този отклик на сетивата. Неконтролируема, спираща сърцето нужда, безсрамна и изначална. Когато погледнеше Дан, когато чуеше гласа му, когато подушеше миризмата му, тя се разкъсваше между инстинктивната увереност, че той е в състояние да я държи в безопасност, и необузданото желание да му даде каквото поиска.

— Надявам се да не планираш да оставаш, по дяволите — каза дрезгаво господин Греъм. — Последния път, когато спа със сина ми, му отне осем години, четиринайсет държави и две застрашаващи живота му рани, за да те преодолее. Няма нужда пак да страда така.

Искаше ѝ се да възрази, да каже, че и тя е страдала. Но се сблъска с истината, която бе научила по трудния начин — че ничии родители не ги е грижа за нея така, както ги е грижа за собствените им деца. На господин Греъм не му пукаше за нейната болка.

— Дан може да се грижи за себе си.

— Така си мислиш, нали? Само че откак се е върнал, не го интересуват ни жени, ни коли, ни компании. Дори майка му не може да изтръгне от устата му повече от две думи, а тя е жена, която може да

изтормози човек до смърт. — Истината бе изписана върху челото на Ръсел. Той може и да беше придирчив, стар интригант, който се бъркаше във всичко, но обичаше сина си и се измъчваше за него. — А най-лошото от всичко е начинът, по който изглеждат очите му, толкова стари, сякаш е бил свидетел на ужасни неща.

Да, така беше. Тя бе забелязала този израз върху лицето на Дан, сякаш пред очите му се откриваха друго време и друго пространство, и единственият начин, по който би могъл да оцелее, беше да се отдръпне на място, където емоции и цветове не съществуваха.

— Когато навремето ти дойде оттам, където си била, ние ти дадохме всички шансове да станеш една от нас. — Погледът на господин Греъм бе фиксиран върху сина му, докато Дан се бореше да извади огромния компресор от каросерията на камиона. — Но не, ти трябваше да стърчиш като забрал палец.

— Имаш предвид, че не съм искала да бъда като другите в Дайъмънд? Аз наистина не съм като другите в Дайъмънд.

— Определено. Кой, по дяволите, кръщава едно момиче *Пепър*? Презрението му я бодна.

— Моите родители.

— Родители. Нямаме представа кое е семейството ти. — Господин Греъм говореше бързо, защото Дан вървеше към тях. — Дори ти не знаеш кое е семейството ти. Кои са родителите ти.

Дан сигурно имаше слуха на пума, защото се провикна от двора:

— Напротив, знае ги.

Дъхът ѝ се запря в гърлото. Тя можеше да изброи с два пръста хората, на които бе разказвала миналото си — генерал Дженифър Непиър и Дан. А сега Дан се канеше да каже на баща си. С вибриращ от емоции глас тя го възпря:

— Моля те, Дан. Недей.

Дан не ѝ обърна внимание.

— Тя е дъщеря на тексаски свещеник и съпругата му. Когато е била осемгодишна, двамата са загинали в автомобилна катастрофа. Била е отделена от двете си сестри и приемния си брат, и изпратена да живее в приемни семейства. Затова беше такава бунтарка, когато беше тук преди, и затова е толкова решена да продължи да се занимава с ранчото сега.

Баща му се завъртя на пети. Взря се в нея.

— Това истина ли е?

Тя скръсти ръце пред гърдите си и отказа да отговори. Не беше нужно господин Греъм да знае за нея. По много причини се тревожеше, че е казала на Дан, но точно сега съжаляваше, защото той го използваше да реабилитира репутацията ѝ. Пет пари не даваше какво мисли баща му за нея. Нямахше нужда от него. Нямахше нужда от никого...

Тя чу ехото на непокорната тийнейджърка Пепър в съзнанието си.

Истината беше, че ѝ *пукаше* какво мисли господин Греъм за нея. Тя *имаше* нужда от него. Нуждаеше се от него, за да ѝ помогне да се грижи за ранчото. Като си пое окуражаваща глътка въздух, Пепър призна:

— Истина е.

Той я изгледа невярващо.

— Защо, по дяволите, не ми каза преди?

— Защото ти толкова много се забавляваше да си мислиш, че съм някакъв мелез, който ще отклони от правия път твоя малък Дани.

Дан застана до нея.

— Ти наистина го направи.

— Не съм те водила никъде, където вече не си бил.

— Доколкото дочух, той те е водил на няколко места, на които не си била преди това. — Господин Греъм я гледа, докато горещината се плъзна по страните ѝ. — Хммм... — Той хвърли поглед към Дан; за миг гласът му ѝ напомни този на нейния баща. — Проклетите му хлапаци. Умът им е все в гащите. — Господин Греъм се обърна и посочи южната ливада. — Дан казва, че люцерната е готова за първа коситба. Ти какво мислиш?

Той, осъзна тя, признаваше собствеността ѝ над земята на госпожа Дрейс. Заради едно малко парченце информация ѝ засвидетелстваше уважението си.

— Не знам, господин Греъм. Ще трябва да ме съветвате.

— Викай ми Ръсел.

Докато Ръсел се хвърли в подробни обяснения за това кога да се коси и защо, Пепър си помисли, че тя не само му даваше единственото нещо, което той обичаше най-много на света — шанс да поддържа нещо, което познаваше добре — но също така причина да я харесва.

Той беше от мъжете, които бяха по-щастливи да са ти приятели, отколкото врагове.

Тя... тя също бе по-щастлива.

А Дан изглеждаше самодоволен, сякаш беше оправил проблем. Тя не искаше той да оправя проблемите ѝ. Не искаше да му е задължена по никакъв начин, никога. Не можеше да си позволи отплата.

Накрая Ръсел каза:

— Хубаво. Ще окосим твоя парцел следващата седмица. Ако имаш някакви въпроси преди това, питай Дан.

— Моля те, не казвай на никого, че съм тук — каза тя.

Той тръгна към камиона си и вдигна шапка в потвърждение, очевидно без да я взема много на сериозно.

— Наистина — подчерта тя, когато двамата с Дан го последваха. Следобедното слънце се стичаше по раменете ѝ, отнемаше студа от въздуха и стопляше кожата, мускулите и всичко по пътя си до костите. — Дойдох да видя госпожа Дрейс. Това... — махна тя с ръка наоколо — беше последното нещо, което очаквах да намеря. Искам известно време, за да свикна със смъртта на госпожа Дрейс, и се нуждая от мир и спокойствие, за да го направя. — Нещо по-важно — трябваше да разбере дали сенатор Варгас е прочел имейла ѝ и ако не е, какви други мерки може да предприеме, за да се защити от генерал Непиър и да си върне живота обратно. Някак си от тук, от собствената ѝ земя на това място извън времето, това изглеждаше напълно възможно. — След няколко седмици. Тогава ще съм готова за компания. — *Или пък мъртва.*

— Пепър, ами компанията ти за озеленяване? — попита Дан. — Не трябва ли да се върнеш в... къде каза, че се намира компанията ти?

— Не съм казвала.

Мълчанието се проточи, докато той наблюдаваше упоритото ѝ изражение, след което Дан се осмели да продължи:

— Не трябва ли да я продадеш, или да вземеш мениджър да я ръководи?

Тя си помисли за неминуемите последствия за репутацията, за изграждането на която толкова упорито бе работила. Подбраните ѝ клиенти щяха да са бесни, когато установяха, че са изоставени от тяхната дизайнерка, но непоколебимост скова гърба ѝ. Пепър Прескот

беше бягала винаги от проблемите си, но този път нямаше начин да избяга достатъчно далеч и достатъчно бързо. Да, Пепър Прескот щеше да остане и да се бие с генерал Непиър.

— Имам мениджър, разбира се. Жената е компетентна. Тя ще се грижи за всичко, докато ме няма.

— Наистина ли? — попита невярващо Дан.

Ръсел сви рамене.

— Хубаво. Изглежда си се взела в ръце, Пепър. Дан, мисля, че сигурно ще искаш да се изнесеш, когато тя се установи тук и започне да се държи като собственичка на мястото.

— Аз наистина съм собственичка — напомни Пепър.

— Виждаш ли? Вече се започна. — Ръсел си сложи шапката. — Дан, кога ще ходиш на лекар?

Дан хвърли мрачен поглед на баща си.

— Вдругиден.

— Нали ще ме уведомиш какво ти е казала докторката? Моля те. — Ръсел прозвуча смирено за първи път, откакто Пепър помнеше.

Тя загледа двамата мъже. Какво ставаше тук? Колко сериозно беше ранен Дан?

Смирението на Ръсел трябва да беше дръпнало някаква струна у Дан, защото той отстъпи:

— Разбира се, татко. Ще ти звънна.

— Страхотно. — Ръсел запали двигателя на камиона. — Трябва да призная, че това е най-хубавото място в радиус от осемдесет километра.

Когато камионът тръгна, Пепър се провикна след него:

— В цяло Айдахо! — Обръщайки се, тя погледна къщата. Широката веранда бе оградена от хортензии, белите им гроздове преливаха от цвят. Под тях цъфтяха анемони в синьо и пурпурно. На едно слънчево място зад къщата богатата черна земя бе превърната в обширна градина. От опита си преди толкова години Пепър знаеше, че оборът е достатъчно близо, за да може да върши ежедневната си работа през зимата, но достатъчно далеч бризът никога да не довява миризмата на крави и коне.

— Това е най-хубавото място в Айдахо — съгласи се Дан.

В гърдите на Пепър се надигна гордост. Тук цивилизацията не бе спечелила битката срещу природата. Никога нямаше да я спечели,

защото дивото кръжеше в планините, които издигаха могъщи върхове около долината, заплашителни и закрилящи, носещи убийствени зими и благословени лета. Въздухът винаги ухаеше на бор. В скалистите си корита ромоляха потоци. Богатата почва избухваше за живот всяка пролет и се отпускате в сън всяка зима. Беше пълно с дивеч: онази пролет госпожа Дрейс бе викала Пепър до прозореца безброй пъти, за да види сърна, пресичаща ливадата, или катерица по клоните, а понякога дори мечка, залитаща от зимния си сън.

И сега това място беше на Пепър.

Тя никога не си бе мечтала да притежава нещо. Първо нямаше пари. А после, когато имаше, се страхуваше да се подпише с фалшиво име върху юридически документ. И най-после трябваше да погледне истината — установяването на едно място я докарваше до ужас. Ако живееше някъде прекалено дълго, трябваше да се запознае със съседите, да научи имената на хората от църквата, да стане част от общност... Това бе започнало да се случва в Джорджтаун. Тя имаше бизнеса си и бе живяла достатъчно дълго в района, за да си създаде приятели, приятели, които я харесваха заради самата нея, които се интересуваха от мнението ѝ.приятели, които ѝ задаваха лични въпроси.

Наследството на госпожа Дрейс ѝ бе отнело избора. Това — тя се обърна и плъзна поглед върху долината — това беше нейно.

Усети познатото стягане на страха при мисълта да бъде хваната в капана на едно място.

Вдъхна свежия пролетен въздух и успокои стягането в гърдите си. Ако установеше, че не може да стои на едно място, можеше да продаде имота на госпожа Дрейс. Имотът на Пепър Прескот.

И за нейна изненада я обхвана смут. Тя отново се огледа. Да продаде това? Как би могла?

Какво искаше, в края на краищата? Генерал Непиър каза, че един успешен човек трябва да има цели. Пепър бе имала своите цели — да спечели пари, да преуспее толкова, че това откъде е и коя е, да няма никакво значение. Но сега притежаваше земя. Ако я продадеше, щеше да е достатъчно богата, за да си бъде господарка до края на живота си.

От друга страна, ако останеше жива и ако можеше да намери начин да тикне генерал Непиър зад решетките, всичко това щеше да е нейно. Можеше да живее тук, ако искаше. Ако останеше, щеше да

живее живота на собственик на ранчо: труден, неспокоен... и свободен.

Установи с изненада, че иска да остане тук. Искаше това ранчо. Със замаян глас произнесе:

— Това е мое. Наистина е мое.

Но в гърнето с мед имаше капка катран.

Дан стоеше до нея, изправен и висок, мъж от онези, на които една жена може да се облегне.

От онези, на които Пепър Прескот не смееше да се облегне.

ГЛАВА 11

Бостън, Масачузетс

— Какво имаш предвид, като казваш, че знаеш откъде да започнем издирването на Пепър? — Хоуп Гивънс погледна Гризуолд, игнорирайки всички гости, цялото семейство, събрано в имението Гивънс в чест на завършването ѝ на Харвард и предстоящото раждане на нейното и на Зак първо дете. Силата на погледа ѝ застави възрастния им иконом да ѝ отговори *веднага*.

Зак Гивънс, изпълнителен директор на „Гивънс Ентърпрайсис“ знаеше добре каква сила притежава жена му, когато съсредоточеше големите си сини очи върху един мъж и му поискаше сметка. Той имаше голям опит с това. Двамата бяха женени от седем години и Хоуп беше най-сладката, най-сговорчива жена. *Беше* — докато не видеше несправедливост, която трябваше да се оправи, или не забележеше, че някой се нуждае от нещо сред стотиците хора, които тя наричаше приятели; или пък не срещнеше пречка в търсенето на отдавна изгубеното си семейство.

Изправен във вътрешния двор на разкошната къща на Гивънс, Гризуолд усети, че челото му се изпотява. Той прокара ръка по плешивото си теме, обърна очи към Зак и с ясен британски акцент каза:

— Сър, партито по случай завършването на мадам продължава, но мадам е в напреднала бременност и предполагам, че не е добре за нея да се вълнува по този начин. Дали да не пренесем този разговор във вашия кабинет, където ще ви дам пълен отчет...

Звукът, който Хоуп издаде, можеше да бъде описан единствено като ръмжене.

Вече влязла в деветия месец, Хоуп имаше достатъчно хормони, които бушуваха във вените ѝ и я караха да плаче на повторението на филма „Аз обичам Луси“, да се смее на „Тримата комедианти“ и да избухва гневно — нещо, с което би се гордяло тригодишно хлапе.

Всичко това от една жена, която всички ценяха като спокойна и благоразумна.

Разбира се, Зак беше свикнал с нейния темперамент; преди брака им тя бе нахлула в душата му и бе накъсала на парченца неговото самомнение. Беше си го заслужил, но никога не направи повторната грешка да смята Хоуп за слаб противник.

Защото Хоуп беше загубила двете си сестри и приемния си брат, когато родителите ѝ били обвинени в злоупотреба с църковни фондове. Тяхната смърт в автомобилна катастрофа непосредствено след това бе оставила Хоуп сама и объркана. Когато Зак я срещна, тя търсеше другите деца и единственият начин да я убеди да се омъжи за него, беше да я подкупи с това, че е открил приемния ѝ брат, Гейбриъл. Оттогава — вече седем години — цялото семейство търсеше двете момичета и Хоуп нямаше търпение да чуе какви новини е изровил при разследването си интернет гуруто Гризуолд.

Гейбриъл стоеше до Зак. Косата на Гейбриъл беше черна и гладка, очите му зелени като смарагди, и въпреки че семейството не знаеше произхода му, латино предците му личаха в силните скули и широкото чело. Той показа присъствие на духа, когато предложи:

— Семейството трябва да се оттегли в кабинета на Зак и да чуе какво е открил Гризуолд.

— Отлична идея. — Зак обви ръка около Хоуп и ѝ помогна да стане от стола. На навъртащите се наоколо гости той предложи да продължат с празника. — Обещавам, че скоро ще имаме още неща да празнуваме.

Гостите, близки приятели и познати, кимнаха и се съгласиха. Всички знаеха историята за изгубеното семейство на Хоуп; всички помагаха в търсенето с каквото могат.

Зак, който вървеше пред Хоуп, забеляза, че съпругата му се движи бавно. Изглеждаше уморена и той си помисли, че не след дълго тяхната дъщеричка ще се роди. Молеше се да е скоро, защото нямаше търпение да държи бебето в ръцете си. И се надяваше също да намерят Пепър, защото искаше Хоуп да празнува раждането с пълно сърце.

Тя спря на прага на кабинета.

— Съжалявам. Преди да чуя новините, трябва да посетя тоалетната. Но да не сте посмели да обсъждате Пепър, преди да съм се върнала.

Гейбриъл я изчака да влезе в тоалетната и вратата да хлопне след нея, преди да прошепне:

— Не, мадам. Както кажете, мадам.

Зак впери очи в затворената врата и поклати глава.

— Тъжно е, когато трима големи мъже се страхуват от една бременна жена.

— Аз не се страхувам от нея, сър, просто уважавам състоянието ѝ прекалено много, за да я разстройвам. А сега, ако ме извините, сър, ще вляза и ще наляя питиета. — Гризуолд влезе в кабинета.

— Не е в настроение — прошепна Гейбриъл и го последва вътре.

Зак остана в коридора, чакаше да види дали Хоуп няма да има нужда от него.

Тя излезе и се усмихна, сякаш самият му вид ѝ доставяше удоволствие.

— Казвала ли съм ти напоследък колко красив мъж си?

— Не. — Той въздъхна театрално. — А знаеш колко зле се отразява това на егото ми.

Тя избухна в смях и когато той разтвори ръце, тръгна към него.

— Егото ти не се нуждае от четкане, момчето ми. То и без това е достатъчно голямо.

— Само защото те имам. Теб и бебето. — Не можа да обхване наедриялата ѝ талия, и при притискането на корема на Хоуп бебето зарита енергично.

Хоуп облегна глава на гърдите му.

— Тя е едно чудо.

— Наистина е.

Съвместното им начало беше трудно, но последните седем години бяха най-сладките, които някога бе преживявал, и той не искаше нищо повече от това да я направи щастлива.

— Мислиш ли, че този път ще успеем да намерим сестра ми? — попита тя.

Той я погали по кестенявата коса, но не можа да покаже фалшив ентузиазъм.

— Не знам. Надявам се. — Съпругата му бе преживяла години на бедност и лишения, опитвайки се да открие някаква информация за семейството си. Всеки неин, както и негов опит се проваляха, и сега той призна най-дълбоките си мисли. — Намирам за подозрително, че

не са правени никакви опити да ви задържат вас, децата, заедно, и фактът, че сте били изпратени далеч от дома е странен.

— Знам — прошепна тя. — И аз си го мислех.

— Още по-подозрително е, че с моите пари и влиянието на семейството ми все още не сме в състояние да намерим никаква следа от другите момичета. — Сякаш някаква висша сила блокираше разследването им.

— Може би е параноя, дължаща се на безсънието ми в момента, но наскоро се питах... — Хоуп вдигна глава от гърдите му и го погледна. — Смяташ ли, че пожарът в Съдебната палата в Хобарт е умишлен, за да унищожи архивите? — След което бързо добави: — Нелепо е, нали?

— Да се мисли, че някой би изгорил окръжния съд в Хобарт, Тексас, за да се отърве от вашите документи за осиновяване? Нелепо е... но и аз се питах същото. — Макар да знаеше, че Гейбриъл е убеден, че случаят е точно такъв, Зак още не искаше да ѝ го каже.

Тя въздъхна.

— Почти е облекчение да мисля, че точно така се е случило. По-добре е, отколкото да мисля, че всички сме толкова некомпетентни, че не можем да проследим семейството ми.

— А най-лошото е да мислиш, че някой се опитва да скрие истината. — Той предпазливо добави: — Истина, която трябва да е ужасна.

— Казах ти, че родителите ми бяха добри хора. — Устата ѝ се сви в мрачна черта. — Те не са откраднали онези пари.

— Тогава някой ги е убил.

В сините очи на Хоуп бликнаха сълзи.

— Не издържам да мисля за това.

Той се прокле, че ѝ го споменава сега. Сега, когато бе толкова емоционална.

— Тогава недей. Да влезем и да чуем онова, което Гризуолд ще ни каже.

В кабинета си Зак ѝ помогна да се настани в най-удобното кожено кресло и седна на ръкохватката, за да я държи за ръка.

Гейбриъл се разположи на канапето.

Гризуолд подаде на Хоуп чаша с вода, след което зае позиция пред камината и издекламира фактите, които Зак и Гейбриъл знаеха, но

не и тя.

— Госпожица Пепър живее в окръг Вашингтон. Тя е успешен ландшафтен дизайнер.

— Ландшафтен дизайнер? — Хоуп слушаше внимателно всяка негова дума. — Винаги е била толкова шумна и непокорна. Никога не бих очаквала да навлезе в такава тиха професия.

— Да. Хубаво. — Гризуолд си пое въздух. — Заради затрудненията да проследя сестра ви в системата за приемни семейства, и защото Пепър е необичайно име, отдавна подозирах, че тя го е променила, или че е било променено. В началото смятах, че е осиновена. Тъй като е била осемгодишна, когато... е напуснала Тексас, това изглеждаше логично, но проучването на архивите за осиновявания не доведоха до нищо.

— Агенциите за осиновяване са ти позволили достъп? — попита Гейбриъл с интерес.

— Ъ-ъ-ъ... не. *Позволили* би бил прекалено щедър термин — отвърна Гризуолд.

— Хакнал си архивната система?! — Гейбриъл успя да прозвучи строго и да не изглежда развеселен, макар Зак да знаеше, че беше.

— Гейбриъл, знаеш, че го е направил, така че мълчи — скастри го ядосано Хоуп. Тя бе търсила сестра си сама и знаеше добре колко малко информация са склонни да дават тези агенции. — Искам да чуя какво е открил Гризуолд.

— Благодаря, мадам. — Гризуолд се усмихна подигравателно на Гейбриъл с превъзходството, което само един английски иконом можеше да демонстрира. След това избоботи, гласът му предаваше вълнението от неговото разследване. — Намерих жената, която мислех, че може да е вашата сестра Пепър в Албакърки, Ню Мексико. Живяла е там преди четири години за малко и се е наричала Пепър Портър. Разговарях с хора, които са я познавали и описанието пасва на Пепър, както смятаме, че може да изглежда днес.

Зак беше накарал експерти да сканират снимката на единайсетгодишната Пепър и със сложна софтуерна програма да създадат лицето, което би имала като голяма. Беше мистериозно да видиш тези лешникови очи да се взират в теб така безстрастно. Хоуп плака, когато я видя, защото изглеждаше като смъртна маска на любим човек — а това, знаеше Зак, бе най-големият ѝ страх. Защото нямаше

да могат да открият Пепър, ако бе мъртва. Той можеше само да си представя очакването и отчаянието, което Хоуп чувстваше сега, когато знаеше, че са намерили най-последва.

— *Променяла* е името си. Няколко пъти. — Гризуолд въздъхна възмутено, сякаш Пепър му пречеше умишлено.

Хоуп се изправи в креслото.

— Защо? — поиска да знае тя. — В беда ли е била?

— Не мога да кажа, мадам.

Хоуп размени многозначителен поглед с Гейбриъл. Зак знаеше защо. Беше чул приказки за Пепър. За това, че била типичната пасторска дъщеря, бунтарка, нагла и дръзка. Знаеше, че Хоуп и Гейбриъл си мислят, че Пепър *със сигурност* е била в беда.

Зак ги върна към главната тема:

— Какво е правила?

— Купувала си е фалшиви идентификационни документи чрез Интернет — информира го Гризуолд.

Хоуп прокара пръсти през косата си.

— Това не е ли незаконно?

— Да, мадам. Много. И макар да не можах да стигна до произхода ѝ, попритиснах джентълмена, който ѝ е продал документите. — Гризуолд се ухили гордо. — Така че успях да проследя дирите ѝ от Албакърки до Минеаполис, след това до Тампа и накрая до окръг Вашингтон. В последното си превъплъщение се е наричала Джаки Портър. Не открих дома ѝ веднага, защото макар да е работила като Джаки Портър, тя е наела жилище под името Джаклин П. Питърс, идентичност, която е купила от съвсем друг източник.

Неспособен да стои повече на едно място, Гейбриъл закрачи из кабинета.

— Бяхме толкова близо да я намерим. За малко я изпуснахме във Вашингтон. Изчезна. Зак и аз я проследихме до Денвър, където си купи кола, тръгна към планините и... оттогава не можем да открием следа от нея.

— Защо? Защо е изоставила една процъфтяваща кариера на градинар и е изчезнала? — поиска да знае Хоуп.

— Защото... — Гризуолд се поколеба. — Боя се, че открих статия във „Вашингтон Поуст“, в която се споменава името Джаки

Портър и я издирват... — С притеснен поглед към Хоуп, Гризуолд произнесе: — ... за убийство.

Зак се изправи на крака.

— Мили боже.

Гейбриъл спря да крачи и пребледня.

— На кого?

— Това е невъзможно. Тя е невинна — поклати глава Хоуп.

— Открих човек, който ще се съгласи с вас. С нас. След като намерих дома на госпожица Пепър във Вашингтон, влязох в компютъра ѝ и открих имейл от човек, който е уверен в невинността на госпожица Пепър и ѝ предлага да ѝ помогне. С помощта на тази жена със сигурност ще можем да открием местоположението на госпожица Пепър и да изчистим репутацията ѝ. Защото жената, която вярва в невинността на госпожица Пепър е — Гризуолд произнесе триумфално прочутата личност — самата генерал Дженифър Непиър.

ГЛАВА 12

— Хайде — каза Дан. — Ще те разведа из ранчото.

Без да поглежда дали Пепър го следва, той тръгна към пикапа си.

Този пикап беше работно возило, висок, издръжлив, бледозелен и подходящ за ранчо. Големите гуми не му позволяваха да затъва в снежните преспи, а мощният двигател катереше стръмните пътища без хленчене. Дългата му каросерия мъкнеше бали със сено, а понякога и някое своеволно теле, а той държеше инструментите си в специално сандъче зад кабината. Прах от черните пътища покриваше машината от горе до долу, а вътре имаше какви ли не боклуци. Пикап като всички други пикапи в селото.

Само че криеше и някои специални екстри. Дан държеше контролен монитор зад седалката, свързан с друг такъв в ранчото. Пейджърът му го уведомяваше, когато нещо — или някой — нарушеше мрежата лазерни лъчи, които обикаляха къщата. Той можеше да определи размера и посоката на натрапника. В пикапа имаше и оръжия. Не обичайната пушка, която държеше зад себе си всеки собственик на ранчо, а оръжия, които повечето цивилни не притежаваха, дори не знаеха как да използват.

Пепър го последва и каза агресивно:

— Хубаво, можеш да ме разведеш. Можеш да ме научиш на всичко, което трябва да знам. За две седмици, казваш. Така ли? Добре, нека са две седмици, докато прекараш добитъка високо в планината и нито ден повече.

— Ако не те познавах добре, щях да си помисля, че не ме искаш наоколо. — Той й отвори вратата и загледа как бедрата й се стегнаха, за да се качи на стъпалото. С уменията на опитен наблюдател изследва извивките на тясното й задниче, когато се настани на седалката вътре. *Искаше му се да я целуне.*

— Ще е по-добре да си тръгнеш.

— По-добре за кого? Не и за мен. — Дан сви ръце.

Целувката, която планираше да ѝ даде, трябваше да бъде взаимна и без дрехи. Щеше да има и други, предварителни целувки, които да смекчат гнева на Пепър и да я успокоят докато се любят, и той ги планираше също внимателно. Но все пак целувката, която си представяше, беше безразсъдна, с отворена уста и интимна.

Видя му се интересно, че той, който бе съсредоточил цялото си внимание в залавянето на един неуловим терорист, убил толкова мъже, жени и деца, сега намираше същото очарование, докато планира съблазняването на Пепър.

— На мен ми е приятно да съм с теб. Като в старите времена — забавно и бунтарско, но без секс.

Чу я как си поема рязко дъх. Видя разширените ѝ от шок очи.

— Ти си негодник. — И като се пресегна, хвана вратата и я затръшна пред лицето му.

Той заобиколи и скочи в кабината, като си мислеше колко му е приятно да я дразни и да я гледа как кипва. Направи го, за да провери искреността ѝ, разбира се, а не заради остатъци от момчешко немирство, които изплуваха на повърхността винаги, когато тя беше наблизо.

Запали двигателя, гледайки я с ъгълчето на окото си. Лошата подстрижка караше чупливата ѝ коса да изглежда напълно безумно. Тя се кърдеше около лицето ѝ в непослушни пръстенчета, ограждайки естествено бледия ѝ тен; носът ѝ, изгорял от слънцето, се белеше тук-там. Но очите ѝ бяха големи и замислени, миглите ѝ гъсти и тъмни, и цялата ѝ прилична на Барби фигурка изглеждаше добре в тези дънки и тази тениска.

Нищо чудно, че баща му се притесняваше от това да останат заедно. Повечето мъже нямаше да са в състояние да удържат ръцете си. Нямаше да искат. Дан със сигурност не, и си имаше причини, основателни причини да бъде предпазлив около нея. Но да бъде предпазлив означаваше да я държи под око, а това задължение беше по-примамливо, отколкото трябваше да бъде.

Спирайки пред обора, той каза:

— Остани тук. Ще се забавя само минутка.

— Спокойно, не бързай — каза тя язвително.

В обора той извади трансмитера от портфейла си и го сложи в ухото си. С натискане на бутона се свърза с полковник Джеф.

— Някаква информация за жената?

С тон на върховно снизхождение полковникът каза:

— Търсил съм по-малко от двайсет и четири часа. Предполагам, че не се е опитала да те убие, докато спиш?

— Не.

— Опита ли се да те съблазни?

— Не, по дяволите.

Полковник Джеф се засмя.

— Значи все пак на този свят има жена, която си е с ума.

— Беше изтощена — обясни надменно Дан. — Сигурен съм, че тази нощ ще се промъкне в спалнята ми. Ще стане, ако момчетата още се мотаят в провинцията и чакат Шустър.

Тонът на полковника стана делови:

— Никакво движение засега. Тя направи ли нещо подозрително?

— Не иска никой да знае, че е тук. Не иска да посети старите си приятели. Не ми казва къде е живяла, нито къде е бизнесът ѝ. Мълчи си, когато става дума за нея.

— Защото не иска да бъде идентифицирана, след като те очисти.

— Всичко е възможно — призна Дан.

— Може да остане малко по-дълго — реши полковник Джеф. — Ако е невинна, и ако някой те наблюдава, тя добавя една приятна нотка на небрежност в ситуацията ти.

Бяха обсъждали това и преди, но...

— *А наблюдава ли ме някой?*

— Не, освен ако не е някой от преданите ти каубои, но сержант Мидлър смята, че са чисти.

— Хубаво. Тогава двамата с Пепър се отправяме на обиколка из ранчото, където ще я впечатля с познанията си в работата и с... — Дан понижи глас до решителен шепот: — Голямата си шапка.

— Разбирам, че има жени, които се впечатляват от такива неща — каза полковник Джеф с изпълнен с досада тон.

— Всички, полковник. Всички. — Дан с усмивка затвори. Сложи си работните ръкавици, вдигна една торба със сол и я понесе към пикапа.

Завари сержант Сони Мидлър, Хънтър Уейнрайт и един млад каубой, Ти Джей, да стоят встрани от пикапа с шапки в ръце, и да говорят с Пепър.

Сони беше красив мъж, ако трябваше да се вярва на жените, с къдравата си кестенява коса и дружелюбна усмивка, и имаше дарба да приказва. *Голяма* дарба, така му казваше Дан в многото случаи, в които бе издрънкал прекалено много.

Зрелият вид на Уейнрайт винаги привличаше жените. Те имаха слабост към тези сребристи кичури в косата му.

А Ти Джей беше млад, наистина млад, и ако някоя си падаше по мъже с момчешко излъчване, той беше нейният човек.

Те всички бяха мускулести и красиви, и Дан не се бе шегувал, когато каза на полковник Джеф, че жените обичат каубои. Дан се надяваше, че Пепър има достатъчно разум, за да бъде впечатлена от една голяма шапка и куп дрънканици, но усети, че все пак го пробужда ревност.

Това го изненада. Той не беше безразсъден човек. Никога не бе очаквал жена да остане целомъдрена в продължение на девет години. Той определено не беше.

И все пак чувствата му към Пепър бяха различни. Той имаше *нужда* да спи с нея повече, отколкото с която и друга жена през изминалите... добре де, изминалите девет години. Ненаситната жажда сигурно се дължеше на това, че бе отнел девствеността ѝ. По някаква причина сърцето му настояваше, че щом ѝ е бил първият, тя е негова.

Всъщност, настоящият орган се намираще по-ниско и го болеше жестоко.

По някаква причина тя не искаше да я виждат, а сега тези мъже щяха да пуснат слуха, че Дан има гадже. Когато се приближи до пикапа, си помисли, че изглежда мрачен.

Пепър бе нахлупила шапката си ниско над очите, несигурна дегизировка, и кимаше, докато каубоите говореха, но изглеждаше забележително спокойна. Когато работниците видяха изражението върху лицето на Дан, се смълчаха. Той спря и ги огледа внимателно.

Те изправиха рамене.

— Работа ли си търсите? — попита Дан.

Сони обърна ръба на шапката си, когато заговори.

— Да, сър, искахме да знаем дали ще желаете да поправим оградите. — Гласът му прозвуча уважително, но той се хилеше неудържимо.

В батальона бе втори след Дан по завоевания на жени и нямаше нещо, което да обича повече от това да се опитва да краде жените на Дан. Никога не бе успявал, но това не го спираше да опитва. Когато Дан вдигна торбата със сол, за да я натовари в каросерията на пикапа, Сони изтича до него.

— Чакайте, сър, това е много тежко. Нека ви помогна.

Сякаш Дан беше старец!

— Разбира се. — Той го остави да поеме двайсеткилограмовия блок и докато Сони го вдигаше, Дани го удари силно в корема с ръба на ръката си.

Сони пусна солта в каросерията и тя тупна с грохот. Пикапът се разтресе, а Сони се преви на две.

Другите каубои избухнаха в смях.

Пепър продължи да гледа право напред.

— Да не би пак да те тормози хернията ти, синко? — произнесе Дан с бащински тон.

— Моля? — задъхано отвърна Сони. — Хернията ми, значи.

Дан продължи вече по-тихо:

— В любовта и на война всичко е позволено, синко. — След това повиши глас: — Отивайте да работите, момчета. Аз ще заведа дамата на обиколка из ранчото, а след това ще я оставя в града.

— Така каза и госпожица Уотсън. — Ти Джей прозвуча разочаровано.

Кой? Госпожица Уотсън ли? — помисли си Дан.

— Надявах се, че ще може да дойде в „Джем Лаундж“ тази вечер — продължи Ти Джей, — но тя каза, че трябвало да хваща самолет.

Сони бе възстановил дишането си.

— Вижте, госпожице, не е нужно да прекарвате нощта с дядо Греъм тук. Във всеки случай, да знаете, че не го бива с жените.

— А ти можеш да измиеш съдовете — каза Дан.

Сони се отдалечи:

— Не, сър, не. Аз не съм на работа.

Когато каубоите се отдалечиха, Дан влезе в пикапа и затвори с трясък вратата.

— Проклети идиоти. Какво им каза?

— Нищо, освен името си. Гленда Уотсън. — В гласа ѝ се долови раздражение. — Мъжете никога не порастват, нали?

Той направи завой и се насочи в посока, обратна на къщата на баща си, мина отново покрай имота на госпожа Дрейс, заобиколи долината и продължи към реката, където водеха животните да ближат сол.

— Какво искаш да кажеш?

— Тази работа със солта. Когато Сони те нарече дядо и предположи, че съм тук за секс. Всички се хилехте като задници.

— Да, мадам.

Лаконичният му отговор накара очите ѝ да заблестят по-силно.

— Ти си беше проклет дивак още първия път, когато те срещнах, и продължаваш да си такъв.

— Както и ти... Просто констатирам фактите.

— Имах трудно детство. А какво е твоето оправдание, задето си толкова груб и самонадеян гадняр?

— Не се нуждаех от оправдание. Бях седемнайсетгодишен и бях единствен син на Греъм. Преобръщането на ада с главата надолу е стара семейна традиция. — Пикапът му започна да трополи по чакълестия път, накланяйки се, когато минаваше през коловози и замръзнали буци. — Плюс това бях момче. Предполага се, че момчетата трябва да са диви и неуправляеми.

Чу я да си поема въздух. Видя главата ѝ да се обръща към него, докато преценяваше искреността му. Той запази изражението си безстрастно и добави:

— От момчетата се очаква да са тихи и благовъзпитани.

— Ще обърна пикапа ти с колелата нагоре — заяви тя решително.

— Не го прави. Това е единствената кола, с която разполагаме аз и ти.

Челюстта ѝ се стегна.

Разтревожи се, че ще я попита за колата ѝ отново.

— По-късно днес ще отидем за колата ти, за да я изтеглим.

Пепър процеди:

— Тя е на дъното на една урва. Неспасяема е. Ще звънна на застрахователната компания, когато се върна в къщата.

— Добра идея, но все пак трябва да я вземем. Застрахователят ще иска да я види, преди да я обяви за съсипана.

Пепър се обърна към него и го нападна яростно:

— Винаги трябва да е както ти искаш, нали? Или ще е на твоята, или няма да бъде никак?

Той спря. Изчака, докато облакът прах се слегне, след това изключи двигателя и смъкна стъклото. Обърна се да я изгледа, протегнал ръка над облегалката.

Плътните ѝ устни бяха стиснати; челюстта ѝ стърчеше решително. Тя посрещна погледа му неподвижно, цялата излъчваше негодувание. Вече не приличаше на опитната госпожица Прескот. Отново беше шестнайсетгодишната Пепър и той се зарадва на пристигането ѝ. Това бе момичето, което познаваше. И което разбираше.

— Нямах идея за какво говоря, нали? — попита тя нападателно.

— Ни най-малко. — Това беше проблемът. Че искаше от него да знае какво иска тя, без да казва. А той нямаше — никога не бе имал — и най-смътната идея. Но сега бе достатъчно умен да не се преструва. Просто предложи: — Кажи ми.

— Трябваше да кажеш на баща си за родителите ми, но не каза цялата истина. Трябваше да го измислиш красиво, така че той да ме хареса. Не ме попита аз какво искам. Просто реши вместо мен.

— Какво съм измислил?

— Не каза, че родителите ми са откраднали пари от тяхната църква и са изоставили децата си. — Горчивината на Пепър се беше увеличила през годините. — И че са катастрофирали, опитвайки се да избягат. Убили са се, изоставяйки ни... за да ни разделят един от друг и да бъдем изпратени... да бъдем сами... — Гърдите ѝ се повдигнаха. Очите ѝ пламтяха. Но тя не плачеше. Беше нажежена от гняв.

Искаше ли да го убие? Може би, но колкото по-гневна беше, толкова по-спокоен ставаше той. Виновните жени винаги се опитват да се измъкнат от неприятностите и ако това беше съблазняване, то никак не я биваше в това... И все пак — точно това неумение я правеше изненадващо съблазнителна, защото той я желаше.

— Яд те е, защото мислиш, че ще те уважавам по-малко, ако родителите ти са престъпници?

— Не. Не е това! — Тя си пое дъх. — Когато ти казах за родителите си преди толкова години и обясних, че са ме изоставили, ти какво направи?

— Опитах се да ги намеря.

— Опита се да ги намериш — повтори тя. — Опита се да намериш семейството ми. Изпрати писмо до Хобарт, Тексас, питайки за моето семейство.

Така беше направил. В мъката, която го обсеби след нейното изчезване, беше забравил за това — и за необичайната ѝ реакция на неговото разкритие.

Дан вдигна панталоните си, запаса вътре ризата си, опита се да се престори, че нищо особено не се е случило, когато всъщност сексът беше зашеметяващ, различен от всичко преживяно досега. В мрака на „Ел Камино“-то си той чу Пепър трескаво да оправя дрехите си и да подсмърча от време на време, сякаш плачеше.

По дяволите. Той беше луд по нея. Беше я наранил, знаеше го. И сега нямаше представа какво да каже. Щеше да се чувства по-добре, ако знаеше, че тя ще се прибере вкъщи при собственото си семейство. Не че госпожа Дрейс не беше страхотна, беше, но тя беше стара и в известна степен закостеняла, и най-важното: не беше майка на Пепър.

Той почака, докато подсмърчането откъм нея утихна. Пресегна се, придърпа я към себе си и я прегърна.

Тя беше скована, отблъскваше го.

Но той продължи да я прегръща, докато тя се отпусна малко. Съвсем малко. След това ѝ предложи най-доброто утешение, което може да си представи, онова, което щеше да е толкова добро, че тя да му прости всичко.

— Нали се сецаш за онова, дето ми го каза поверително? За семейството ти?

Тя се стегна отново.

— Е?

— Направих нещо страхотно.

Тя попита с треперещ глас:

— Какво си направил?

— Нищо лошо! Не съм казал на никого. Не е това. — Той се засегна леко, че го заподозря. — Направих нещо, за да ти помогна да ги намериш. Писах до Хобарт, до съда, и ги помолих за архивите с данни за сестрите ти и брат ти.

Не си мислеше, че Пепър ще се изтръгне от ръцете му, но тя го направи. Дишането ѝ звучеше дрезгаво и съскащо, и тя избухна:

— Ти... ти... как можеш?! Как можеш да ми го причиниш!

— Какво искаш да кажеш? — Не можеше да повярва. Тя не му беше благодарна. Нападна го. — Не съм ти сторил нищо. Само направих това, което смятах, че е най-добро.

— Е, много ти благодаря, Джордж Вашингтон! Не знам какво щях да правя, ако не беше ти.

Беше му страшно ядосана.

— Хей, никой не ми говори по този начин!

— Разбира се, че не. Не и с великия Дан Греъм. — Сарказмът извираше от нея. — Помислял ли си някога, че може да съм се опитвала да привлека вниманието им, но никой не си даде труда да... — Тя спря да говори. Просто спря. След малко с тих, слаб глас произнесе: — Закарай ме до ранчото на Дрейс. Искам да се махна оттук.

Беше си помислил, че иска да се махне от колата.

А тя е имала предвид, че ще напусне града.

Така и не получи отговор, нищо, което да подсказе, че търсенето му е дало резултат, а това изглеждаше *странно*. Дан не обичаше странните неща. Беше се научил оттогава да бъде предпазлив към *странните неща*.

Но Пепър продължи ядосано:

— Искаш да знаеш защо напуснах Дайъмънд? Напуснах, защото ти се държеше като един Греъм. Властен и без изобщо да помислиш какво искам аз.

Беше я затворил в кабината на пикапа. Нямаше къде да бяга. Така че се наведе към нея и я притисна за още отговори.

— Защо да не се опитам да разбера нещо за семейството ти? Това беше най-правилното нещо, което можеше да се направи.

— Според теб! Винаги ли си сигурен, че си прав?

Спомените се надигнаха в него. Спомени за последното лято: горещината, миризмите на чужда страна, напечената от слънце къща, детето, което живееше в нея... експлозията, която бе разтърсила живота му.

— Не винаги.

— Но се чувстваше квалифициран да вземаш решения вместо мен. Ти, едно осемнайсетгодишно момче.

— Затова избяга от мен.

— Не съм избягала от теб.

— Но ти току-що го призна.

— Не беше заради теб. А заради мен. Ясно? Не всичко в света се върти около теб.

По дяволите. Знаеше си той — изобщо не трябваше да се обяснява на една жена. Предполагаше се, че жените *знаят*.

— Онази нощ не беше заради теб или заради мен поотделно. Ние се бяхме сплели един с друг. Заедно се ядосвахме, правехме любов заедно. Нямахме мен или теб, имаше *ние*.

Когато беше ядосан, повечето хора се отдръпваха. Пепър го погледна с вдигната глава, очите ѝ блестяха.

— Сега вече няма „ние“. Забрави го.

— Да го забравя? — Той положи усилие, за да се успокои. — Има моменти в живота на човек, които преобръщат всичко. Моменти, които определят какъв ще е той през останалата част от живота си. Онази нощ, скъпа моя, беше един от тези моменти за мен. — Другите му моменти... не бяха добри. Но онзи беше и той лелееше спомена. — Да не би да казваш, че онази нощ не е била също така важна за теб?

ГЛАВА 13

Онази нощ бе променила всичко за Пепър. Срамът от кражбата, от пиенето, от това, че умишлено беше обиждала госпожа Дрейс, единствения човек, на когото можеше да разчита. Горещата страст и болка между нея и Дан. Страхът да знае, че с помощта на Дан семейството ѝ може да я намери... но може да се окаже, че не ги е грижа.

Само че Пепър не можеше да обсъжда емоциите си. Не и за която и да е нощ... или ден. Тя беше прекарала девет години, гонейки емоциите. Необузданите ѝ детински реакции към всяка ситуация в живота ѝ я бяха довели до ада и обратно, и тя се страхуваше да им позволи да изплуват отново на повърхността. Особено сега. Особено когато смъртта я дебнеше и тя се нуждаеше от най-малката частица логика и здрав разум, които можеше да изкопае, за да оцелее.

Погледът ѝ мина по Дан. В очите му гореше огън. Едната му ръка стискаше волана, другата — гърба на седалката. Ако останеше тук, той винаги щеше да е наоколо. Тя не знаеше какво по принцип иска от нея, макар в краткосрочен план да ѝ бе ясно. Беше много просто да се отгатне. Искеше да влезе в леглото ѝ.

Щеше ли да бъде достатъчно силна, за да му каже „не“?

Беше ли достатъчно силна да убеди себе си, че не го желае?

Нямаше представа от кои дълбини на душата ѝ изникна въпросът, но избърбори:

— Защо трябва да ходиш на лекар?

— Това ли е отговорът, който получавам? Попитах те дали онази нощ е означавала нещо за теб, а ти ми отговаряш с въпрос защо трябва да ходя на лекар? — Дан вдигна вежди въпросително.

— Аз просто... Спомних си какво каза баща ти, че имаш час за лекар и... — Като се отдръпна леко, тя се притисна към вратата.

Той попита разгорещено:

— Отговорът ти зависи ли от моя?

— Не. — Тя изправи рамене. — Нямам намерение да ти отговарям.

Изражението на лицето му стана твърдо. Знаеше, че се опитва да я сплаши, но отказа да се предаде.

Вместо това се настани удобно и закопча обезопасителния колан.

— Явно и ти не се каниш да ми отговориш, така че сме квит.

Дан запали двигателя и тръгна към мястото, където водеха животните да ближат сол.

— Значи се върнахме обратно в гимназията — каза той.

Пътят се нуждаеше от изравняване след пролетното оттичане на водите; пикапът друсаше здраво.

Дан най-после наруши тишината между тях.

— Имам рана на корема.

Тя погледна лицето му, после очите ѝ се спуснаха надолу по ризата, сякаш можеше да прецени сериозността през дрехите.

— Как я получи?

— Бих се.

— Бой. Имаш предвид сбиване между двама мъже, които са ядосани един на друг? Или бой в смисъл на битка?

— И двете. Имаше няколко мъже с мен, така че можеш да го наречеш сражение. Но определено бях ядосан на онзи тип.

— Лоша ли е раната ти?

— Простреляха ме. Изгубих част от червата си. — Пикапът прецапа през една рекичка от лед и тиня. — Получих перитонит.

Ръката ѝ се сви в юмрук срещу прозореца.

— Ще се справиш ли?

— Аз съм си добре. — Той спря пикапа по склона, който гледаше към мястото с останената сол за животните, равен участък покрай реката, където дърветата пропълзяваха откъм планината и залесената част и пасбищата се смесваха.

— Щом си добре, тогава защо трябва да ходиш на лекар?

— Знаеш как е в армията. Имат си правила. Това е последният ми контролен преглед, какъвто правя на шест месеца. След това ще бъде веднъж годишно. Става въпрос по-скоро за проверка.

— А какво си правил в армията?

— Войнишки работи.

Тя трепна при резкия звук, когато той дръпна ръчната спирачка.

Войнишки работи? Какво означаваше това? Тя знаеше, че е бил в чужбина. Ръсел също бе казал. Но генерал Непиър също бе работила в чужбина. Познаваха ли се? Беше ли служил под нейно командване? Въпреки сметките на Пепър, дали изпитваше войнишка лоялност към един командващ офицер? Би ли я предал?

Предишният Дан би умрял за нея. Новият Дан я гледаше, преценяваше я, откриваше онова, което ѝ липсва. Тя не можеше да каже какво точно, но по време на годините, в които бяха разделени, той бе загубил нещо: добрината, надеждата, вярата в човека или в Господ.

Беше променен и не можеше да разчита на него. Пепър поклати глава.

Всичко тук навън бе толкова необятно. Дълга и тясна, долината се простираше надалече, с пръснат из нея добитък. Планините се издигаха високо, остри и покрити с борове. А над всичко това царуваше синьо небе, което пламтеше толкова ярко и чисто, че Пепър се чувстваше гола под него.

Къде би могла да се скрие? Не и в пасищата, нито дори в планината. Проследяващият екип на генерал Непиър можеше да я открие и там.

— Виждаш ли нещо необичайно? — попита Дан, посочвайки двете дузини говеда, които пасяха младата трева.

Тя се напрегна. Нещо необичайно? Точно от това се страхуваше.

Но той звучеше спокойно и изпълнен с любопитство.

Тогава тя ги видя да си пробиват път сред струпаните говеда — две изящни сърни със своите пъстри еленчета. Сърните се насочиха към намалелите блокове каменна сол и започнаха да ближат, вдигайки глави от време на време, проверявайки за опасност. Еленчетата подскачаха заедно, кожата им блестяха на слънцето. Играта им беше увличаща, походките им весели и безсрамни.

Хваната неподготвена, Пепър се разсмя на глас. Отвори вратата на пикапа и излезе, като внимаваше да не ги подплаши.

Дан направи същото и заобиколи, за да се присъедини към нея.

— Слизат дотук заради солта. А до къщата заради розите. — Той направи физиономия.

— Красиви са — прошепна тя.

Леката мъглица на зелената трева блестеше до мръсните преспи сняг, останал в сенките, където слънцето никога не достигаше. Тук-там

се издигаха сиви камъни, довлечени от пролетното топене. През върховете на дърветата прошумоляваше вятър, карайки ги да скърцат и стенат като старци, танцуващи след дълга зима. Отвъд слънцето пресичаше реката, превръщайки водата в гривна от разтопено злато.

По време на отсъствието си бе забравила как този простор и тази усамотеност бяха говорили на душата ѝ. Това място, обляна в светлина сплав от цветове и материи, пулсираше с ритъма на вечността, а тя бе толкова притеснена, че не ги чуваше. Сега бе видяла и чула, и духът ѝ се повдигна.

Бурята ни пропусна; не гледай небето за облаци.

Кой бе казал това? Генерал Непиър или госпожа Дрейс? Точно сега Пепър не си спомняше.

Като се усмихна, тя обърна глава и улови погледа на Дан върху себе си.

Гледаше я безизразно, тъмните му, гибелни очи бяха замислени. Чу ехото от думите му в главата си.

Има моменти в живота на човек, които преобръщат всичко. Онази нощ, скъпа моя, беше такъв момент за мен.

Истина ли беше? Един господ знае... когато бяха малки, го беше обичала. Той бе икона за нея, онзи, който всички искаха да бъдат: заради фамилното му име, заради красивото му лице и страхотната кола. В годините на отсъствието си оттук си бе казвала, че цялата тази страст е била несериозен тийнейджърски импулс да се среща с най-страхотното момче наоколо.

Тя едва чу, че Дан ѝ говори и ѝ показва нещо.

— Оттук можеш да видиш нивата с люцерна. Добитъкът се опитва да влезе в нея, така че каубоите следят онази ограда.

При все това обаче бе стигнала до ръцете на Дан не от грандиозна нужда да бъде приета, а от остро желание да отхвърли всекиго и всичко. В него бе открила друг непокорен дух. Двамата бяха толкова различни и същевременно толкова си приличаха.

— Ако кравите влязат вътре, те са достатъчно глупави, за да ядат, докато умрат — каза той.

Техният произход бе съвсем различен, но и двамата обичаха книгите и си говореха за местата, на които ще отидат след като завършат училище, и ще могат да откликнат на повика на приключенията.

— Помни: кравите са като хората: някои са по-умни, някои са по-скромни. Не се обръщай с гръб към животно.

Говореха часове наред... и се целуваха часове наред. Тя се свиваше на скута му и го докарваше до лудост, а той ѝ връщаше услугата. Бяха луди един за друг.

— Знам. Не го забравям.

— Знам, че знаеш, но за всеки случай ти напомням. Тежат десет пъти повече от теб. Не ги подценявай.

Тя кимна.

— Наистина знам.

— Ще занеса тази сол до реката. След това тръгваме.

Времето и разстоянието бяха доказали едно — че желанието между нея и Дан е било вложено в тях много преди да се срещнат, те се привличаха като лавата и леда, срещайки се и разбивайки всичко с мощта на експлозия. Сега го гледаше как се спуска надолу с блока каменна сол, крачките му бяха дълги и възхитително плавни. Сърните се отдалечиха, последвани от еленчетата, и се скриха в гората. Кравите останаха безучастни, когато той пусна солта и тръгна обратно.

Слънцето целуваше лицето му. Разбира се. Дори слънцето обожаваше Дан.

Онази целувка снощи... При докосването на устните му към нейните, тялото ѝ се подготви. Гърдите ѝ натежаха, краката ѝ се разтрепериха.

Съзнанието ѝ се опразни... мили боже! Не остана нито една разумна мисъл, нито здравословен страх, докато тялото ѝ бе залято от силна нужда. Дори сега ѝ се прииска да изтича да го посрещне, да го остави да я събори на влажната земя, където да се слоят, както природата е определила.

Инстинктът да се слее с Дениъл Джеймс Греъм надви дори инстинкта ѝ за оцеляване. Това я изплаши повече от всичко и ѝ върна разсъдъка. Като тръгна към пикапа, тя отвори вратата, качи се в кабината и я затръшна след себе си. Не искаше той да се държи като джентълмен. Не искаше да чувства погледа му върху себе си и да знае, че ръцете му лесно могат да я докоснат. Не искаше да се пита дали би го отхвърлила, или не.

Тя се сви близо до вратата, когато той запали двигателя. По-добре щеше да е да започне да мисли като собственик на ранчо. Както

и да се научи да прави това, което се налагаше да се прави... сега.

— Тази вечер ще ти помогна в работата — каза тя.

— Утре — дойде успокояващият му отговор, когато зави и тръгна по обратния път. — Още си изморена. Довечера, ако спретнеш вечерята, ще ми е достатъчно. Направо ми прилошава от моето готвене.

— Какви продукти имаш?

Той направи неясен жест.

— Няколко кутии с консерви, които можеш да смесиш.

Типично мъжкият му отговор я накара да се отпусне.

— Звучи страхотно. Обичам да смесвам консерви.

— Преди беше страхотна готвачка.

— Още съм. Но на истинска храна. Нали разбираш, пресни зеленчуци, прясно месо, билки...

— Но ние нямаме истинска храна.

— Ще направя списък с продукти. Когато отидеш при лекарката, можеш да се отбиеш в магазина. А междувременно аз ще помисля какво да сготвя. — Тя се прозя. — По кое време утре?

— За работата ли? Пет.

— Разбира се. Пет. — Тя въздъхна дълбоко, след това реши да се увери. — Часа?

— Пет часа. Сутринта. — Гласът му прозвуча развеселено. — Трябва да нахраним Самсон, да изчистим обора му и да го изведем на паша.

— За същия Самсон ли става дума?

— За съвсем същия. Стар е, но все така силен. При добро време чистя обора, изнасям навън старата слама и го подготвям за новата. — И като й хвърли кос поглед, добави сериозно: — Трябва да съберем и яйцата.

Заляха я спомени.

— Ох! Мразя да събирам яйца. Кокошките вечно се измъкват и ги крият под хамбара в онези ужасни паешки...

— Змийски, може би? — предложи той.

— Змийски, тъмни места... — Тя потръпна... — и аз си заклецвам ръката, когато се опитам да извадя яйцата.

— Използвай фенерче.

Но той не прозвуча безчувствено. По-скоро се чувстваше приятно, подхващайки диалога, който някога бяха водили. Но под другарското отношение потрепваше сексуално чувство. Можеха — и го правеха — да говорят за всекидневни неща, но в същото време в корема на Пепър се събираше топлина.

Тя редовно тренираше с гирички и се гордееше с мускулния си тонус, но сега ръцете ѝ изглеждаха по-скоро разголени, отколкото непокрити, по женски съблазнителни за мъж, вече кипящ от страст. Когато се върнеше в къщата, щеше да извади една от ризите си с дълги ръкави и дори нямаше да ѝ хрумне, че може да изрови шортите си, докато не се научи как да ръководи ранчото, когато той си тръгне.

Тя се огледа. Стига генерал Непиър да ѝ дадеше възможност.

Къщата се показва, заобиколена от високи дървета; изглеждаше уютна и гостоприемна. Без каквато и да е преднамереност, Пепър каза:

— Мисля, че хеликоптер трудно би кацнал близо до къщата.

— Имаш хеликоптер? — попита Дан благо.

Не трябваше да повдига този въпрос.

— Не.

— Гаджето ти ли има хеликоптер?

Гаджето ѝ?

— Забрави, че съм казала нещо.

Дан спря пикапа под сянката на дърветата.

— Имаш ли гадже?

— Не. Нямам гадже. — Прииска ѝ се да го перне през ръката, но тя беше голяма и широка, подпряна толкова близо до нея. — Нямам съпруг, нямам връзки. Живея сама. Работя сама. И ми харесва така. — Надяваше се, че е изразила достатъчно ясно позицията си.

Той беше съвсем близо. Достатъчно близо за нея, за да се почувства клаустрофобично. Достатъчно близо да осъзнае, че не ѝ вярва.

Ядоса се и този път го удари по кокалчетата. За нейна беда, нарани собствената си ръка, но той не ѝ попречи. Тя излезе с трясък от пикапа и тръгна към къщата.

Дан я настигна само с няколко крачки.

— Къщата е разположена на височина — обясни той. — Зад нея се издигат планините. Има високи дървета на сто ярда отпред и

отстрани. Никакъв хеликоптер не може да кацне, без да изгуби перките си.

— Сякаш знаеш — сопна се тя.

— Знам. Докато бях в армията, направих няколко рисковани приземявания с хеликоптер.

Докато се изкачваха по стъпалата, любопитството я накара да забави крачки.

— Пилот ли си бил?

— Не. — Задържа вратата пред нея. — Отговорих на въпроса ти, а сега ти отговори на моя. Защо те интересува дали хеликоптер може да кацне тук?

За първи път беше благодарна на Ръсел Греъм, че ѝ е подал крайно необходимо извинение.

— Предполагам, че баща ти знае какво говори понякога, и чух, че фермерите използват хеликоптери в наше време.

— Така е. Но то е горе на откритото, където е добитъкът, а не край къщата.

— А-а. Да. Не се сетих. — Изобщо не се беше притеснявала за добитъка. Притесняваше се за самата себе си, затворена в капана на къщата, без да има къде да избяга. — Баща ти ме наплаши тази сутрин. Накара ме да помисля за повишаване на сигурността, преди ти да се махнеш, в случай че някой се опита да нахлуе с взлом.

— Освен стрелбата и джудото, с които ще го посрещнеш? — Погледът на Дан изразяваше недвусмислено възхищение от уменията ѝ.

Толкова недвусмислено, че тя се размърда и отново си помисли за някоя по-консервативна рокля.

— Би било хубаво да има предупреждение. Ето защо си мислех за сигурността.

— Така че да можеш да звъннеш на шерифа?

— И да избягам. — Тя отиде до голямата камелия, която висеше в една кошница на прозореца. Горкото растение, беше клюмнало; само един кремавобял цвят бе отворен. С подгъва на тениската си Пепър избърса праха от лъскавите листа и провери почвата с пръсти. — Намирам, че растенията, както и хората, се нуждаят от вода, за да цъфтят.

— Забравям такива неща.

Тя го изгледа унищожително.

Той я проследи с очи как отива да вземе каната с вода, но сякаш не я виждаше. Мислеше, намръщен. Накрая произнесе:

— Не бива да се притесняваш, че някой ще влезе тук. Инсталирал съм система за безопасност.

— Имаш предвид около къщата? — Тя поля обилно камелията.

— Да, около къщата, но и в широк периметър — надолу до хамбара, нагоре по хълмовете, през шосето.

Това привлече вниманието ѝ. Той не говореше за нормална система за безопасност. Говореше за нещо повече.

— Никой не може да се приближи без мое знание. — Той направи знак към шкафовете в трапезарията. — Ще чуеш включване на аларма, ако някой или нещо дойде наблизо.

— Защо ти е трябвало да го правиш? Толкова много ли взломаджии има тук? — Наистина ли трябваше да се тревожи и за селяците, освен за генерал Непиър?

— Всички знаят, че госпожа Дрейс умря, и че не сме те открили. Вандалите са винаги склонни да се позабавляват. Бяха направили някои бели, преди да се нанесе, и се наложи няколко пъти оттогава да ги гоня. — Като сложи ръце на раменете ѝ, той я погледна в очите и каза успокоително: — Повярвай ми, тук си в безопасност от всяка заплаха, независимо дали е голяма, или малка.

Дланите му я стоплиха през ризата. Ароматът му едновременно я успокояваше и вълнуваше, и тя осъзна, че той лъжеше — защото той представляваше най-голямата заплаха, и тя не можеше да му се съпротивлява. Изобщо.

Не. Не, това бе невъзможно. Тя предпазливо отвърна:

— Благодаря. Чувствам се сигурна.

— Точно това исках. — Дан я пусна.

И все пак подготвеността му упорито повдигаше в съзнанието ѝ въпроса за неговото минало.

— Дан, какво точно си *правил* в армията?

— Сигурност. — Той се ухили безгрижно. — Нищо повече от сигурност.

ГЛАВА 14

Пет часа се оказа прекалено рано на следващата сутрин.

При почукването Пепър скочи на крака и се опита да си спомни къде се намира и защо става.

Работата в двора. Трябваше да работи на двора. През остатъка от живота си, макар че можеше да е доста кратък, тя трябваше да става в пет, да се облича и да излиза да храни пилетата, да чисти конюшната, да хвърли сено на Самсон...

А уверението на Дан, че неговата система за безопасност ще я пази, ѝ позволи да заспи. И заради това крехко чувство на сигурност му беше безкрайно благодарна.

Въпреки че... дали нямаше някаква друга причина той да ограда мястото с лазери, писукащи устройства и аларми?

Но не. Беше нелепо. Тя сама си създаваше тревоги, както би казала госпожа Дрейс, и беше крайно време да спре.

Когато навлече дрехите си — дънки, суичър с поло яка, риза с дълги ръкави и ботуши — погледна към скрина. Снощи, докато Дан беше в обора, беше прибрала раницата си. Беше я скрила в сандъка на верандата първата нощ, преди да влезе, и сега разполагаше с личната си карта и скътаните си пари в брой. Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да бяга отново.

Изправяйки рамене, тя се престори на отдавна будна, когато влезе в кухнята.

Не трябваше да си дава този труд. Дан не го беше грижа дали е будна и дали е покрила грижливо всеки сантиметър от тялото си. Тъмните му секси очи си отбелязаха консервативния ѝ вид и ѝ се надсмяха, задето си въобразяваше, че може толкова лесно да го отклони от желанието му.

— Хубаво — каза той.

Наистина го мислеше. Пепър можеше да навлече зебло и той пак щеше да проявява интерес. И въпреки това усети как се изпотява.

— Мислех си, че може да е студено тази сутрин — промърмори тя.

— Не е лошо. Около четири градуса над нулата. — Той пхна една чаша кафе в ръката ѝ и я изчака да отпие няколко глътки. След това нахлупи на главата ѝ каубойската шапка и двамата излязоха навън.

Беше мразовито. Тя можеше да види дъха си, докато бързаше по извитата пътека към хамбара. Остриетата на тревите бяха покрити с тънък, сребрист скреж. Слънчевите лъчи вече позлатяваха хоризонта, после оранжевият ръб се издигна нагоре, запалвайки останалите кръпки сняг. Небето стана бледосиньо и няколкото облачета в него засияха в приказна комбинация от розово и златно. Беше красиво, помисли си тя, но щеше да е още по-красиво, ако се случваше по-късно сутринта. Към десет би било добре.

Хамбарът беше топъл и миришеше на коне и на кожа. Беше позната миризма, от онези, които не бе осъзнавала, че ѝ липсват. Редицата отделения за добитък стояха отворени, чакайки кравите, които вече не живееха тук. В обширното пространство под плевнята стоеше работен тезгях, отрупан с инструменти: безкабелна бормашина, кутия с боя, зацапана с бяло, и бояджийска четка. Наблизо стояха два дървени стола, единият поправен и боядисан, другият със счупена стъпенка и скъсен крак. Изцяло мъжко място, по-скоро работилница, отколкото плевня.

Дан ѝ подаде чифт дамски работни ръкавици и ѝ посочи курника. Тя изгони навън малкото петле, преди да изпълзи вътре; то се отдалечи с мъжко възмущение. В курника имаше само шест кокошки, които спяха в гнездата си, и те се разкудкудякаха, когато тя провря ръка под тях да търси яйца.

— Знам — промърмори тя, — неприлично рано е. — Погледна най-старата кокошка твърдо в очите. — Няма да се отдалечаваш и да снасяш яйцата си никъде другаде, нали?

Кокошката отвърна на погледа ѝ без да трепне.

— Надявай се.

По времето, когато приключи с търсенето на яйца и пръсна зърното, Дан беше изчистил конюшната на Самсон. Той изведе голямото животно на паша, а тя ги последва, като внимаваше да не я ритне.

— Никога не ме е харесвал.

— Харесва те. Но не иска никой да го приема за даденост, така че рита от време на време. — Дан не промени тона си. — Като баща ми.

Тя изгледа едрата задница на коня.

— Виждам прилика.

— Няма да пропусна да кажа на татко. — Дан ѝ направи знак да се прибира в къщата.

Сега вече беше будна — възмутена, но будна — и забеляза гигантските брези покрай пътеката и младите зелени листа, покриващи клоните. По-нататък се виждаха новоизраснала групи божури. Тя спря да помирише един бял цвят, вдъхвайки сладката и упойваща миризма. Пролетта идваше късно в планината, но това караше земята бързо да се възползва от топлината и слънцето.

Тя реши да зададе отново въпроса, който я измъчваше миналата нощ и не ѝ даваше мира и тази сутрин:

— Дан, какво *наистина* си правил при военните?

— Безопасност — усмихна се той. — Хайде да отидем да хапнем. Имаш ли нещо против готова зърнена закуска?

— Страхотно. — Тя понечи да го притисне за подробности от военното му минало, но той отклони намеренията ѝ:

— Тогава ще направя закуската.

— О, благодаря. — По неохотното ѝ лице премина първата усмивка за сутринта.

Той я хвана и я спря. Нагласи шапката ѝ. Щеше да я целуне. Знаеше, че ще я целуне. Устните ѝ трепереха. Искаше ѝ се да се наклони към него.

Но трябваше да се въздържи. Не можеше да се хвърля в ръцете му, когато той направи стъпка към нея.

Вместо това Дан само я погали с палец по бузата.

— Обичам усмивката ти.

Простият комплимент я остави без дъх. Той я остави без дъх. Хладният бриз развяваше русата му коса. На ранната утринна светлина загорялото му лице стана бронзово. Белезникавият белег разсичаше кожата му, следа от грозно насилие. Той беше толкова много мъж, силен, мълчалив, търпелив, че сърцето ѝ се сви и я заболя от желание да го държи, да потърси утеха в него и да му предложи подкрепа.

Което доказваше, че тревогата я е накарала да си изгуби ума, защото какво можеше да му предложи тя, освен място в семейните

гробница, с любезното разрешение на генерал Непиър?

Пепър погледна надолу към гърдите му и се вкопчи в малкото си останал здрав разум. Имаше нужда да си спомни уроците, на които я беше научил животът.

Никога не вярвай на никого. Никога не обичай никого.

— Пепър? — Дълбокият му глас я извади от размишленията ѝ за миналото.

Тя вдигна очи с усмивка, която отказваше правото му да бъде загрижен, и се отдръпна небрежно.

— По-добре да направим онази закуска. Умирам от глад!

— Пепър. — Този път името ѝ прозвуча като команда.

Тя неохотно се обърна.

Гледаше я с интензивност, която събличаше фалшивия ѝ претекст да тръгнат, и разкриваше малодушието ѝ.

— Това не е краят. Ще говорим и ти ще ми кажеш истината.

С ирония, която се надяваше, че ще му убегне, тя отвърна:

— Надявам се и двамата да доживеем толкова дълго.

* * *

— Госпожа Дрейс е получила растенията, които ѝ изпратих!

Дан я гледаше как пляска с ръце, втренчила поглед в голямата градина зад къщата.

— Виж онази оранжерия. Два пъти по-голяма е отпреди! — посочи тя.

Като някакъв пуяк, той се изперчи със строителните си умения:

— Госпожа Дрейс искаше някакво място, където да изпробва семената, които ти ѝ изпрати, така че го добавих.

— Изникнаха ли? Знаеш ли? Двете с нея преди култивирахме нови багри цветя през цялото време и се опитвахме да създадем устойчиви зимни варианти на по-нежните многогодишни растения. След като заминах, продължих да опитвам и изпращах семена и разсади всеки път, когато имах възможност... Виж! — Пепър изтича през градината. — Това е нов сорт иглика!

Всичко, което знаеше за растенията, беше научил от госпожа Дрейс, докато се въртеше около нея и слушаше. Сега Пепър бърбореше

по същия начин, с обич и оживление, и той изпитваше все по-голямо удовлетворение. Цветята не можеха да нахранят говедата, нито да боядисат хамбара, но те бяха важни за госпожа Дрейс, бяха важни и за Пепър, и той бе продължил да поддържа градината заради тях.

Пепър клекна до една леха с огромни зелени листа и изблъска тора.

— Погледни тези хости. Толкова са големи. Трябва да ги е кръстосала със слон!

Трябваше да е по-предпазлив с Пепър. Някога му беше разкъсала сърцето. Можеше да го направи отново с усмивка — или с оръжие.

Той не обичаше да си спомня деня, в който получи раната на корема си — деня, в който уби сина на Шустър. Предишната му среща с негодника бе оставила лицето на Дан закърпено като на чудовището Франкенщайн. Дан бе усетил силния мирис на отмъщението в ноздрите си и не му пукаше дали ще умре, постигайки го. Не му пукаше.

Той още не бе възвърнал инстинкта си, който го бе пренесъл през толкова битки — принудата да оцелее на всяка цена. Намираше за странно, че успя да запази сигурно това място, но все пак се изправи пред живота, подкрепян единствено от решимостта да ликвидира онзи негодник Шустър.

След пристигането на Пепър онази нощ се беше почувствал развълнуван. Желание, нужда, гняв... Колко интересно, да срещне жена и да се пита дали тя е неговото освобождение, и да знае, че дори да е, това няма никакво значение, защото трябваше да я има — дори да беше неговото проклятие.

Беше й казал за системата за безопасност, омаловажавайки сложността й, и чакаше да види дали тя ще се опита да я саботира.

Не го направи. Беше спала цяла нощ, без да мръдне.

Той знаеше. Беше ходил до стаята й няколко пъти да провери и бе останал да я гледа, искайки тя да се събуди, за да може да се присъедини към нея на матрака.

— Виж онази леха с малини. Госпожа Дрейс се опитваше да отгледа къпини без семки, когато бях тук. Дан, случайно да знаеш къде си държеше документите? — попита Пепър. — Трябва да ги видя колкото е възможно по-скоро.

— Отделих ги за теб. Напомни ми тази вечер и ще ги намерим.
— Ако беше терористка, то тя идеално се правеше на невинна, защото всеки следващ миг той ставаше все по-сигурен в нейната невинност.

Трябваше да я махне от ранчото.

Но не искаше да го прави. Искаше я тук, където можеше да се опита да разгадае мистерията, която представляваше Пепър Прескот. Шустър още не беше пристигнал в Америка. Момчетата на Шустър още се мотаеха в Нордуест. Беше безопасно да я задържи тук поне още малко.

— Виж колко много е направила за девет години. — Пепър разтвори ръце.

Като нея, и той не беше искал да е в Дайъмънд. Гледаше на Дайъмънд като на затънтено място, отделено от Америка от планините и различаващо се с чистите души, които живееха тук. Когато гледаше телевизия и четеше книги, той копнееше за приключенията, които предполагаше, че се крият нататък по пътя.

Сега вече знаеше какви приключения се крият в света. Искаше му се да не знае, но не можеше никога да се върне назад и да стане отново невинният, какъвто беше. Никога повече нямаше да влезе в стая, без да прецени всеки човек в нея; никога вече нямаше да пренебрегне стъпки зад себе си.

— Това трябва да е розмаринът, който ѝ изпратих. — Пепър откъсна едно клонче, подуши го и се засмя. — Аз го направих. Създадох издръжлив на зимни температури розмарин! Казвам ти, можем да основем компания за семена и да изкарваме доста пари.

Оживлението ѝ и нейният ентузиазъм се предадоха и на него. Пепър си бе сложила каубойската шапка, която ѝ беше дал. Тя я пазеше от слънцето, което изгаряше силно на тази височина, и изпита задоволството на варварин, който закриля жена си.

— Това си мислех, че ще направим двете с госпожа Дрейс, когато се върна... — Тя млъкна. Главата ѝ клюмна и пръстите ѝ се разтрепериха, когато нежно докосна розмарина. — Розмарин за спомен.

Скръбта отново я беше обзела.

Като се провря през лехите, които чакаха да бъдат засадени, той коленичи до нея. Прегърна я през раменете, свали шапката ѝ и я придърпа към гърдите си.

Тя се отзова с охота, зарови лице в него, приемайки утехата му. Харесваше му да усеща тежестта ѝ върху себе си и аромата ѝ, смес на жена, земя и розмарин.

Дали щеше да е така, ако беше останала в Дайъмънд, да споделят същата интимност и близост, или Ръсел и бремето на неодобрението на града щеше да ги раздели?

Като се отдръпна, Пепър каза:

— Благодаря ти. Още не мога да повярвам, че нея я няма. Продължавам да очаквам да ме извика от къщата да се прибера и да си напиша домашното. — Като се усмихваше, тя попи носа си с ръкав.

Понеже беше уязвима, той реши да се възползва от преимуществото си.

— Ако беше тук, какво щеше да ѝ кажеш, че си правила, докато те е нямало?

Погледът на Пепър пламна, когато срещна неговия, след това се отклони. Тя се изправи хладнокръвно и изтупа пръстта от коленете си.

— Щях да ѝ кажа, че се занимавам с озеленяване. Какво друго?

Ето пак. Сигурното доказателство, че лъжеше, че се криеше от нещо или някого. Той имаше нужда да си напомня това, когато похотта заплашваше да го залее и да внимава да не се подхлъзне.

Пепър Прескот не се беше върнала да го търси. Беше се върнала или да търси сигурност, или да се оправи с него.

Той трябваше да определи кое.

ГЛАВА 15

На третия ден от пребиваването ѝ в ранчото на вратата на спалнята ѝ се почука. В ноздрите я лъхна студен въздух. Дан се провикна:

— Ставай и огрявай!

Без да отваря очи, тя се сопна:

— Да не съм звезда.

Той се изкикоти. Звукът от ботушите му се отдалечи към кухнята.

Пет часа. Сутринта. Отново.

Тази сутрин беше по-студено и Пепър се опитваше безуспешно да докосва колкото се може по-малко пода с босите си крака, докато навлича дрехите си. Тя изтича в кухнята, копнееща за топлината на печката и горещината на кафето.

— Добро утро, слънце — каза един мъжки глас. Мъж, който не беше Дан.

Тя примига при вида на двамата мъже. Единият беше онзи червенокос каубой, противният, който я беше гледал похотливо, и който се подиграваше на Дан, че бил стар... който беше пуснал блока каменна сол в каросерията на пикапа. Тя отчаяно се напрегна да си спомни името му.

— Сони.

Сони имаше почти същия ръст като Дан, беше с жълтеникав тен и дългурести крака. От няколкоминутния разговор тя знаеше, че е впечатлен от себе си и способностите си с жените. Като сложи ръка на сърцето си, той каза:

— Поласкан съм. Помните името ми! — И заби юмрук в рамото на Дан. — Казах ти, че харесва най-много мен.

Дан загадъчно произнесе:

— Сони, когато ти подадат въже, невинаги трябва да си правиш клуп.

Но тя бе казала на Сони, че си тръгва онзи следобед, а сега той знаеше, че е останала. Познаваше този тип мъже; той щеше да направи възможно най-лошите интерпретации за присъствието ѝ, и сигурно щеше да си помисли, че е окей да си опита късмета, защото е лесна.

Някои неща никога не се променяха.

Тя заекна:

— Аз... не си тръгнах, защото...

— Знам, Дан ми каза. — Сони ѝ намигна.

Тя си пое дълга глътка въздух, приготвяйки се да смъмри Дан за онова, което е казал. Онова, което сигурно бе казал, за да предизвика тази мазна усмивка върху лицето на Сони.

Но Сони продължи:

— Добре е, че сте му звъннали, когато колата ви се е развалила, но трябваше да звъннете на мен.

Тя постепенно изпусна дъха си. Двамата мъже не изглеждаха еднакво, но въпреки това си приличаха. Нещо в начина, по който стояха, в начина, по който очите им обхождаха кухнята, сякаш винаги знаеха нещо, скрито от обикновените простосмъртни.

— По-добре познат дявол, отколкото... — отвърна му тя.

Сони се разсмя.

— Нищо чудно, че лейтенантът ви държи тук. Той си пада по умните... — Сепна се, сякаш бе казал прекалено много. — Не че още е лейтенант.

Тя хладно отговори:

— Не че ме държи тук.

Сони избъбри:

— Не, разбира се, че не. Това ранчо си е ваше, така че технически... вие... го държите... тук. — Той се сви под унищожителния поглед на Дан. — Съжалявам, сър. Аз... ъ-ъ-ъ... ще изчакам на верандата.

— Иди да си вършиш работата — нареди Дан.

— Да, сър. Мадам. — И като кимна по посока на Пепър, Сони се измъкна през вратата.

Дан ѝ наля чаша кафе и ѝ я подаде.

— Сони може да се държи като пълен идиот, но няма равен, когато е напечено.

От нея се излъчваше враждебност:

— Следователно?

— Следователно... днес имам час за лекар. Помниш ли?

— Помня. — Ароматът на прясно смляно кафе я накара да отпие една глътка, след това още една. Като гледаше Дан над ръба на чашата, тя каза: — Което не обяснява защо Сони знае повече, отколкото трябва.

— Той докара колата на татко, с която да отида на лекар, за да можеш ти да използваш пикапа. Не искам да те оставям тук без никакво превозно средство, в случай че нещо... в случай че трябва да отидеш някъде.

— Но това не обяснява защо...

— Той ще се заеме с работата на двора днес сутринта и довечера.

— Мога да се справя. — Тя се отдалечи от него раздразнена. — Не искам Сони да се занимава.

Дан замислено я изглежда.

Тя се изчерви. Звучеше като капризно дете. Когато кофеинът тръгна по вените ѝ, тонът ѝ стана по-благоразумен.

— Искам сама да си върша работата. След като си отидеш оттук, кой ще я върши?

— Ще се справиш. — Дълбокият му глас говореше повече, отколкото думите.

Русата му коса просветваше в златно. Беше облякъл черна колосана риза с дълги ръкави, която караше широките му рамене да изглеждат още по-широки, и кафяви вълнени панталони, които обгръщаха дългите му крака и тесния таз. Облечен като работник в ранчо, той беше красив. Облечен по този начин бе зашеметяващ и ръцете ѝ жадуваха да погалаят очертанията под дрехите.

Като се отпусна на един стол, тя обви с ръце чашата, поемайки топлината.

Слава богу, той излизаше. Ако останеше наоколо, трудно щеше да се удържи да не го повали... както газелата, която повали лъв в някакво сюрреалистично предаване по Нешънъл Джиографик.

Дан каза:

— Когато минавам покрай хамбара, ще кажа на Сони да ти остави вечерната работа. Но ако имаш нужда от него, звъни му, ще е в къщата на работниците. Номерът му е до телефона.

— Разбира се.

Тя осъзна, че той я гледа. Както обикновено, сякаш знаеше точно какво си мисли.

— Защо си казал на Сони, че ранчото е мое? Сега знае името ми!

— Изпуснах си езика. Не трябва да се притесняваш. Бих поверил на Сони живота си... както и твоя.

Опитваше ли се да ѝ каже нещо?

Когато тя понечи да заговори отново, Дан каза:

— Извинявам се. Няма да се случи повече. Обикновено съм много дискретен.

Искаше ѝ се да го наругае, но как би могла? Не му вярваше. Дан Греъм не си изпуснаше езика. Тогава... какво се опитваше да направи? Тя го изгледа смутено и осъзна, че заради цялото това сексуално напрежение между тях не му вярва.

— Ами... добре. Стига да не кажеш на никой друг. На никой друг, Дан!

— Обещавам.

Тя погледна надолу към белите облачета пара, които се вдигаха от кафето ѝ и ѝ се прииска да може да се освободи от бъркотията, в която се бе превърнал животът ѝ. Така ставаше винаги, когато се забъркаше с други хора. Така ставаше винаги, когато се забъркаше... с Дан.

— Пепър, кажи ми какво не е наред. Мога да ти помогна. — Топлият му глас я погали, канейки я да преодолее задръжките си.

Но тя знаеше, че никой не може да ѝ помогне.

— Не се тревожи за мен. Ще съм добре, докато те няма. Мога да се занимавам в градината. Ще отвия останалите растения.

Той тръгна към масата и спря над нея, докато тя не вдигна лице и не го погледна.

— Не отвивай растенията. Очаква се студен фронт и може да завали сняг.

— Но все пак е юни.

— Това е планина. Планината прочиства слабото и оставя силното.

Какво ѝ говореше той? Намекваше ли нещо? Беше прекалено рано сутринта за загадъчни послания.

— Ако искам да стигна в Бойс навреме за прегледа си, трябва да изчезвам. Взех списъка с продуктите, но ако завали сняг, ще остана да

спя долу.

— Би било страхотно.

Лицето му остана безизразно.

— Така ли?

— Имам предвид... — Имаше предвид, че ще е облекчение да остане един ден сама, без да се напруга да се преструва, че не чувства нищо към него, когато в действителност искаше да разкъса неговите и нейните дрехи, и... — Имам предвид, че мога свърша много работа тук, без да ми се пречкаш в краката.

— Ще се прибера късно довечера, ако изобщо се прибера. — Дан взе чашата от ръцете на Пепър, плъзна ръката си около кръста ѝ и ѝ помогна да се изправи на крака. — Опитай се да ти липсвам.

Каквато си беше глупачка, изобщо не го бе предвидила. Вчера можеше да я целуне, но не го направи. Днес я докосваше, сякаш не можеше да се удържи, сякаш я оставяше и тръгваше на бой, от който можеше да не се върне никога. Бавната чувственост, с която я привличаше към себе си, я плашеше със своята сила. Не можеше да откъсне поглед от него и дълбоките му кафяви очи, от скулптираното му лице, и когато телата им се срещнаха, остана без дъх в изгарящата сладост на сливането им. Навеждайки я назад, той я целуна със затворена уста — целувка прекалено интензивна, като се имаше предвид усилието му да се въздържи.

Пусна я, върна ѝ чашата обратно, и излезе през вратата.

В кухнята нахлу студен вятър, но тя продължи да се вира, забравила за кафето.

Ако успееше да осуети плановете на генерал Непиър и придобиеше контрола над земята на госпожа Дрейс, какво щеше да прави?

Дан може и да се изнесеше, но въпреки това той и неговата сексуалност, неговите неизречени обещания за удоволствие, щяха да живеят отвъд долината. Щеше да го вижда често, той щеше да се погрижи за това. Гърдите и слабините ѝ щяха да я болят от копнеж за нещо, което не смееше да вземе.

Тя примига невярващо. След това изтича към прозореца и го видя да намества дългото си тяло в нисък, яркочервен корвет. Макар че не можеше да я види, вдигна ръка и му помахаша, докато той се отдалечаваше, след това я смъкна и притисна юмрук към гърдите си.

Кога се бе превърнала в героиня от каубойска песен?

* * *

Дан вкара колата в хамбара, където го чакаше Сони.

Цялата арогантност на Сони бе изчезнала и той беше сериозен и делови, докато помагаше на Дан да монтира на корвета проследяващо устройство и екран, който осигуряваше на Дан сателитен изглед на обкръжението му.

Като избърса мръсните си ръце, Сони каза:

— Добре, лейтенант, готово. Сега ще знаеш, ако някой те преследва. Но ако стане така, тогава какво ще правиш?

— Имам пистолет и още няколко изненади. Плюс това тази кола направо лети. — Дан потупа капака на корвета. — Да благодарим на бога за татковата криза на средната възраст.

Сони не отвърна на усмивката му.

— Продължавам да смятам, че трябва да дойда с теб.

— Нужен си ми тук.

Сони хвърли мръсния парцал настрана.

— Не забелязах никакви признаци на беда около ранчото. Тихо е като гроб, и точно толкова скучно.

— Полковник Джеф се безпокои от евентуален терористичен заговор сред каубоите.

— Освен мен няма други, като се изключи онзи новия, младока Ти Джей. Уегнър и Ярнел си стоят в Дайъмънд, и твърдят, че там не става нищо подозрително. Освен ако терористите не са купили лоялността на някой от старите работници, това място е абсолютно чисто.

— И точно толкова скучно — довърши Дан вместо него. — Всичко е възможно, и ти го знаеш. Точно затова си ми нужен тук.

— За да я държа под око? — Сони посочи към къщата. — Това е все едно да гледам бебе, сър. Гленда или Пепър, или каквото и да е името ѝ, не е терористка.

Веселостта на Дан се стопи.

— Имаш ли причина да ѝ вярваш — като се изключи фактът, че е добре изглеждаща жена?

— Да, сър. Ти изглежда й имаш доверие, а ти си по-добър в разчитането на характера от всеки друг, когото познавам.

Тъпа болка разцепи вътрешностите на Дан, където го бе прерязал ножът на младия Шустър, и устата му се сви в горчива гримаса.

— Благодаря, Сони, но както сам ще си спомниш, аз не съм непогрешим, а това е прекалено важна мисия, за да я оплескваме.

— Именно — възрази Сони. — Ти си прекалено важен за тази мисия. Не трябва да ходиш в Бойс. Говорим за тричасово пътуване през открита местност. Прекалено е рисковано.

— Ако някой ме наблюдава, искам да създам впечатление, че съм безгрижен и неподготвен за нападение. Не искам да си променям графика.

— И кой ще знае? — възрази Сони.

Дан му хвърли красноречив поглед.

— Добре де, вярно е — призна Сони неохотно. — Всички в Дайъмънд са запознати с графика ти.

— Не искам да плаша момчетата на Шустър. Искам да ги подмамя да дойдат, а точно сега всички те са далече. И аз съм във възможно най-голяма безопасност. Знаеш го. — Дан се вмъкна в ниската, тясна седалка. — Ти просто искаш да се отървеш от търчане подир кравите навън в това време.

Сони отстъпи:

— Може ли някой да ме упрекне за това?

— Съвсем не. — Дан направи една последна проверка на устройството. — С две думи: оставаш в хамбара и държиш пътя под око. Не позволявай на никого да влиза. А на нея не й позволявай да ходи където и да било. — Той запали двигателя. — Пази я!

ГЛАВА 16

— Б-р-р-р. — Д-р Мелинг потрепери, докато изпращаше Дан от Болницата на ветераните в Бойс. — Вчера посадих доматиите си, а днес се кани да вали сняг.

Той хвърли поглед към сивото небе.

— Тук долу не, но в планината със сигурност. Няма да мога да се прибера вкъщи, преди да е започнало.

— Ще останеш да пренощуваш в Бойс? — Тя облече лекарската си престилка и му предложи: — Мога да те приема.

Д-р Мелинг беше закален в битките боец. Тя бе привлекателна и интелигентна. Беше прочела рапортите; разбираше през какво е минал, както никой друг не би могъл. Ако я нямаше Пепър, д-р Мелинг тази нощ щеше да има квартирант.

Но тя изобщо нямаше шанс.

Той любезно отвърна:

— Благодаря ти, но ако ще вали сняг, трябва да прибера добитъка.

Тя кимна, сякаш предложението ѝ, така както и неговият отказ, не означаваха нищо за нея.

— Звучи като тежка работа. Казах, че си здрав, но трябва да я караш по-полека, ако искаш да се върнеш обратно на служба.

Тя не осъзнаваше, че точно сега той изпълняваше служебен дълг. Разбра погрешно неговото мълчание, затова строго каза:

— Аз съм с по-висок чин, лейтенант, и ти заповядвам да не се пресилваш.

— Тъй вярно, госпожо.

Още не беше станало обяд, когато той се насочи към магистрала 95. Докато шофираше през планините към Дайъмънд, стана мразовито. Студеният фронт нахлуваше.

Провери сателитния екран. Нямаше никой зад него. Напред не го причакваше засада. Беше прав, пътуването до Бойс беше безметежно... дяволите да го вземат!

Сега повече от всякога му се искаше чакането да е минало. Искаше да знае къде е лоялността на Пепър и какво крие тя от него. Искаше да знае дали интересът, който показваше към ранчото, е истински, и дали този интерес може да прерасне в желание за оставане. Защото ако решише да остане, това щеше да успокои чувството за неотложност, което го тласкаше да постави на карта претенциите си към нея.

Усмихна се саркастично. Лъжеше сам себе си. Нищо нямаше да успокои това чувство, освен ако не ѝ признаеше. Затова се надяваше със страст, която разбиваше света му, че е прав за нея. Че Сони е прав за нея. Че тя е невинна, че би могъл да ѝ признае чувствата си... а не да я арестува.

След като влезе в Дайъмънд, той продължи по главната улица, паркира до светофара, извади списъка с покупките и влезе в универсалния магазин. При вида на тълпата му се прииска да изохка. Половината собственици на ранчо в околността бяха тук със съпругите си, и при появата му на прага извикаха хорово:

— Здравей, отшелнико!

Той вдигна ръка за поздрав. Познаваше ги всичките. Беше учил с тях или с децата им. Искаше да влезе и да си излезе без неприятности, а това включваше запазване тайната на Пепър, както и избягване на терористична атака.

Погледът му се плъзна по Уегнър и Ярнел, седнали сред фермерите. Това бе тяхната дегизировка — да се преструват на хора от низините, които са дошли да търсят чист живот, и с глупавия си вид в тези одежди и рибарските си шапки, спокойно можеха да минат за такива. Дан се надяваше, че си спомнят, по дяволите, как се стреля с АК-47.

Той се обърна към собственичката:

— Застудяването май се отразява добре на бизнеса.

— Така е. — Госпожа Хардуик беше достатъчно стара, за да може да му бъде майка, и тя винаги го проверяваше, както проверяваше стоките си. — Това те довя тук, нали?

Всички се засмяха.

— Ела някой път на вечеря — извика Ребека Хънтър.

Госпожа Хънтър се надяваше, че той може да хареса най-голямата ѝ дъщеря, Глория. Както Глория веднъж му беше казала: няма

нужда от съпруг, за да върти ранчото, когато го наследи, но ако ѝ потрябва, ще се радва да е той. Беше поласкан, защото Глория беше огън жена.

— Ще го направя, госпожо Хънтър — каза той, макар изобщо да не се канеше.

— Кога ще минеш за подстрижка? — извика бащата на Рита. — Мъжка подстрижка? — Господин Джонсън беше бръснар в Дайъмънд от повече години, отколкото Дан можеше да си спомни, и знаеше една-единствена прическа — подстригване с електрическа машинка нула номер. Дан не беше ходил при него, откакто порасна достатъчно, за да ходи с колата да се подстригва другаде.

Той нахлупи шапката по-ниско на главата си и излъга:

— В момента съм подстриган.

Погледна списъка с продукти. Не знаеше половината от нещата къде се намират, и когато каза на госпожа Хардуик какво иска, гъстите ѝ вежди се вдигнаха в почуда:

— Да не би да си решил да се учиш да готвиш?

Високият ѝ глас накара всички да се обърнат.

Тя тръгна за месото.

— Никога не съм предполагала, че може да знаеш какво се прави със свинско филе.

— Готвенето не е толкова трудно — обади се Чарли Джеймс. — Освен за жена ми.

Жена му го перна през ръката, за да го прекъсне.

— Знаеш ли какво означава, когато един мъж почне да готви? — попита Крис Барди. Той и Чарли допряха глави и пропяха: — Че му става ма-а-лъ-ък.

Тези двамата си бяха зевзеци от гимназията и не бяха пораснали оттогава. Дан изпита съжаление към съпругите им, които се бяха изчервили.

Той взе една кошница и тръгна към рафтовете с консерви, надявайки се да намери артишок, искаше му се да е спрял да напазарува в Бойс. Терористите представляваха по-малка заплаха, отколкото да бъде подложен на одумките тук, гледайки хората, които е познавал през целия си живот, и осъзнавайки, че няма нищо общо с тях. Беше страшно да се върнеш в един град и да видиш, че нищо не е различно. Нищо не се е променило... освен теб.

Когато тръгна обратно към касата, Рита Джонсън стоеше на прага на магазина.

Дан едва не простена.

Бедната Рита, мажоретката, вълпъщение на американско момиче, отлична ученичка. Тя бе направила само едно диво нещо през живота си — беше се сприятелила с Пепър Прескот. Възрастните си мислеха, че го е направила от великодушие, а не от желание да бъде луда поне веднъж, преди да се кротне. Сега тя бе най-лошото нещо, което една жена можеше да бъде в Дайъмънд — разведена, с две деца.

Но тя погледна двете дузини нахални съжалителни очи, вирна брадичка и влезе вътре.

Когато забеляза Дан, едва не се обърна да си излезе.

Баща ѝ се надигна от пейката, хвана я за ръката и я дръпна към Дан.

— Рита, виж кой е тук! Онази вечер се чудехме какво ли прави Дан, как ли живее сам-самичък горе. — И за да подчертае, той добави: — Самотен.

Тя сигурно се бе чудила, горкото момиче. Не защото искаше да му роди деца, както нейният баща — и неговият — толкова очевидно се надяваха, а защото беше мила жена, която го познаваше от детската градина.

— Радвам се да те видя, Рита — кимна той. — Да си чула някакъв слух напоследък?

Тя примига объркано, след това сдържа дъха си и прехапа устни, за да скрие усмивката си.

— Дъг Уебър ходи с Вики Уайт.

— Мислех, че е омъжена.

— Вече не. — Тя добави с удоволствие: — В града върлува епидемия от разводи.

Любопитните погледи през стаята започнаха да намаляват.

— Баща ти се среща с някого в Маккол.

Слисан, той каза:

— Но там живее майка ми. Не може ли да се забавлява някъде другаде?

— Той е мъж, и като повечето мъже, е същество с лоши навици. — Тя с удоволствие раздаваше обвинения на целия мъжки род. — А Черил Кенър ми направи предложение.

— Гледай ти. — Дан беше слисан. — Явно вече го е обявила официално.

— Да. Лично аз мисля да стана бисексуална.

Господин Джонсън се закашля толкова силно, че някой трябваше да го удари по гърба.

— И защо? — попита Дан.

Рита произнесе репликата със стил и самоувереност:

— Ще удвоя шансовете си за срещи в събота вечер.

Рита току-що бе потвърдила предположенията на Дан. Тя бе развила остро чувство за хумор по отношение на брака, развода и разочарованията.

— Това ли е всичко?

— Това е — увери го Рита и кимна успокоително.

— Страхотно! Само че сега трябва да тръгвам. — Той плати на госпожа Хардуик и излезе с торбите.

Рита не му каза, че Пепър се е върнала в града, но какво трябваше да означава това успокоително кимване? Или че Ръсел е запазил тайната на Пепър... или че е предупредил Рита да си мълчи. Рита щеше да бъде дискретна, сигурен беше, но той щеше да си поговори сериозно с баща си.

Най-после бе готов да направи това, което бе искал да направи от момента, в който Пепър бе влязла отново в живота му. Щеше да намери мястото, където колата ѝ се е разбила, падайки от скалата. Надяваше се снегът да се е разтопил достатъчно, за да намери мястото, защото докато корветът се справяше прекрасно при сухи условия, то никак не го биваше по лед, и Дан не искаше да шофира по заснежен път с десет мили в час.

Но щеше да го направи. Той умишлено бе заблудил Пепър относно намеренията си за тази вечер. Нищо не можеше да го държи далеч от къщата, където тя спеше. Не и някакъв незначителен пролетен снеговалеж, по дяволите.

За щастие, районът, който трябваше да проверява, не беше голям. Не бяха много местата наоколо, където имаше чакълест път и стръмни наклони, намиращи се достатъчно близко до къщата на госпожа Дрейс, по които Пепър можеше да е тръгнала след катастрофата. Той се насочи първо към реката Кауфман, но бавното шофиране по

нанадолнището не доведе до нищо. Никакви следи от занасяне на автомобил, никакво плъзгане.

След това тръгна към хълма. Отново нищо. Но пътят очевидно бе почистван преди по-малко от двадесет и четири часа; всички следи, които можеше да са останали, са били заличени от снегорина.

Беше три часа и по небето се събираха облаци, когато прекоси Сивия връх. Извилият се вятър караше боровете да скърцат и стенат, и той шофираше бавно, подал глава през прозореца, оглеждайки пътя отстрани.

Откри следи най-горе на последния хълм, по стръмния склон към долината. Тогава спря, излезе и изследва пътя. Нямахме следи от спирачен път, нямаше знаци, че е карала прекалено бързо или е попаднала на запуснат участък и е изгубила контрол. Но купчината пръст отстрани явно показваше през къде са минали гумите.

Както подозираше, тя не бе претърпяла катастрофа. Беше бутнала колата съвсем умишлено в пропастта.

Застанал на върха на стръмния, обрасъл с дървета склон, той можеше да види проблясването на метал долу. Нещо по-важно, можеше да помирише леката миризма на разтопена пластмаса, обгорена боя и горещ метал. Колата беше изгоряла, или тя я бе подпалила.

Това потвърждаваше едно — тя не бе изпратена от терористите. Терористите, които искаха да го убият, бяха професионалисти, и нямаше да свършат тази работа така лошо. Тя щеше да се появи безгрижна и красива, готова да убива — въоръжена да убива.

Мозъкът му щракаше от въпроси и възможни отговори.

Защо беше избутала колата? Защо го гледаше с такава предпазливост, с такъв страх?

Пепър бягаше.

От полицията?

Може би.

Или пък се спасяваше от вманиачен любовник? От съпруг?

Не, не от съпруг. Нямахме следа от халка на пръста си.

Самият Дан беше на път да се почувства вманиачен по отношение на нея. Вманиачен и, докато гледаше сгърчените останки от колата ѝ, ядосан. Беше го излъгала. Но защо? Защо рискуваше живота

си, за да извърши такова опасно нещо? Ако се намираше в чак такава беда, защо не му казваше?

Той се нуждаеше от информация, и то сега.

Щеше да се върне в ранчото. При Пепър. Там щеше да намери всички отговори, които желаше.

* * *

Пепър изключи телевизора. Все още не съобщаваха за никакво разследване, включващо генерал Непиър. Всъщност, CNN предаде, че генералът се е върнал във Вашингтон след успешна обиколка за представяне на книгата си.

Във Вашингтон тя щеше да използва голямата си власт да изследва тексаските архиви, за да открие колко женени двойки са извършили престъпления преди около четиринайсет години, да открие истинското име на Джаки Портър и да я проследи чрез системата за приемни семейства.

Въпреки че... единствения път, в който се бе опитала да проследи сестрите и брат си, архивите от Хобарт, Тексас, се оказаха недостъпни заради пожар в съда. Ако извадеше късмет, за което горещо се молеше, това щеше да спре и генерал Непиър.

Докато гледаше през прозореца, тя изпита внезапен прилив на облекчение и се засмя на глас. Белите снежинки се носеха на вятъра и скоро следобедът премина в ранна вечер.

Сони Мидлър ѝ беше казал да остане вкъщи. Непиър не можеше да дойде тук, нито сама, нито с нейните терористи.

А най-хубавото от всичко беше, че Дан няма да се мотае наоколо и да изпълва атмосферата с еротичния аромат на неговата сексуалност и намерения. Беше казал, че ще се върне много късно през нощта. Обеща, че ще остане в Бойс, ако завали сняг. За пръв път, откак бе видяла генерал Непиър да застрелва помощника си, Пепър беше сама и в пълна безопасност. Искаше да се отпусне, да бъде себе си, далеч от замисления поглед на Дан.

Тя потръпна. Каква беше тази емоция, която я обхващаше, когато той бе наоколо? Не можеше да е любов. Желание, да... разпознаваше го. Но любовта, която бе изпитвала към него преди толкова години, не

беше това умопомрачително удоволствие и опустошителна потребност. Когато Дан беше с нея, я обземаше вина, че не го е накарала да се махне оттук, където можеше да пострада. Измъчваше я задоволство, защото противно на всяка логика, вярваше, че той може да я пази. Но това задоволство я и объркваше, защото той я гледаше с такова неприкрито желание.

Но тя го беше загубила преди, когато беше избягала, и оцеля. Можеше да оцелее и сега, без той да е при нея. Защото тази вечер него го нямаше и тя можеше да остави миналото — нейното минало, неговото минало — зад гърба си. Тази вечер щеше да прави каквото си поиска. Веднага след като приключеше с работата, можеше да се отдаде на момичешки занимания — маникюр и масаж на лицето, може би. Или пък да вземе ножицата и да пооправи косата си, която бе окълцала в онази алея.

Тя намъкна якето, ботушите и зимната си шапка, и забърза по пътеката към хамбара, докато снежинките танцуваха в лъча на фенерчето ѝ.

Дан явно не го бе грижа как изглежда прическата ѝ. Погледът му се спираше за дълго върху къдриците ѝ, сякаш гледката му доставяше удоволствие. Тя потрепери при спомена, но си каза, че е от студа.

Самсон стоеше нетърпеливо до вратата на хамбара и я чакаше да го пусне да влезе. Погледна я с бялото на очите си, и докато търсеше ключа си, тя промърмори:

— Виждам прилика между теб и Ръсел.

Самсон изсумтя и я побутна с нос.

Тя се подхлъзна и се приземи на ръце и колене в смесицата от кал, тор и сняг. Вонящият оборски тор опръска целите ѝ ръце и дънки.

Самсон тръсна глава, сякаш се смееше.

— Ах ти, животно такова! — Тя се изправи на крака, поизбърса се и го погледна. — Ако не беше вече скопен, щях да го направя сега. — Тя отвори вратата и Самсон изтича вътре, доволен от себе си много повече, отколкото един кон имаше право да бъде.

Вътре беше тихо и спокойно, миришеше на кожа, на сено и на кон. Кокошките се бяха сврели на топло в кокошарника. Доволен, че е победил низшето създание, което се грижеше за него, Самсон отиде право до яслата си. Пепър го погледна и изсумтя:

— Ти и Ръсел сте братя, нали? Имате различни майки, но и двамата мислите, че знаете какво е правилно за Дан, и двамата мислите, че можете да ме избутате оттук. Не можете.

Самсон дъвчеше зърното и изследваше мокрите ѝ, вонящи дрехи с неприязън в очите.

— Разбира се, можеш да ме събориш в калта, но аз пак ще стана. — Тя затвори яслата с трясък. — И по-добре бъди мил с мен, иначе няма да има закуска.

От нетърпеливото поклащане на главата му беше ясно, че Самсон не приема заплахата ѝ на сериозно.

Тя приключи работата и забърза обратно към къщата, настръхнала от студа, който проникваше през мокрия плат на коленете и ръкавите ѝ.

Стигна до верандата и се приготви да съблече дрехите си. Но първо се огледа, за да види дали някой не наблюдава. *Ама че глупост.* В тази тъмнина и студ, с навяващия сняг, нямаше кой да я види. Дан все пак бе оставил отпечатъка си върху нея, карайки я да осъзнава всеки миг тялото си, както в онези някогашни тийнейджърски години в Дайъмънд.

Господи, тя го желаше. *Желаше* го. Страхуваше се от него. Страхуваше се от желанието, което предизвикваше в нея. Страхуваше се от контрола, който имаше над ума ѝ, от начина, по който идваше в сънищата ѝ и не само в сънищата, но и в будните ѝ фантазии.

Тя хвърли горните си дрехи на люлката, после събу дънките. Вятърът лъхна голата ѝ кожа, изстудявайки я мигновено, и тя изтича вътре. Пусна дънките и ризата си в пералнята, включи я и се насочи към банята, оставяйки воняща следа подир себе си.

Този душ бе най-дългият, който някога си беше вземала. Търка се, докато кожата ѝ се зачерви и заблестя.

Плисъците на водата ѝ попречиха да чуе звъненето на алармата в дневната.

Тя изтича боса до стаята си и разтърка ръце. Беше студено тук, но ако отидеше в кухнята и включеше печката... Мисълта я накара да се усмихне. Нямаше никакво съмнение какво щеше да прави тази вечер.

Щеше да пече.

Облече бързо червен памучен суичър и подходяща червена пола. Беше й топло, беше й удобно и беше готова да направи сладки.

Намери рецептите в малката тенекиена кутийка на цветя, сложена на полицата над печката. Разпръсна ги на плота и изследва пожълтелите картончета, изписани с елегантния почерк на госпожа Дрейс.

Фъстъчено масло. Бонбони лакта с овесено брашно. Не...

Първо сникърдудълс^[1]. Не беше яла такива, откак бе напуснала Дайъмънд. Старомодни, домашни канелени сладки с чудесни цели овесени ядки, те й бяха любими. Тя включи фурната, събра съставките на плота и замеси тестото.

Вятърът вееше в стрехите. Тя си тананикаше, докато работеше. Не чу вратата на кола, когато се затвори, нито стъпките по верандата.

Но звукът от затръшването на вратата я накара да изпусне лъжицата. Тя подскочи.

Непиър.

Пепър се обърна и видя... Дан.

Той беше тук, тъмна сянка на фона на боядисаното в бяло дърво, заплашителна фигура, която доминираше стаята с размера и нетърпението си.

Изглеждаше ядосан. Раздразнен. Изглеждаше опасен, по-опасен от мъжете, за които я беше предупредил Ръсел. По-опасен от всяка атака, която генерал Непиър можеше да предприеме.

В първия момент Пепър си отдъхна от облекчение.

Не беше Непиър. Тя беше в безопасност.

След това сърцето й се разтупка от радост, че вижда Дан така неочаквано.

А накрая се скова от шок... и някакъв съвсем различен вид страх.

Този мъж я желаше. Във всеки момент я караше да разбере. Сега, без да се движи или да казва и дума, той показваше ясно нуждата си... и своето нетърпение.

Тя отстъпи назад и ръбът на масата се заби в бедрото й. Хвана боядисаната повърхност толкова силно, че кръвта напусна пръстите й.

— Не те очаквах да се върнеш тази вечер.

— Виждам. — Гласът му я галеше като кадифе, но той остана в сенките. Беше създаден да стои в сенките и сенките го обичаха.

— Прекъсна ме. Правех... — Тя нервно посочи към плота: — Сладки. Как мина посещението при доктора?

— Здрав съм. — Той се отдалечи от вратата.

Тръгна към нея.

— Добре. Добре. — Тя се насочи към трапезарията. — Ако ми дадеш минутка да си обуя дънките, ще можем да поговорим.

— Не си давай труд. — Гласът му беше пресипнал, сякаш беше болен. Но не беше; знаеше го съвършено ясно, тъй като усещаше пламъка на желанието, което се излъчваше от него. Трудността му да говори се дължеше на прекалено силното му желание, съдържано прекалено дълго. — Предупреждавам те, тази интрига, дето си я замислила, не струва.

Тревогата се втурна по нервите ѝ. Какво имаше предвид той? Бягството ѝ от генерал Непиър? Криенето ѝ тук? А може би изпробваше нейната невинност?

— Ъ-ъ-ъ... за какво говориш?

— Начинът, по който си облечена. — Той посочи босите ѝ стъпала, голите ѝ крака. — Можеш да носиш пола всеки ден. Обуваш тези дънки през цялото време и си въобразяваш, че ще ме държат настрана, под контрол.

Не можеше да види очите му; те бяха тъмни, засенчени езера, но въпреки това знаеше, че я гледат. Със страст, подхранена от гледката на краката ѝ... и съзнание какво има под полата ѝ.

Той продължи:

— Напротив, тези износени дънки, които прилепват към бедрата ти, галейки всеки мускул, докато те гледам как вървиш и работиш, още повече ме карат да си представям какво ще е да почувствам как бедрата ти обхващат моите, как съм вътре в теб и ти ме яздиш, и ме отнасяш толкова близо до слънцето, че и двамата ще изгорим живи.

Коленете ѝ омекнаха. Тя седна на масата и вдигна трепереща ръка към гърлото си. Не се боеше от сблъсъци. Беше вървяла безстрашно през света. Но дръзките му думи събудиха страст в нея и тя се страхуваше от нея и от това, което би се случило, ако отрицат емоциите си.

Очите му блестяха с тъмен огън, когато свали шапката си и изтупа снега от периферията. Русата му коса беше буйна и разрошена.

Той пристъпи в светлината и тя сдържа дъха си при вида на безпощадното му лице.

— Какво се е случило? — Гласът ѝ изскърца в гърлото, стегнат от напрежението на страха и желанието. — Защо си такъв? — Какво беше отключило сдържаността и надвило търпението му?

— Какво се е случило? — повтори той. — И аз това питам. Какво ти се е случило? Къде си била? Какво си правила?

— Кога? Днес ли? — След това осъзна: питаше я за нещо повече от това. Искаше да знае историята ѝ от деня, в който го беше напуснала, и искаше да я знае сега.

Но нямаше да му я каже. Мъжът, който стоеше пред нея, не беше някой мил изповедник, който да успокои страховете ѝ и да ѝ помогне да постигне справедливост. Той искаше всичко от нея, а нямаше да ѝ даде нищо. Тя изправи рамене и повдигна брадичката си.

— Ще ти кажа къде съм била, когато ти ми кажеш какво си правил.

— Ти си като подменена. Мислех, че те познавам, а ти всеки път ме изненадаваш. — Той се приближи още, широките му рамене хвърляха сянка върху нея. Не я докосна, макар че стоеше толкова близко, че тя можеше да усети горещото му излъчване. — Мислех, че си напълно искрена и благоразумна, а ти блъскаш колата си от крайпътен насип и я подпалваш.

Тя пребледня.

— Как...? — О, не. Току-що бе признала всичко.

— Престъпничка ли си, скъпа? — Пресегна се и погали късата ѝ коса с върха на пръстите си. — Откраднала ли си колата? От полицията ли бягаш? Кажи ми. — Миризмата му я обгърна, сапун, крем за бръснене и топъл мъжки аромат, напомнящ бавни, влажни целувки и секс, витаещ далече в нощта.

Искаше ѝ се да му каже. Но инстинктът я караше да се сдържи. Беше изпратила имейл до сенатор Варгас, в който обвиняваше генерал Непиър в убийство. Сигурно досега някой го беше прочел и предприемаше действия. Сигурно скоро щеше да чуе нещо по новините, което да покаже, че разследването е в ход.

Ако не, щеше да се свърже с Националната сигурност. Страхуваше се, че те... генералът, полицията, правителството... ще я

проследят дотук, но тя трябваше да действа заради собствената си сигурност, заради тази на Дан и заради истината.

Пое си накъсано дъх.

— Не мога, но не съм... Не съм...

— Искрена?

Тя внезапно осъзна, че той е повече от ядосан. Беше бесен.

Имаше си своите причини.

Но тя също имаше нейните: не приемаше такива обвинения от никого. Като стисна юмруци, произнесе:

— Позволи ми да бъда искрена сега. Истината е, че не ти вярвам. Не те познавам. Ти не си момчето, което обичах. Ти не си мъжът, който трябваше да станеш. Ти си някой друг и не ми казваш кой е този друг. Така че защо аз да ти казвам каквото и да било? Каж ми, Дан. Защо трябва да съм *искрена* с теб?

Той се взря в очите ѝ и тя видя в неспокойните им дълбини неговата душа. Гняв, желание, стара любов и ново предателство потръпваха и се разместваха в душата му като камъни пред силата на пълзящ ледник. Тази вечер той бе оставил цивилизоваността си далече, далече.

В момента не го интересуваше дали му вярва. Желаше я и щеше да я има. Търпеливостта, която тя си въобразяваше, че съзира у него, никога не бе съществувала; той само изчакваше. Изчакваше, докато повече не може да издържа.

Сега не можеше да издържа повече.

— Но аз съм момчето, което обичаше, защото си спомням всеки миг от времето, в което бяхме заедно. — И като се наведе надолу, той вдъхна аромата на косата ѝ. — Знаеш ли какво ми причини, когато замина? Остави ми спомена за това как миришеш, тихите звуци, които издаваш, начина, по който така идеално си пасваме. Жигоса ме със себе си и аз не можех да се изгубя никога в друга жена. — За секунда, само за секунда той допря буза до главата ѝ. — Мислиш ли, че ще ти простя за това?

Краката ѝ поддадоха, когато думите му разбъркаха косата ѝ.

— Никога не съм те молила за прошка.

— Напълно вярно. Никога не съм искал да го правиш. — Ръката му се плъзна около шията ѝ. — Ще ме молиш за нея.

Да го моли? За прошка? Или за секс?

Тя искаше да получи отговора, но не можеше.
Защото той повдигна главата ѝ и я целуна.

[1] Сладки, приготвени от масло, захар и брашно, и оваляни в канелена захар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Дан я завладя с устата си, остърга със зъби долната ѝ устна, изпилявайки чувствителните ѝ нерви. После плъзна език, влезе бавно, протаквайки очакването, и изправяйки я на пръсти.

Тя не се съпротивлява; не беше толкова глупава, че да го прави. Беше сама с мъж, недокоснат от цивилизовано поведение. Със съвсем малко окуражаване, щеше да я хване за главата и да я замъкне в пещерата си.

Но можеше да откаже да отговори на съблазните му, което и направи. Стисна с юмруци масата, отблъсквайки порива да го прегърне. Не се страхуваше да се конфронтира с него, страхуваше се от него сексуално. Той нямаше да я нарани, не физически, но можеше да я нарани в тайните кътчета на душата ѝ и щеше да е глупачка да му го позволи.

Той се отдръпна от нея.

— Точно така, скъпа. Съпротивлявай се. Това прави капитулацията ти още по-сладка. — Като я вдигна на масата, той плъзна ръце по бедрата ѝ, разтваряйки краищата на полата ѝ. Мазолестите му длани разтъркаха гладката ѝ кожа и интимността накара дъха ѝ да заседне в гърлото. Галеше я, сякаш усещането на кожата ѝ му доставяше удоволствие.

Нямаше представа какво удоволствие му носи този контакт, знаеше само, че той източва силата ѝ с докосването си. А може би... не силата. Здравия ѝ разум, защото искаше да го моли да стигне понагоре.

Мили боже, тя *беше* глупачка. По отношение на него.

Пръстите му разтъркаха нагоре-надолу шева на бикините ѝ.

— Това ми пречи.

— Значи такава е волята божия. — Опитът ѝ за сарказъм пропадна, когато той извади от джоба си нож. С един удар на палеца му острието се показа, дълго и с режещ блясък. Преди да осъзнае намеренията му, студеният метал се плъзна по бедрото ѝ, под

бикините, и ги преряза. Еластичната материя се нави около кръста ѝ, след това ножът се изкачи към корема и на масата паднаха няколко парцалчета.

Шокът от неговите действия я накара да потрепери.

— Луд ли си? — попита тя.

— Напълно. Със сигурност можем да кажем, че съм луд. — Острието се върна гладко в ръкохватката и той прибра ножа. Гърдите му се повдигаха, когато впи очи в нея.

Пепър изпита страх. Беше прекалено едър. Прекалено бърз. Прекалено неуправляем. Прекалено изискващ.

И само като го погледнеше, мястото между краката ѝ ставаше влажно. Още след като бе пристигнала, я болеше отвътре, измъчвана от нужда толкова силна и остра в утробата, в сърцевината на самото си съществуване. Всяка минута от деня я караше да чувства, че е жена, която копнее за мъжа си. Отказите ѝ бяха безполезни в тази игра на отчаяно желание. Отказите само я караха да го желае още повече.

Сега пръстът му се спусна по гънката между бедрото ѝ и косъмчетата, които защитаваха нейната женственост.

Неефикасна защита, както се оказа, защото тя потръпна, когато нервите ѝ пламнаха в отговор.

— Кажи ми. Кажи от какво бягаш. — Той пхна пръста си в нея. Целия.

— Негодник — задъхано произнесе тя. — Негодник такъв. — Измъчваше я, използвайки тялото ѝ срещу нея, за да измъкне информация. Беше напълно въввлечена в това — желаше го, завладяна от страст. А той не беше. Запазил здравия си разум и дистанция, за да я разпитва. — Мръсен кучи син! — ритна го тя.

Той хвана крака ѝ и след като го повдигна, го облегна на рамото си.

— Негодник? Кучи син? Защо? Защото ти давам каквото искаш?

Тя се опита да се изправи, да не падне по гръб.

— Не искам това! — Подпря се отзад на ръце, мъчейки се да освободи крака си.

— Сериозно? — Той измъкна бавно пръста си наполовина от нея, използвайки влагата на тялото ѝ, за да улесни пътя си. Беше хлъзгава отвътре и с негова помощ стана хлъзгава и отвън. — Скъпа, можеш да лъжеш, колкото искаш. Тялото ти казва истината.

Тя дръпна крака си отново. Беше разтворена широко, но този път, когато ритна с другия си крак, уцели бедрото му.

Той не трепна, но ѝ попречи. Пръстът му все още беше вътре в нея, движеше се неспокойно.

— От какво бягаш?

Не можеше да му каже. Не и за проклетата Непиър. Не и при положение, че той беше войник. Не и при положение, че помнеше миналото ѝ на крадла.

Тя се отдръпна.

Но той не изгуби контакт и бе настоятелен. Щеше да научи истината или поне част от истината, затова тя каза:

— Забърках се с грешния човек.

— Ах — пое си дъх той. — Така си и мислех.

— Какво искаш да кажеш с това „Така си и мислех“?

Той завъртя пръст, докарвайки я до ръба на възбудата.

— Винаги съм се чудил защо избяга и накрая реших, че си избягала от мен, от онова между нас, защото си искала да опиташ от света. Така че кажи, колко бяха?

— Колко бяха какво?

— Кажи ми — дъхът му опари ухото ѝ — колко мъже имаше?

Искаше да го удари. Да го нарани. Манипулираше я и всичко това заради информация, която нямаше право да знае. Затова тя излъга:

— Дузини.

— Наистина? — Той измъкна пръста си, после бавно мушна два пръста в нея. Когато тя се разтегна, дискомфортът заплаши да се превърне в болка. — Да не са били тънки като сламки? Защото си стегната, както в нощта, когато ти отнех девствеността.

Този мъж знаеше прекалено много за жените. Знаеше прекалено много за нея.

— Колко мъже? — опита се да я придума той, гласът му беше прекрасен, красив тътнеж. — Истината. Колко?

Какво значение имаше? Рано или късно щеше да му каже. Като хвана яката му, тя вдигна глава и произнесе в шията му, знаейки, че дъхът ѝ ще погали *неговата* кожа.

— Ако ти кажа, ще престанеш ли да разпитваш?

— Ако ми кажеш истината. — Пръстът на Дан се завъртя около клитора ѝ.

Истината? Тя едва бе в състояние да говори.

— Господи, Дан, убиваш ме.

— Още съм много далеч от това. Чакал съм девет години, за да го направя. Едва започвам. — Палецът му мина по нея, пръстите му я галеха отвътре и тя се разтърси, слабите, предшестващи оргазма тръпки.

Внезапно той спря.

— Не още, скъпа. Не можеш да свършиш сега.

Като стисна ризата му, тя впи очи в него.

— Ще свърша, когато свърша.

Той се разсмя, дълбок, гърлен кикот.

— Мога докато говоря да те накарам да свършиш. Мога да те докосвам, за да свършиш. Мога да разкопча дънките си и да те сложа да легнеш върху масата, да разтворя краката ти, да се пъкна в теб, да влизам и да излизам, да влизам...

Неочакван оргазъм я обхвана, помете я. Кръвта се втурна по вените ѝ. Вътрешните ѝ мускули се свиха около пръстите му. Тя се издигна в дъга срещу него, тялото ѝ търсеше продължаване на усещането и тя си пое дъх с уста. Когато свърши, се отпусна срещу него.

Той я подхвана и се засмя. Засмя се ниско и дълбоко в ухото ѝ.

— Не ми казвай, че контролираш тялото и възбудата си. Аз ги контролирам и ако си послушна, ще ти дам това, от което имаш нужда.

Точно от това се страхуваше. Че ще ѝ даде това, от което се нуждае. След което щеше да се нуждае от още. Това, което той предлагаше, беше безкраен цикъл на нужда и задоволяване, а тя вече бе страдала от агонията да го забрави... да забрави неговата страст.

Не знаеше дали може да забрави отново.

— Колко мъже? — разпитваше я Дан като професионалист, измъчваше я, вадеше я от равновесие, без да изоставя целта си.

Мразеше го заради това. Мразеше го, че я кара да говори. Тя отвърна със стегнато гърло:

— Николко. Нямах никакви мъже.

Нямах да ѝ повярва. Сигурна беше. И какво щеше да прави тогава?

Да лъже, разбира се. Това го правеше много добре.

Но Дан не изсумтя, не се разсмя, нито възрази. Вместо това я попита с онзи студен тон, който тя ненавиждаше:

— И защо?

Вместо да излъже, тя му каза истината:

— Не можех. С никого, освен с теб.

Той плъзна ръка в косата ѝ. Повдигна лицето ѝ към своето и я погледна в очите. Просто я гледаше, докато стигна до самите дълбини на душата ѝ.

— Мамка му. Ти ме разби.

Дъхът му докосна лицето ѝ. Погледът му свали всичките ѝ маски.

— Това означава ли, че ми вярваш?

— Вярвам ти. — Бърз като светкавица, той я пусна и се дръпна. Разкопча колосаната си риза. Хвърли я настрана. Отдолу носеше тениска с къси ръкави и мускулите на ръцете му се издуха и огънаха, когато я издърпа над главата си. Коремът му беше плосък, с бял назъбен белег, който минаваше точно през ребрата и се спускаше надолу до хълбочната кост.

При мълчаливото ѝ разтревожено изражение той само поклати глава.

— Всичко е наред — увери я. — Добре съм.

Събу ботушите си. Побърза да се отърве от панталоните.

Тя наблюдаваше, запленена от плочките на корема му, силата на бедрата, издутината в слиповете. Издутината, която обещаваеше толкова много.

Устата ѝ пресъхна. Първият ѝ път беше на задната седалка в неговата кола, през нощта, изпълнена с тийнейджърска непохватност и горчивото осъзнаване, че не може да остане и да бъде негова любима.

Това беше съвсем различно. Лампата на тавана осветяваше кухнята. Като екзотични парфюми миризмите на ванилия и канела изпълваха къщата. Тя вече не беше глупаво дете, обхванато от гняв и обида, и готово да се самообвинява, а възрастен с нужди, които преди не бе разпознавала.

Това бяха нужди, които той съзнателно подхранваше. Не позираше, движеше се бавно, давайки ѝ време да избяга, да крещи, да промени мнението си... или да се наслаждава на неговите качества.

Той издърпа един от твърдите столове в средата на кухнята и седна. Накрая старателно се освободи от бельото си. Хвана слиповете

си и ги плъзна надолу по краката си. Възбуденият му член щръкна.

Сърцето ѝ заби бързо, гърлото ѝ се стегна от страх и очакване. Беше разголена, седейки тук, на масата, с парчета от бикините ѝ под нея. Чувстваше се неловко, изследвайки го така безсрамно, но въпреки това не можеше да откъсне поглед. Не знаеше какво да прави, какво той очаква от нея да направи.

Той се плъзна по стола, разтвори крака и посочи:

— Първия път аз те чуках. Този път ще ме чукаш ти.

Не можеше да повярва, че има наглостта да поиска това, да позира така безсрамно, да я съблазнява без никакво разкаяние.

Не биваше да го приближава. Трябваше да е луда, за да го приближи. Но непреодолимият импулс се подпали в нея. Беше ѝ срязал бикините, беше я разтворил. Беше я подготвил за докосването си. Гледаше го с втренчени очи, докато очите ѝ започнаха да горят.

Той мълчаливо я караше да направи това, което той искаше.

Кое то тя искаше.

Най-после, когато дробовете я заболяха, сякаш е съдържала прекалено дълго дъх... Пепър взе решение.

Беше абсурдно да си отказва заради страха от болката, която бе изпитала първия път. Сега беше зряла, възрастен човек, който не вярваше, че актът е свързване на две души. Гледаше на секса по-скоро като на блъскане на две тела.

Можеше да се справи с това.

Като слезе от масата, тя прекоси пода боса и мълчалива. Хвана двата края на полата си, която се загръщаше, разтвори ги и внимателно обкрачи стола.

Яхна го.

Глупачка, да прави каквото той иска! Щеше да е по-добре, ако той я бе обладал.

Но тя го познаваше. Той не беше прибързаният осемнайсетгодишен тийнейджър, който се търкаля с нея на задната седалка на колата си. Беше мъж, и ако беше решил тя да го чука, значи така щеше да стане. Рано или късно щеше да го чука, иначе щеше да има още преследване, още изпитания, още нощи, изпълнени със знанието, че той спи в съседната стая и че я желае.

А тя бе стигнала прекалено далеч, за да понесе още една нощ на болезнена възбуда с хладнокръвие. Трябваше да го има и това

трябваше да стане сега.

Той подпря с ръка задника ѝ и като магьосник, който прави фокус, измъкна един кондом. Фолиото беше смачкано, сякаш го бе държал в дланта си, и тя го прие, знаейки отлично какво очаква той.

Беше готов, когато тя хвърли опаковката и сложи кондома върху главичката на пениса му. Бавно го смъкна по дължината му и докато го правеше, една камбанка звънна предупредително в главата ѝ. Кожата беше гладка, главичката широка. Беше го имала веднъж, а след това избяга. Знаеше ли наистина какво прави?

Тогава той изстена. Тя погледна лицето му и го видя как се напряга срещу блаженството, което предизвикваше в него докосването ѝ.

И въпреки че предупредителните камбанки продължаваха да звънят в главата ѝ, тя вече не ги чуваше.

Със закован върху пода крак, Пепър се наведе над него. Когато той докосна чувствителната ѝ плът, тя си помисли, че може да свърши още преди да са започнали.

След това, потръпвайки, се контролира и премести бедрата си, докато той се настани на входа към тялото ѝ.

Беше правилно. Беше хубаво. Да гледа лицето му, да вижда любимите очи, суровото, загоряло лице, белега, късо подстриганата златна коса.

Когато притисна хълбоците си надолу, когато той започна да влиза в нея, също беше правилно. Изпълни я, твърд и горещ. И все пак онова, което бе казал за нея, бе истина. Тя беше тясна. Дан беше прекалено голям за нея. Натискът при влизането му я накара да прехапе един стон.

Но ако нея я болеше, то той бе в агония. Отметнал главата си назад, с изкривено лице, с опънати жили на шията. Тя можеше да почувства слабите потръпвания на хълбоците му, докато той се бореше с импулса да се тласне вътре в нея. По челото му изби пот, когато бедрата му се опънаха под нейните и тя го обхвана отвсякъде.

Стига и той да се мъчеше, тя бе доволна. Лека усмивка разтегна устните ѝ, когато се смъкна по-ниско, след това се вдигна, а после отново се отпусна, стигайки още по-дълбоко.

Пръстите ѝ започнаха да се свиват върху гърдите му, опитвайки се да се заловят за нещо в един свят, излязъл от контрол. Тя можеше да

се чуе как пъшка, да усети как трепери от дълбока болка и още по-силна нужда.

— Дан. Моля те, Дан.

Но не знаеше за какво моли.

Нямаше значение. Той щеше да ѝ даде каквото искаше. Ръката му дръпна възела на полата на кръста ѝ. Хвърли полата настрана и пръстите му се върнаха върху нея, между широко разтворените ѝ бедра. Погали я леко, кръгови движения, които я стимулираха, отвори я към него без резерви.

Тя си пое рязко дъх и загуби контрол. Плъзна се надолу, усети краката и корема му под себе си. Бързо се надигна, ликуваща при плъзгането на пениса му в нея. Чу го да стене и се засмя. Засмя се, хваната в тази вихрушка от неконтролируема страст.

Може би звукът на смеха ѝ разби последните частици от неговата дисциплина. Може би той никога не бе възнамерявал да остане пасивен. Но с един тласък я намери. Богатата му текстура я изпълни и тя се притисна в него, решена да доминира.

Бавното начало премина в яростна акция от звук и чувства. Столът стържеше по пода, кратки, остри звуци, които отекваха в голямата светла кухня.

Пръстите му се притиснаха към дупето ѝ.

Подът под краката ѝ беше студен.

Той простена, дълбок, разтърсващ звук.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му и бедрата ѝ се разтрепериха от напрегането да се издига над него отново и отново.

Всеки тласък на хълбоците му, всяко нейно усилие да се спусне ги приближаваше все повече и повече един към друг. Приближаваше ги към рая.

Очите ѝ се затвориха, когато нуждата връхлетя върху нея. Не можеше да чака повече, не можеше да задържи климакса си. Оргазмът я удари като светкавица, обгаряйки плътта ѝ с неговата, стапяйки ги в едно. Дълбоко в нея гореше треска, заличавайки всяко усещане, освен удоволствието и агонията да е едно цяло с този мъж.

Той не забави. Повдигна я, водеше я, но не се присъедини към нея. Налагаше още и още удоволствие върху нея, докато кръвта забуча във вените ѝ, тялото ѝ се изви над него в силен и удивителен спазъм, и тя изкрещя силно, несвързан вик на неизразима пълнота.

Добре че той забави ритъма, за да може тя да си поеме дъх и да възвърне в някаква степен съзнанието си.

Чу го да произнася:

— Пепър.

Тя отвори очи.

Внезапно си даде сметка къде се намира. Това, което изглеждаше необходимост само преди няколко мига, сега приличаше на лудост. Уплаши се, когато осъзна какво е направила. Какво правеше.

Тъмният му поглед я предизвикваше. Той взе ръцете ѝ и отново ги сложи върху гърдите си.

Топлината на кожата му посрещна дланите ѝ. Сърцето му биеше лудо.

Черните му очи горяха със собственически пламък.

— Кой съм аз? — попита я. — Каж ми кой съм аз.

Не разбираше какво ѝ говори.

— Дан — прошепна. — Ти си Дан.

— Кой те държи? Кой е вътре в теб? — Той се тласна веднъж, после се тласна отново. — Кой те кара да свършиш?

Най-после стигна до съзнанието ѝ. Той я подлудяваше и в същото време сдържаше собствения си климакс — всичко това, за да засили чувството си за собственост. Искаше да властва над нея. И изискваше тя да знае кой е господарят ѝ.

Мразеше го за това. Мразеше го. Нуждаеше се от него. Никога, никога не го бе забравила.

— Пепър. Каж ми. — Той я движеше върху себе си, все по-бързо и по-бързо.

Климаксът я връхлетя. Отново я помете онзи спиращ дъха спазъм. Движеше се върху него, защото трябваше да го има. Защото тялото ѝ заповядваше и тя нямаше избор, освен да се предаде.

— Кой те чука? — Той погледна в очите ѝ. — Кой е в теб?

Тя не можеше да отклони очи. Едва успя да отговори:

— Ти. Дан. Дан, моля те...

Той трескаво я раздвижи върху себе си. Хълбоците му направиха един последен тласък, след което я притисна надолу. Пенисът му потръпна, когато свърши, изпълвайки я с неговата страст.

Тя се напрегна срещу него, тялото ѝ искаше още удовлетворение и още, и имаше чувството, че ще умре от безмилостния екстаз.

Накрая, когато удоволствието надхвърли всичко поносимо, то постепенно се оттегли, отнасяйки със себе си всичко... освен усещането.

Тя се отпусна. Той беше все още в нея, все още прекалено голям, все още прекалено горещ, и въпреки това тя не можеше да се държи повече върху него. Макар това бавно плъзгане надолу върху него да беше като капитулация — по-скоро капитулация, отколкото безумно сливане — тя най-после остави мускулите си да се отпуснат и да си починат върху скута му.

Сякаш по сигнал, който чакаше, ръцете му се обвиха около нея, придърпаха главата ѝ по-близо към рамото му.

Тя се отпусна на него с цялата си тежест. Знаеше, веднага след като способността ѝ да мисли разумно се върна, че ще се сблъска с цял куп проблеми. Но точно сега всичко изглеждаше правилно. По-правилно от всичко, което е било след като избяга от него първия път... и с тази мисъл съмненията започнаха да клокочат в съзнанието ѝ.

ГЛАВА 18

Когато страстта затихна, Дан усети как Пепър се сковала — поради отказ или от страх, не знаеше. Знаеше само, че няма да ѝ позволи да се отдръпне от него този път. Възкликна възмутено и я притисна силно към себе си. След това стана, и без да я пуска, тръгна към спалнята си. Тя се притисна леко към рамото му и това му вдъхна слаба увереност. Най-малкото бе прекалено слаба, за да се опитва да бяга от него. Поне това бе успял да свърши.

Като дръпна кувертюрата и одеялата, той я сложи върху чаршафите.

Изглеждаше толкова крехка. Продължаваше да стои със затворени очи, сякаш се страхуваше да срещне погледа му.

Той искаше да ѝ даде една студена, влажна кърпа и да изтрие трескавото ѝ лице. Искаше да я успокои, да ѝ шепне безсмислени думи на утеха. Но я познаваше добре. Ако омекнеш за един-единствен миг, тя щеше да се издигне като феникс и да се опита да затвърди независимостта си още повече. Така че вместо това разтвори краката ѝ колкото се може по-широко и се пъкна дълбоко в нея.

Тя примига и се ококори. Погледна го неразбиращо.

— Ти не... не свърши ли...?

— Свърших. — Той се дръпна назад, дълго, бавно движение, след това отново я изпълни. — Но с теб не ми отнема много време да се възстановя. — Гласна силно с хълбоци, притискайки я в матрака, като упражни натиск върху мястото, което щеше да ѝ донесе най-голямо удоволствие. — Не мисля разумно, когато става дума за теб. — Това беше истина. Беше експлодирал в нея, великолепно освобождение, а сега усещаше бавно натрупване на тежест в слабините, като преливащ след наводнение язовир.

Тя го загледа, устните ѝ бяха леко отворени, дъхът ѝ бърз.

— Ти какво си мислеше? Чакал съм девет години за това. — Той изпъшка, когато се измъкна от нея отново. Мозъкът му го убеждаваше за търпение и стратегия, и хладно планирана манипулация, която ще я

задържи в леглото му, така че да може да продължи да я люби. Но тялото му имаше други планове.

Тя беше възхитително гореща отвътре и влажна от възбуда.

— На малкия Дан му хрумна откачената идея, че ако е вътре в теб достатъчно дълго, ще схванеш посланието.

Тя простена, когато той се раздвижи отново в нея, но не зададе въпроса, който той искаше. Не каза: „Какво послание?“.

Мътните да я вземат, да го вземат мътните и него, че му пукаше.

* * *

Светлината натисна клепачите на Пепър, ясна индикация, че както винаги, сутринта е дошла прекалено рано. И след тази мисъл последва друга — миналата нощ беше възхитителна, великолепна... и безсмислена.

Забивайки глава във възглавницата на Дан, тя вдъхна дълбоко неговия аромат. Без да отваря очи, знаеше, че е излязъл, оставил я е на бойното поле, след като я бе докарал до оргазъм толкова много пъти, че всички мускули я боляха, заедно с една по-особена болка между бедрата — болка, която й казваше, че е била обладана наистина.

Тя закри очите си с ръце и простена.

Обладана от мъж, който гледаше на нея като на завоевание, което му беше избягало, и сега се бе появило отново. Миналата нощ се бе разтопила върху него като фунийка сладолед на лятно слънце. Беше изпълнила всеки сексуален акт, който той бе поискал... внушил... или я бе придумал да направи. Беше свършвала отново и отново, накрая си мислеше, че никога няма да може да се изправи, а още по-малко — да върви по права линия.

Ноктите й се забиха в дланите й.

Дан се бе отпечатал върху нея. Каква глупачка беше! Днес какво ли щеше да очаква от нея да отстъпи?

Тя седна, за да избяга от тълпящите се мисли в главата й, и огледа спалнята му. В страстта си бяха объркали чаршафите и бяха накарали старомодните пружини на леглото да скърцат. Никога повече нямаше да може да се отпусне в легло в тази къща, без да си помисли за Дан и миналата нощ, и...

— Мамка му! — Реалността я удари като приливна вълна. Беше десет часа. Беше пропуснала работата на двора. Отхвърляйки завивките, тя се измъкна от леглото и се облече с най-голямата скорост, на която бе способна. Изми си зъбите. Изми си лицето. Среса косата си и след като огледа с присвити очи отражението си в огледалото, изтича в кухнята и си нахлупи шапката. Нямаше време за закуска! Нямаше време за друго, освен да отиде до хамбара и да се заеме с... каквото намереше за вършене. Тя излезе от вратата, но се закова на място, когато видя Дан да се носи към верандата, яхнал Самсон.

Конят беше толкова висок, а мъжът толкова величествен, че тя трябваше да вдигне високо глава.

Дан контролираше Самсон с коленете си и с небрежна ръка на поводите, мускулите му играеха при всяко движение. Строгите линии на лицето му бяха отпуснати; той почти се усмихваше, и гледайки обърканото ѝ изражение и натежалите ѝ очи, сякаш се радваше на гледката и се наслаждаваше на спомените. Сутрешното слънце галеше косата му, пронизваше всеки кичур и му придаваше блясък, който изглеждаше като ореол — само дете след изминалата нощ тя знаеше как стоят нещата. Този мъж не беше ангел, а непоколебим дявол, който я подтикваше, прилъгваше, докарваше я до възторг със страст.

Сякаш миналата нощ никога не се бе състояла, той произнесе прозаично:

— Да отидем на пикник.

— Какво? — Тя се огледа. — Днес?

— Снегът се топи бързо.

Така беше. През нощта късният студен фронт бе отстъпил. Вятърът смени посоката си на запад. Снегът, покриващ земята, се топеше по планините и се спускаше на буйни потоци надолу по хълма.

— Хайде. — Той протегна ръката си. — Самсон може да ни носи двамата.

Тя вдъхна свежия въздух. Снощи не смееше да помисли за днешния ден, но ако го бе направила, щеше да допусне, че Дан ще се конфронтира и ще се държи с превъзходство. Вместо това той дойде, яхнал огромния си кон, с кошница за пикник, пристегнатата към задницата на коня, и очакваше тя да се понесе с него, сякаш са две деца, избягали от училище. Сякаш са млади и безгрижни, и не се

налагаше да се сблъскват с последиците на престъпленията си. Сякаш... сякаш живееха последните дни от живота си.

А може и така да беше.

Тя слезе по стъпалата, хвана ръката му и му позволи да я настани на седлото отзад.

— Дръж се здраво. — Той подкара Самсон в галоп и попита: — Знаеш ли къде отиваме?

— О, да. — Не се беше качвала на кон, откакто бе напуснала Дайъмънд, но въпреки това си спомни бясното препускане на Самсон, разпозна миризмата на топлото му тяло, сякаш беше вчера. Движението изопна уморените ѝ мускули, а въздухът срещу лицето ѝ ѝ напомни онази пролет преди девет години, когато Дан идваше да я вземе всяка събота сутрин, за да обиколят двете ранчо и да се разходят из планината. Тя винаги носеше сандвичи. Той винаги носеше сода и чипс.

Сега това чувство за свобода и младост я крепеше. Самсон, с неговите големи копита и широк гръб, ги носеше нагоре по стръмната тясна пътека в планината. Докато Дан управляваше капризния си кон, тялото му се движеше в ръцете ѝ. Топлината му смесваше отдавнашните спомени и тези от снощи в една силна отвара, която я носеше към... вероятно към някоя беда.

Поредната беда.

Докато се изкачваха, боровете сякаш се сгъстяваха около тях и ги притискаха. Пепър усети първичния дух наоколо, пое си дълбоко въздух, толкова свеж, че я заболяха дробовете, и усети предупредителни тръпки по кожата си. Дивото беше заразно. Ако не внимаваше, старото безразсъдство можеше да я позове и тя да се поддаде на Дан, преди нещата между тях да са улегнали.

След снощната вечер трябваше да поговорят. Наистина трябваше да поговорят.

Излязоха на равно, тук се издигаше първата фермерска къща на Дрейс, в началото една стая, изкопана землянка в хълма, за защита от зимните ветрове и снега. В някакъв момент през деветнайсети век една от жените Дрейс бе настояла къщата да се разшири, така че една част сега се простираше отвъд склона, дървена къща с веранда и стъклени прозорци, обърнати към гората. Дърветата първоначално били

изсечени, за да се осигури двор, но когато Пепър беше живяла тук преди, около къщата вече бяха поникнали млади издънки.

Сега издънките ги нямаше. Храстите бяха премахнати. Дворът отново бе разчистен до линията на гората, на около стотина метра нататък. Лятното слънце осветяваше неравните треви, топейки снега, и Пепър чуваше навсякъде наоколо струене на вода, когато капките ставаха потоци, а потоците се понасяха надолу към реката.

Дан спря Самсон, след това скочи от седлото и погледна нагоре към нея, сякаш тя бе награда, спечелена от него в битка. Тя примига, когато се пресегна към нея и изкомандва:

— Ела при мен.

И тя, глупава жена, направи каквото той искаше. Скочи от седлото в ръцете му. Той я хвана за кръста, притисна я към себе си и ѝ позволи да се плъзне по тялото му толкова бавно, че дъхът ѝ спря в очакване.

Когато лицето ѝ се изравни с неговото, той я спря. Изразът в очите му я загрея отвътре, а мускулестото му тяло я стопли отвън. Беше глупава, толкова глупава, защото обви крака около кръста му и го притисна плътно. Лицето ѝ се спусна към неговото и устните им се докоснаха. В един дълъг, сладостен момент те щяха да тръгнат към верандата за още една серия великолепен, възхитителен секс. Тя беше склонна. Мили боже, повече от склонна.

Без да предупреждава, Дан отдръпна глава от нейната и се намръщи:

— По дяволите, Самсон! — И като я пусна на земята, се затича.

Сексуалната ѝ възбуда избледня до удоволствие, когато го гледаше как тича след непокорния кон.

Дан хвана поводите и спря Самсон, след това поведе животното нагоре по пътеката. Тя обгърна тялото си с ръце, докато гледаше как Дан крачи към нея. Дългите бавни ласки бяха доказали едно нещо — миналата нощ не го бе задоволила. Тяхната афера се бе удължила отвъд спирка за една нощ и бе станала... Какво бе станала?

Когато Дан върза коня за един стълб, който подпираше верандата, тя го погледна разтревожено.

— Сигурен ли си, че няма да събори цялата постройка?

— Изненадващо здрава е. Първите поселници са я строили за бъдещето. Хайде. — Той свали кошницата от гърба на Самсон. — Да

проверим.

Тя тръгна през влажните треви към верандата.

— Къщата изглежда сякаш ще рухне под бриза. — Пепър предпазливо изкачи стъпалата, очаквайки дъските да се превърнат в прах под тежестта ѝ.

Нищо не изскърца. Нищо не помръдна. Дървото беше изключително здраво.

— Това място е сигурно. Устояло е на земетресението преди двайсет и няколко години. Ако някога нещо заплашва къщата в долината, точно тук трябва да се дойде. — Говореше без да натъртва, така че коментарът му може би не беше нищо повече от обикновен разговор.

Но не ѝ се струваше така. Не и когато онази Непиър я преследваше, за да я убие. Пепър го гледаше изучаващо. Дали не беше говорила насън? Дали той не беше открил по някакъв начин това, от което тя се страхува?

Той не обърна внимание на безпокойството ѝ, а закрачи към верандата и отвори вратата. Вътре беше тъмно.

— Прилича малко на пещера.

— Или на гроб.

— Лесно е да се види защо Дрейс са я построили тук. — Той посочи вътрешността. — Никой не може да нападне къщата без предупреждение, а който е вътре, има преимущество да разполага с непробиваема защита отзад и височините отпред.

Тя пристъпи, после спря, когато откъм вратата я лъхна миризмата на пръст, и като не бързаше да влезе, каза:

— Харесва ми, когато говориш като войник.

— От какво се страхуваш? — попита Дан. — Била си тук и преди.

Само че това място никога не ѝ беше харесвало. Но Дан продължаваше да стои там, сякаш нямаше да се задоволи, докато тя не влезеше вътре, така че го направи. Стаята съдържаше група полуразрушени мебели, хвърлящи сенки върху дървения под. Дълга маса, няколко стола, пейка и един дълбок сандък — всички те бяха избутани в центъра на помещението. Висока и широка камина, изработена от огладен сив камък, доминираше сенките вътре. От отвора се чу някакво скърцане.

Тя подскочи.

— Какво беше това?

— Прилепи. Има и няколко мишки, но мястото е напълно безопасно.

Тя потрепери и побърза да излезе.

— Не обичам мишки и прилепи, и наистина не обичам пещери.

Когато той затвори вратата, ѝ се усмихна.

— Знаеш ли колко си красива?

Тя се погледна. Не беше направила нищо повече от това да си измие лицето и зъбите, и да си изчетка косата, а той я мислеше за красива.

— Облечена съм с работни дрехи — посочи тя.

— Да. — Собственическият му поглед се спря на фигурата ѝ, после се вдигна до лицето. — Много привлекателно.

Как е могла да допусне, че носенето на непривлекателни дрехи ще го отблъсне? Той искаше тялото под трикотажната риза и сините дънки, *нейното* тяло, и може би... може би жената отвътре също. За Пепър, нежелана толкова дълго време, това беше една опияняваща комбинация от желаниа.

— Хайде. — Той отиде до слънчевия ъгъл на верандата, разрови се из кошницата и измъкна старо одеяло; постла го на старите дъски. След което със замах прехвърли една кърпа през ръката си и извади бутилка фрапучино.

Тя сдържа дъха си. Не беше закусвала. Не беше пила кафе. Устата ѝ се напълни със слюнка, когато изгладнелия ѝ за кофеин организъм се събуди. Попита със страхопочитание:

— Откъде взе това?

— От тайното ми скривалище. Никой не знае за него, освен мен... и теб. — Той го остави на одеялото и извади второ. — Още едно за специални случаи. Тази сутрин определено може да се квалифицира като специален случай.

Тя взе бутилката, разклати я и я отвори. Сладкият каймачен вкус на кафе се разля по езика ѝ и тя затвори очи, наслаждавайки се на всяка капка. Когато ги отвори, видя Дан на колене да подготвя върху одеялото угощение... хм, приличаше на сандвичи със салам, туршия и желирани мечета. А-ха, хитра комбинация от съблазън и лошо готвене.

Но някакъв нещастен дефект на характера ѝ намираше неговата некомпетентност за абсолютно очарователна.

Той направи широк жест с ръка:

— Да започваме, а?

Тъмнината в него изглеждаше далече днес, макар все още да я имаше, но беше по-малка.

Тя се настани в единия край на одеялото. Взе си чиния и впи зъби в сандвича. Богатият аромат на чесън и пикантната хапка хрян допълваха вкусния хляб и тя си помисли разсеяно, че това може би е най-идеалната закуска, която е вкусвала някога. Слънцето беше затоплило дъските и одеялото под нея. Топлият бриз беше върнал птиците и те чуруликаха в дърветата неуморно, бързащи да посрещнат пролетта.

Времето се завъртя, промени се, и сцената я пренесе в миналото. Беше идвала тук и преди, в ден като този, преди девет години. Дойдоха със Самсон. Тя купи кошницата за пикник. Пиха сода, не бутилирани кафета. Но също като сега, бризът въздишаше в клоните на дърветата. Също като сега, гората преливаше от живот. И също като сега, Дан я гледаше с гладен поглед, който караше кръвта ѝ да кипи във вените и по гърба ѝ да се спускат тръпки на желание.

Как можеше да го желае след снощи?

Миналата нощ я беше измъчвал и заплашвал със страст, пазена само за най-ценните любовници. Днес ѝ сервираше и се грижеше за нея. Кой знае какво щеше да донесе следващият ден?

Кой знае дали генерал Непиър нямаше да убие и двамата?

— Сега е най-усилното време за работа и се притеснявам, че трябва да се грижиш и за твоето ранчо — обади се Пепър.

Дан остави сандвича си и го побутна настрана. И отвърна, сякаш беше чакал тази възможност:

— Кажи ми истината. Защо толкова много желаеш да се махна?

— Чувствам се зле, защото не работиш в собствената си къща. — Но погледът ѝ се сведе пред неговия. Не можеше да го гледа и да лъже.

— Защо изгори колата си? — Пресягайки се през одеялото, той хвана ръцете ѝ и я придърпа по-близо. — Защо си тук сега?

Какво да му кажеше, че да повярва? Истината. Да. Да, можеше да му каже. Тя отвори уста. В този миг я обхвана паника, стисна

дробовете ѝ, накара кожата ѝ да настръхне. Всичките ѝ стари страхове я хванаха за гърлото и тя не можеше да говори. Не посмя.

За това се опита да го разсее по единствения начин, който знаеше. Наведе се напред и го целуна.

Това не беше жертва. Беше искала да го целуне, откак го беше зърнала тази сутринта. Не, откакто за първи път го беше видяла. Горещината, която той излъчваше, миризмата на кожа и работещ мъж, начинът, по който се застъпи за нея пред баща си, по който я представи на приятелите си каубои, сякаш се гордееше с нея — всичко това възбуждаше сетивата ѝ. Сега трябваше да го накара да млъкне и в същото време да изпълни желанието си.

Колко изгодна сделка.

Клепачите му потрепнаха и се затвориха над тези пронизващи тъмни очи. Той седеше неподвижен като статуя, когато притисна уста към неговата, очертавайки формата, любувайки се на мекотата и текстурата. Тръпки я полазиха по гърба, когато устните му се разтвориха и топлият му дъх докосна кожата ѝ. Тя отвърна, разтваряйки се към него, притискайки език в устата му. Заля я вълна на нежност, нежност, каквато не бе усещала преди. Сякаш можеше да опита вкуса на годините и цялата му болка. Искаше да го погълне в себе си, да му даде успокоение там, където бе съществувала само скръб.

Може би той усети същата мъка в нея, самотата, наложена от живот във вечно бягство, защото плъзна ръце по кръста ѝ и я притисна към себе си. Стопли я от гърдите до бедрата. Устните му се движеха срещу нейните, напомняйки ѝ за неумелите целувки, които си бяха разменяли, за младежката страст, която бяха изпитвали един към друг. Сега имаше повече: съпричастието на двама възрастни, които бяха споделили толкова много — и толкова много загубили.

Загубили един друг.

Езиците им се докосваха, разделяха, танцуваха във вечно разгръщащи се спирали от желание. Тя прокара пръсти през златната му коса, задъхана от удоволствие, когато блясъкът прогори дланите ѝ.

Той обхвана дупето ѝ, след това провря ръка под бедрата ѝ и ги повдигна върху скута си. Наклони я бавно, докато тя легна върху одеялото. След това се наведе над нея, притисна гърди срещу нейните, обхвана я в ръцете си, доминирайки лесно над нея със силното си тяло.

Тя изгуби контрол, пометена от нуждата, която я караше да диша на пресекулки и да осъзнава остро присъствието му. Само неговото присъствие.

Ръката му се плъзна под ръба на тениската ѝ, вдигна се нагоре към ребрата и се провря под хлабавия ластик на сутиена. Когато езикът му влезе в устата ѝ, пръстите му започнаха да галят гърдите ѝ, карайки всеки нерв в нея да потръпне. Удоволствието и силната болка едва не разбиха сърцето ѝ.

Палецът му се завъртя около пъпа ѝ и ѝ се прииска той да притисне устата си там. Искаше да разтвори краката си за него. Искаше той да облекчи желанията на годините липса и копнеж. Искаше да се изправи пред последиците по-късно.

Не, никога.

Но както тя усети неговата болка, така и той усети несигурността ѝ. С нетърпелив стон хвана китките ѝ и свали ръцете ѝ от врата си.

— Това отговаря на някои въпроси. Не на всички, но поне на най-важните.

Дробовете я боляха от недостиг на въздух от целувките и тя едва успя да попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Уплашена си до смърт. — Погледна дълбоко в очите ѝ. — Преследват ли те?

Думите му я стреснаха и тя отново се задъха.

— Какво? Да ме преследват? Ти знаеш за... — *За генерал Непиър.*

Но това, което той каза, я изненада.

— Предположих, че е бивш любовник, но снощи ти доказа, че това не е възможно. Сигурно е някой мъж, с когото си отказала да се срещаш? Да спиш с него?

Тя го изгледа и бавно, бавно мозъкът ѝ схвана. Дан не знаеше за генерал Непиър. Обясняваше си го с нещо, което не ѝ бе минавало през ума. Но което беше напълно правдоподобно.

Той продължи:

— Някой тип е обсебен от мисълта да те има? Защото ако това е случаят, мога да се погрижа за него. Повярвай ми. Мога да се погрижа за всичко.

Като издиша бавно, тя му каза истината, но го остави да повярва в една лъжа.

— Да, преследват ме и съм уплашена до смърт.

ГЛАВА 19

Не че Пепър беше неопитна лъжкиня. От времето, когато беше осемгодишна, разказваше небивалици на приемните родители и на социалните работници. Когато стана на шестнайсет, разказваше измислици на всички за това коя е и къде отива, и едва през последните няколко години колебливо бе започнала да казва някои истини.

Но не се справи добре, лъжейки Дан. Може би беше изгубила практика. Може би заради начина, по който я гледаше, острите му рентгенови очи четяха душата ѝ. Няма значение. Когато изфабрикува историята за преследвача си, направи грешка. Нямаше път назад. Противоречеше си. А през това време Дан слушаше без коментар и кимаше, сякаш ѝ вярваше. Историята ѝ хвърли облак върху следобед, особено когато той предложи да говори с полицията и попита къде се е случвало това.

Тя започна да моли да не търси полицията, уверявайки го, че там никога не правят нищо, освен да издадат ограничителна заповед, и игнорира въпроса къде е била.

Той кимна отново, каза ѝ, че е в безопасност и предложи да се върнат в ранчото. Метнаха се върху Самсон и ездата по пътеката надолу мина в мълчание, но това не беше мълчание като между приятели, или дължащо се на сексуално напрежение. Това мълчание бе болезнено, залепваше за ушите и тежеше на ума ѝ, като не ѝ позволяваше да мисли за нищо друго.

Трябваше да му каже истината. Щеше да му я каже. Опитва се да говори, но всеки път, когато репетираше началната фраза, се свиваше от страх.

Дан, нали помниш какво ти казах за преследвача? Излъгах те.

Дан, направих нещо глупаво. Станах свидетел на убийство и избягах от полицията, защото живеях под фалшиво име от толкова много години, че не знаех дали ще ми повярват.

Дан, гони ме високопоставена жена генерал в армията, защото е съучастник на терористи.

Пепър не можеше да се накара да каже нищо от това. Тези думи нарушаваха всички правила, според които бе живяла в продължение на седемнайсет години. Да ги изрече, означаваше да се довери на друго човешко същество.

Но тя трябваше да говори. Трябваше да му вярва. *В къщата, обеща си тя, очи в очи.*

Но когато къщата се показа пред погледа им, някой стоеше на верандата. Жена, но от тези, които Пепър никога не би сбъркала с генерал Непиър. Тази жена беше дребничка и руса, носеше синя блуза с индийски шал, и помахаше, когато ги видя, след като заподскача като дете.

Пепър присви очи, опитваше се да види, опитваше се да потисне чувството си на облекчение, че няма да може да говори с Дан, поне не сега. Имаше половин, може би дори цял час, или пък можеше да отложи признанията си за друг ден, но какво щеше да се промени? Все още нямаше никакви признаци на опасност.

— Кой е това? — попита тя. След това позна посетителката и го потупа по рамото. — Рита. Дан, това е Рита!

— Бих казал, че си права. Баща ми не си е държал устата затворена.

Пепър щеше да се ядосва на Ръсел по-късно. Точно сега радостта я завладя и тя помахаше и извика:

— Рита! Хей, Рита! — Самсон още не беше спрял пред вратата, когато Пепър скочи.

Рита се втурна към нея. Пепър видя кратък блясък в закачливите, сини като метличина очи, преди Рита да я прегърне през врата, сякаш бяха отдавна разделени най-добри приятелки.

Пепър се улови, че прегръща Рита със същата радост. Бяха ѝ липсвали загадъчните познания на Рита в слагането на грим, способността ѝ да съчетава лака си за нокти с ризата си и виновният начин, по който се смееше, когато кажеше някоя солена шега. Освен госпожа Дрейс, Рита ѝ бе липсвала повече от всеки друг, с изключение на Дан. И в годините на изгнание тя се бе опитвала никога да не мисли за Дан.

Рита си беше Рита; първите думи на устата ѝ бяха:

— Какво си направила с косата си? Изглеждаш като Хайди по време на алпийска буря.

Пепър се разсмя.

— Ти също изглеждаш добре.

Рита изглеждаше добре. Разбира се. Беше хубава и закачлива, готова да се засмее и с гладка като праскова кожа. Дългата ѝ руса коса беше заципана отстриани, а около лицето ѝ се виеха палави кичури.

Но отблизо изглеждаше уморена и Пепър искаше да я попита какво не е наред. Но една истинска приятелка би трябвало да знае, и Пепър се бореше с порива да се извини, че си е тръгнала преди толкова много години. Беше живяла в Дайъмънд само единадесет месеца; не беше сякаш е изоставила най-добрата си приятелка, когато е заминала.

Само че точно така го чувстваше.

Без всякаква неловкост Рита каза:

— Здравсти, Дан. Виж, знам, че мразиш гости, но баща ти ми каза, че Пепър си е вкъщи и не можех да се сдържа. Направих черешов пай да не се сърдиш, че съм дошла.

Дан отвърна любезно:

— Ти си винаги добре дошла, Рита, знаеш го.

Рита се обърна към Пепър:

— Понякога, когато трябва да се измъкна от родителите ми и децата, бягам тук. Но гледам никой да не разбере, защото машината за клюки ще се задейства. — Тя завъртя очи. — Можеш да си представиш.

— О, и още как. — Пепър хвърли поглед към Дан.

Той ги гледаше, с шапка в ръка, и се усмихваше. Нещо у Рита винаги извикваше повече от мъжка реакция, някакво снизходително веселие, което я правеше най-популярното момиче в гимназията в Дайъмънд. Нищо чудно, че Ръсел искаше тя да се омъжи за неговия син. Тя беше всичко, което Пепър не беше — привързана към семейството и местна.

Неподозираща за мислите на Пепър, Рита я потупа по рамото.

— Когато Ръсел ми каза, че Пепър не искала никой да знае, че се е прибрала, стиснах го за мършавия врат и го информирах, че ако каже на някого друго, повече никога няма да види канелени кифлички от мен. Това го убива, но ще си държи устата затворена.

Дан се ухили.

— Никога не подценявай силата на домашната богиня.

Рита забърбори:

— Дан, преди да отведеш Самсон в обора, ще бъдеш ли така добър да ми дадеш ножица и гребен? И кърпа, да покрия раменете на Пепър. Трябва да оправя тази бъркотия, в която някой е превърнал косата ѝ.

— Разбира се, Рита. — Той се качи на верандата, целуна я по бузата, прие една прегръдка от нея и влезе в къщата.

Когато вратата се затвори след него, Пепър изпита бодване на ревност и чувство за притежание. Дан беше *неин*. Очевидно не съществувахе нищо, освен приятелство, между Дан и Рита, но каква логика можеше да се търси в този прилив на съперничество, който я беше обхванал. Тя искаше сексът с Дан да е безразличен, безгрижен, като онзи, който правеха другите жени в събота вечер, и забравяха в понеделник сутрин. Вместо това неестествената топлина, която усети, я предупреди, че Дан е наблизо...

И мълчалив като привидение, той се върна.

Рита подскочи и ахна.

Пепър не. Не се нуждаеше от някаква свръхестествена връзка с този мъж — но я имаше.

Рита махна с ръка и отпрати Дан.

— А сега си върви. Ще ме разсейваш, ако стоиш тук, а оправянето на тази прическа изисква концентрация.

— На мен ми харесва прическата на Пепър. — Той се метна на седлото. — Кара я да изглежда като откачена фея.

— Комплимент, който би зарадвал всяка жена! — провикна се Рита след него, докато той се отдалечаваше към обора. След това произнесе с нормален тон: — Не разбирам как мъж, обут в каубойски ботуши, може да върви толкова тихо. Кара ме да подскачам всеки път. — Тя накара Пепър да седне, прокара гребена през косата ѝ и изцъка с език отчаяно. След това уви кърпата около раменете ѝ и резна с ножицата.

— Какво е физическото му състояние?

Внезапно извадена от мрачното си очакване, Пепър попита:

— Какво?

— Физическото му състояние. Всички в Дайъмънд знаят, че вчера е ходил на лекар. — И продължи с коварен тон: — Обзалагам се,

че е проявил прекалена скромност, за да ти каже, че едва не е бил убит... на два пъти.

— Знаех, че е бил ранен, но не знаех подробностите. — Обзе я любопитство, макар да би трябвало да е безразлична. — Какво е станало?

— Никой не знае, но майка му и баща му прекараха около месец във Вашингтон в болницата, чакайки да видят дали ще живее, или ще умре. — Рита режеше и говореше, режеше и говореше. — Когато Ръсел се върна, разправяше, че командирът на Дан му казал, че е имал рядката привилегия да общува с толкова честен човек. Казал, че Дан има свръхестествена способност да надушва престъпление и не се отказвал, докато не бъде наказано.

При тези думи по гърба на Пепър минаха тръпки.

— Съжалявам. — Рита спря да подстригва. — Да не би да те порязах?

— Ъ-ъ-ъ... Предполагам, че да. — Дан подозираше Пепър. И как да не я подозира? Тя се държеше подозрително, а той бе служил в армията, което го бе научило да гледа света с присвити очи, да търси неприятност навсякъде. Беше се превърнал от момче, присмиващо се на закона, в мъж, който раздава бързо и безмилостно правосъдие. Сега тя бе усложнила проблема като го излъга — и той също го знаеше.

Намираще се в такава беда. Снощи беше използвала целия си опит, събран през годините, и го бе изправила пред себе си като щит, за да се предпази от най-дълбоката интимност с Дан. Той беше разбил щита, а тя дори не можеше да си обясни собственото си смущаващо смирение.

Що за инстинктивна женска глупост я бе накарала да го яхне? Или бе просто желание да му се хареса? Беше се залепила за него като най-слабата жена на света и знаеше как би интерпретирал капитулацията ѝ... и се страхуваше какво може да стане след това.

Първо си е помислил, че е спечелил. След това се е запитал дали наистина я желае. А после щеше да започне да се измъква, да търси извинения, че я отбягва. А може би нямаше да се затруднява да проявява тактичност. Може би щеше да свие рамене и да си замине.

Или пък нямаше да го направи, а това я плашеше повече от всичко.

Искаше да му каже да не се тревожи за нейния преследвач, че животът ѝ си е нейна работа, но не можеше да си представи Дан Грѐм да я изостави в нужда. Ако не бяха правили секс отново, той все още щеше да ѝ помогне.

Сама се беше забъркала в тази каша и тя ставаше все по-дълбока и по-сложна с всеки изминал миг.

Ножицата заработи отново и Рита каза:

— Както и да е, той никога не говори за състоянието на здравето си, но предположих, че *на теб* е казал.

Не ѝ беше казал. Пепър дори не беше помисляла да го пита.

— Не знам — избъбри тя.

Рита се изкиска.

— Знам защо. Обзалагам се, че си нямала възможност да произнесеш и една дума, след като си се прибрала. — Като се наведе надолу, Рита прошепна в ухото ѝ: — Толкова ли е добър в леглото, колкото разправят?

Шокирана, Пепър я сръза:

— Рита!

— Хайде де. Аз съм единствената жена в радиус от двеста километра, с която никога не е спал. Задоволи любопитството ми.

— Рита! Никога не си говорила по този начин! — След което добави със закъснение: — Освен това, не сме спали непрекъснато заедно.

— О-о, това е много лошо. — В гласа на Рита се долавяше нотка на копнеж. — Иска ми се да си мисля, че на някого му е хубаво. Аз се омъжих за Браян Домокос. Помниш ли го?

— Помня го. — Браян беше бледа имитация на Дан, красив, духовит, расов, но единствено в собственото си съзнание — и това на Рита.

— Ти никога не си го харесвала, нали? — попита Рита.

Пепър сви рамене смутено.

— Беше права. Мислех го за гръцки бог. А сега мисля, че е само проклет грък. Заряза ме и тръгна да преследва кариера на певец. — Браян носеше косата си като непълнолетния Елвис; свиреше на китара и пееше като Клинт Блек с болки в корема.

Освободена от необходимостта да бъде любезна, Пепър попита саркастично:

— И сега как е?

— Не ми се обажда. Ако се обади, ще се оплача на шерифа, че не плаща нищо за децата. — Рита си имаше отношение по въпроса. — Веднъж попитах госпожа Дрейс защо не се е омъжила повторно. Тя отвърна: „Знаеш как е с мъжете. Не можеш да живееш с тях, не можеш да държиш възглавница достатъчно дълго върху главите им, за да ги накараш да хленчат“.

Пепър се разсмя. Беше чувала госпожа Дрейс да го казва.

— Бях толкова шокирана. — Рита се присмиваше на себе си и на своята наивност. — Сега знам какво е имала предвид. Аз и децата живеем при моите родители. Нямам образование. Не мога да напусна Дайъмънд и не мога да се издържа сама.

Пепър се вбеси на съпруга на Рита и още повече се вбеси на Съдбата, която си бе играла с тях двете така безсърдечно. В момента преследваха Пепър за убийство и измама, и опасността я дебнеше по петите. Рита живееше залостена в малък град, където нямаше свестни мъже, които да я спасят, а тя нямаше как да се спаси сама. Пепър не знаеше коя от тях да съжалява повече.

Докато подстригваше стърчащите кичури, Рита улови изражението на Пепър.

— Не гледай така. Не е чак толкова лошо. На децата Браян почти не им липсва и ако има едно нещо, което да съм научила, докато бях омъжена, то е, че няма нищо по-лошо от това да си с неправилния човек.

— Има. — Например да си с мъж, който ти се струва правилния, на място, което чувстваш като дом.

Рита прегърна Пепър през раменете.

— Всичко ще се оправи. Ние сме силни жени. Накрая, каквото и да се случва, ние ще победим.

Каква беше поговорката? *Ако не губиш присъствие на духа, докато всички около теб са паникьосани, очевидно не разбираш проблема.* Това беше Рита.

Пепър се усмихна колебливо. Рита не беше виновна, че вижда винаги светлата страна. Това беше недостатък на характера.

— Разкажи ми всичко, което се е случило, докато те нямаше — предложи Рита небрежно.

Съзнанието на Пепър отскочи към убийството на бедния Ото Биерке.

— Ще отнеме много време.

— А ти никога не обичаш да говориш за това къде си била. — Рита прозвуча обидено, сякаш бе признала най-съкровени си тайни, а Пепър отказваше да ѝ отвърне със същото.

Което беше истина.

— Рита... — заекна Пепър.

— Не, всичко е наред. Разбирам. При това, което си преживяла, трябва да е трудно да се довериш на някого. След като мине известно време, може би ще си в състояние да ми кажеш някои неща. Никога не съм излизала от щата, а тук е доста задушно. — В гласа на Рита отново прозвуча палава нотка. — Но предполагам, че си се върнала обратно заради *твоята* фантазия. Най-после да живееш с Дан!

— Ние живеем заедно по *необходимост*. Нужен ми е, за да ми помогне, докато започна да се справям с ранчото и... останалото. Какво да правим, познаваме се добре. — Пепър беше горда от прозаичния си тон. — Знам, че яде прекалено бързо. Той знае, че не мия чиниите, докато мога да отлагам. Аз знам, че се оригва всеки път, когато пие кока-кола...

— Знам, че ти се оригваш по-силно — обяви Дан от ъгъла на верандата.

Този път Пепър също подскочи. Значи я шпионираше.

Рита се изкиска.

— Ти винаги си била най-добрата в това, Пепър. — Тя махна кърпата от раменете ѝ и изтръска косъмчетата. — Какво мислиш за подстрижката, Дан?

Сякаш се нуждаеше от покана, за да изрази мнението си!

Той прекоси верандата и този път ботушите му изтрополиха силно по дъските.

Пепър се надигна от стола и се опита да изглежда безразлична. Погледна го в лицето, но когато тъмният му поглед срещна нейния, клепачите ѝ затрепкаха и се спуснаха над очите ѝ. Над душата ѝ. Той я изследваше критично, знаеше го, защото сърцето ѝ биеше прекалено бързо, кожата ѝ гореше и тя го искаше.

— Много красиво — каза той и гласът му беше дълбок и бавен, напомняше ѝ за предишната нощ и всичките неща, които бяха правили

заедно, когато тъмнината ги обви и единствените обещания бяха страстни и физически.

Рита сигурно усети, защото подсвирна и започна да си вее пред лицето.

Пепър знаеше, че тя никога не е била безразлична към него, но си спомни думите на Рита: „Дан има свръхестествена способност да надушва престъпление и не се отказва, докато не бъде наказано“. Пепър бе планирала да му каже истината за генерал Непиър. А сега... се страхуваше. Отново.

Беше ѝ писнало да се страхува. Решението скова гърба ѝ. Когато Рита си тръгнаше, Пепър щеше да слезе до Бойс, да отиде до ФБР и да признае. Може би нямаше да ѝ повярват. Може би щяха да я осъдят жестоко. Тя можеше да понесе отказа да ѝ повярват. Но не и Дан да не ѝ вярва, не и той да я съди.

Хващайки ръцете на Пепър, Рита каза:

— Ела да ти покажа как изглеждаш.

Дан ги последва през вратата и в къщата, оглеждайки двете жени със силно задоволство. По някакъв начин се радваше, че баща му е издрънкал за Пепър, защото приятелството на Рита щеше да е още една връзка, която да държи Пепър тук. А оставането ѝ в ранчото се бе превърнало в негова цел.

Той наблюдаваше от прага на банята как Пепър се поглежда в огледалото и зяпва. Прическата подчертаваше продълговатите ѝ лешникови очи и финия нос.

— Изглеждам като Одри Хепбърн — прошепна тя.

— Винаги съм го мислила — призна Рита видимо доволна.

— А аз винаги съм си мислила, че ти си принцесата от вълшебната приказка, която ще живее вечно.

— И това може да стане. Още не съм умряла. — Това беше Рита, усмихваше се с кураж пред лицето на бедата. — Все повтарям на татко, че единственото, от което се нуждая, е капитал, за да отворя аутлет по Интернет, където да продавам парцалите си, и да печеля. Но той не ми помага.

Дан отстъпи, за да позволи на жените да излязат.

— Защо не?

Рита направи скръбна физиономия.

— Смята, че Интернет няма да изтрае.

Пепър се засмя.

— Аз ще ти дам парите — предложи Дан.

— Не съм правила намеци — отхвърли Рита предложението.

— Не мисля, че си правила. Виж, познаваме се от деца. Ти си организирана и мотивирана, и няма да си вра носа в работата ти. Нещо по-важно, не знам за теб, но ми прилява вече, че нашите родители се мъчат да ни съберат. След като натрупаш достатъчно в банката, ще можеш да се махнеш. Но ако не искаш капитала ми...

Рита едва не се нахвърли върху него:

— Ще го взема.

— Ако потръгне добре — обади се Пепър, — ще продавам някои уникални семена и растения. Рита, можеш да направиш сайт, който продава дрехи и цветя. Може би някои от другите жени в града имат също неща, които да предложат. Можеш да вземаш комисиона.

Лицето на Рита се оживи.

— Сайтът ще представлява нещо като общ местен магазин за жени.

— Дали ще проработи? — попита Дан.

— Разбира се. Нека ти покажа. — Рита включи телевизора в дневната. — Ако мога да намеря информацията, където продават такива неща...

Докато проверяваше каналите, лицето на Опра изпълни екрана и с най-топлия си и най-заинтригуван тон тя попита гостенката в студиото си:

— При тази скорошна мъка тревожите ли се, че трагедията ви преследва?

Дан не беше свалял погледа си от Пепър, така че видя как тя трепва силно, сякаш я бе ударил ток. Лицето ѝ пребледня. Погледът ѝ беше закован върху екрана и Дан също погледна нататък. Позна жената.

Генерал Непиър с пронизващите си сини очи и вчесаната си назад коса. Тя погледна от телевизора и отговори:

— Ни най-малко, защото винаги превръщам нещастieto в нещо позитивно за себе си и за другия.

Докато Пепър се взираше напрегнато, тъмните ѝ зеници бяха погълнали целия цвят на очите ѝ, генерал Дженифър Непиър

бърбореше за смъртта на нейния помощник и как ще преследва неговия убиец, докато го намери.

— Не харесвам тази жена — каза Рита възмутено.

— Почакай! — Дан я спря, когато тя понечи да смени канала.

— Съжалявам, Дан. Да не би да я познаваш от времето, когато си служил?

Наблюдавайки Пепър, той отвърна отсъстващо:

— Срегнах се с нея веднъж, но аз служих на терен, не съм имал много вземане-даване с генерали. — Той хранеше толкова уважение към генералите, колкото всеки войник: те бяха необходимо зло, надути бърборковци или големи политикани, а най-често комбинация от всичките три неща.

Но беше очевидно, че Пепър познаваше генерала и това познанство не бе оставило добри спомени. Пепър не изпускаше дума и когато генерал Непиър каза, че полицейският художник е нарисувал извършителя, следвайки нейните описания, Пепър изпъшка толкова шумно, че дори Рита забеляза.

— Пепър? Какво не е наред? — попита тя.

На телевизионния екран се появи рисунка на бяла жена над трийсетте с тъмна коса, тъмни очи, голям нос и вдадена навътре брадичка. Дан не я позна.

Но Пепър се позна. Или? Рита я притисна в стола и тя се подчини, без да обръща внимание нито на нея, нито на Дан, изцяло погълната от телевизора. Тя гледаше напрегнато и слушаше, когато генерал Непиър произнесе името на жената — Джаки Портър — и призова зрителите да съобщят, ако са я видели. Тя се разтрепери, когато генерал Непиър обяви, че заради голямото търсене се е съгласила да направи допълнителна обиколка за раздаване на автографи в западните щати.

Пепър се отпусна едва когато една танцуваща бутилка с белина изпълни екрана.

Той видя момента, когато тя си спомни, че в стаята има още двама души. Погледът ѝ обходи наоколо, срещна неговия и той прочете страха в очите ѝ — страх от него.

— Рита — подзе Пепър, — правилно ли чух, че не харесваш генерал Непиър?

— Студена е. Всеки път, когато я видя, си мисля, че е най-безчувствената жена на този свят. Защо?

— Аз ѝ се възхищавах. Много. — Пепър стана, сякаш нищо не се е случило. — Кога се прибират децата ти от училище?

Леко озадачена, Рита каза:

— Шели се прибира след около час.

— Познавам те. Перфектната майка. Сигурно искаш да си бъдеш вкъщи, когато си дойде. — Тя побутна Рита към вратата. — Но ти благодаря, че се отби. Беше ми много приятно. И ми липсваше. — Гласът ѝ потрепери: — Наистина. Надявам се, че ще можем да те посетим скоро.

ГЛАВА 20

Дан изпрати Рита до старата ѝ „Сентра“ и ѝ задържа вратата, за да влезе в купето.

— Радваш ли се, че Пепър се върна? — попита го Рита, преди той да го е направил. — Глупав въпрос, виждам, че се радваш. Но ще я задържиш ли този път?

— Не съм се опитвал да я гоня. — Но не знаеше дали ще успее да я задържи сега. Поведението ѝ пред телевизора му доказваше едно нещо: тя може и да беше жертва на преследвач, но беше също и виновна... за нещо.

Рита затвори вратата и смъкна стъклото на прозореца.

— Този път трябва да ѝ дадеш това, което иска.

— Какво е то?

— Причина да не бяга. — Тя му помахала, когато тръгна, оставяйки го да гледа след нея и да се пита дали има жена, която да знае как да каже това, което мисли.

После, с поглед към къщата, той отиде до един черен орех и се подпря на широкия дънер, скрит от поглед. Извади предавателя, набра номер и щом връзката се осъществи, попита:

— Сър, някаква информация за генерал Непиър?

Последва изненадано мълчание, после полковник Джеф каза:

— Че пише книги?

— Изглежда Пепър Прескот я познава, или знае нещо за нея. Каквото и да е, не е приятно.

— Наистина? — В гласа на полковника се долови интерес. — Не съм чувал никакви слухове за... чакай. Помощникът на генерал Непиър беше убит преди две седмици.

— Знам. Във Вашингтон. Току-що я гледах в предаването на Опра.

— Разбира се. Видял си го в предаването на Опра. — Гласът на полковник Джеф беше сух като добро шардоне. — Мислиш, че Пепър Прескот има нещо общо?

— Мисля, че най-малкото е била свидетел на нещо, свързано с това.

— Хубаво. Сега поне знаем защо внезапно се появи в ранчото. — Полковникът говореше със задоволството на човек, който обича загадките му да се разрешават. — Ще се поразтърся да видим какво мога да открия за престъплението и нейната връзка с него. Ще ти се обадя веднага щом е възможно.

— Полковник...?

Полковник Джеф знаеше какво ще го пита Дан.

— Няма следи от Шустър. Никакви.

— По дяволите! — Да играе ролята на примамка беше страхотна идея, но Дан искаше да е приключил с това. Искаше да се заеме решително с Пепър, а не можеше да го направи, докато операцията не бъдеше изпълнена.

Беше започнал да осъзнава, че за да разбере от какво се нуждае Пепър, за да остане с него, може да отнеме останалата част от живота му.

Той беше военен. Но не трябваше да бъде. С раните си можеше да бъде освободен от служба по искане на полковник Джеф. Никога досега не беше обмислял въпроса, защото никъде другаде не бе искал да бъде. Сега... погледът му премина по долината и околните планини. Познаваше тази земя, обичаше тази земя и искаше да е в безопасност. Тя беше най-хубавото от Америка, най-страхотната, най-високата, най-дивата част от страната, символ на миналото и надежда за бъдещето. Ако Пепър живееше тук, Дан никога не би пожелал да е другаде.

Но първо трябваше да изправи Шустър пред правосъдието.

Той се насочи обратно към къщата, решен да разбере някои неща, като например защо Пепър го е излъгала за причината да дойде в Дайъмънд, и бе пропуснала да каже за убийството на помощника на генерал Непиър. Той не вярваше и за минута, че тя е натиснала спусъка, така че какво криеше?

Защо не му вярваше? Толкова много проблеми съществуваха между него и нея, че направо не знаеше откъде да започне.

Пепър я нямаше вътре.

За миг стомахът му се сви. Беше ли избягала?

Но не. Той беше навън; щеше да знае. Огледа се и видя, че шапката ѝ я няма, както и работните ръкавици.

Като птица, търсеща храна, тя бе излязла в градината.

Навън, заедно със завръщането на пролетната топлина и следобедното слънце, късният сняг се бе разтопил и бе образувал локви между лехите. Пепър я нямаше тук, но мерна неясния ѝ силует в запотените прозорци на оранжерията.

Беше казала, че я преследват и Дан ѝ повярва. Разпозна силното притеснение на жена, която до голяма степен обвинява себе си за своите затруднения. Жена, която имаше склонност да вярва, че вината е нейна, когато те по някакъв начин пресичат пътя ѝ. Но другото, което му беше казала — че става дума за мъж, мъж с власт, с когото се е запознала чрез работата си — всичко това бе лъжа. Когато я беше разпитвал тя си противоречеше, а когато ѝ предложи да се свърже с властите, му забрани. И той видя полумесеците в кожата, на местата, където беше забила нокти в дланите си.

Тогава го беше целунала отново.

Мислеше си, че Дан е толкова глупав? Беше го целунала, за да го разсее, и това проработи. Кой мъж не би се разсеял, когато жената на мечтите му притисне устните си към неговите и сбъдне фантазията му?

Нещо повече, тя го желаше. Очите ѝ срещнаха неговите, след това се отместиха. Устните ѝ бяха меки срещу неговите. Зърната на гърдите ѝ се притискаха към гърдите му, триеха се в него, търсейки внимание, и той се отзова на зова на сирената. Беше докосвал гърдите ѝ, беше ги люлял в дланите си. Кожата ѝ беше блестяща и гладка, и закръглеността бе разпалила неговата страст.

Предпазваше ли тя някого?

Убила ли беше някого?

Или беше станала свидетел на престъпление и се страхуваше от обвинение?

Като внимаваше къде стъпва по разкаляната пътека, той отвори вратата и влезе във влажната, изпълнена с благоухания оранжерия.

— Нека ти помогна.

Тя се обърна рязко.

Той улови блясъка на широките ѝ, паникьосани очи, когато хвърли лопатката за разсаждане към главата му. Посипа се пръст във всички посоки.

Той се приведе:

— Какво, по дяволите...?

Лопатката уцели едно стъкло и навсякъде се разхвърчаха остри парчета.

Пепър вдигна ръка към устата си невярващо.

Той допря пръсти към челото си и ги свали, бяха покрити с кръв.

— Съжалявам, съжалявам. Уплаши ме. Лошо ли си ранен?

— Добре съм. — Той попи с носната си кърпичка кръвта, която се стичаше по веждата му.

Пепър свали ръкавиците си. Сложи длан на ръката му.

— Дали стъклото е останало в кожата ти?

— Добре съм — повтори той, силно раздразнен. Беше дошъл тук да се прави на голям спасител, а бе ранен от градинарска лопатка за разсаждане. — Бивал съм и по-зле.

— Разбира се, че си бивал. — Тя го хвана за яката и го придърпа надолу към себе си. — Но не аз съм ти го причинявала. — После внимателно притисна кърпичката към раната. — Боли ли? Има ли стъкло вътре?

— Всичко е *наред*. — Той се възползва от шанса лицето му да е на едно ниво с нейното и я погледна в очите. — Ти май си неспокойна.

Тя го пусна. Дръпна се назад. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и гледаха предизвикателно.

— Не те видях да идваш. Съжалявам.

— Напомни ми да не се прокрадвам, когато държиш оръжие. С твоя мерник, може да се окаже смъртоносно.

— Я стига. Ще те превържа.

Той я остави да вземе ръката му и да го преведе през килима от натрошени стъкла, докато влязоха в къщата. В банята тя свали седалката на тоалетната и го сложи да седне върху нея. Махна кърпичката и след като изследва раната, въздъхна с облекчение.

— Ще се оправи.

— Същото казах и аз. — Гледаше я в старите ѝ, отпуснати, мърляви градинарски одежди, с мръсни петна по страните, и си помисли, че никога не е изглеждала по-красива, както когато се тревожеше за него. Тази жена го оплиташе в емоции, които той дори не подозираше, че съществуват. Емоции отвъд страстта, отвъд нуждата. Но какво беше отвъд това? Не знаеше. Знаеше само, че я желае... и че тя го желае. Не можеше да скрие нищо от него. Широкият ѝ

лешникови очи показваха тревогата ѝ за него и желанието ѝ, и той усети чувство на триумф, което тръгваше от слабините му и се издигаше към сърцето... Не, не към сърцето.

Към ума му.

Той вярваше в първичния инстинкт. Вярваше в логиката и мисълта.

Но когато размишляваше за чувства, всичко в него заставаше нащрек. След преживяното през последните няколко години не го привличаше идеята за възраждане на чувствата — поне не и на дълбоки чувства. Не и на тези, които можеха да го оставят изтерзан и с белези.

Тя прехапа треперещата си устна и той си помисли, че не иска нищо толкова много, колкото да я целуне.

Пресегна се.

Тя се олюля към него.

След това, сякаш бодната от карфица, се дръпна назад. С онова изражение на страх, което той не можеше да разбере, пъкна превръзката в ръцете му и изхвърча в дневната.

Той я последва.

— Трябва да поговорим.

Изглеждаше като младата, предишна, почти дива Пепър, когато му се сопна:

— За какво? За изгорялата ми кола? За моя преследвач? За моето семейство? Не можеш ли да ми повярваш, че ще се справя с всичко? Не можеш ли да ми повярваш, че знам от какво имам нужда?

— Чу ли какво ти казах в оранжерията? — При равнодушния ѝ поглед той повтори: — Мога да ти помогна. Позволи ми да ти помогна.

— Не искам помощ. Искам... — Като се отдалечи от него, тя изстреля думите през рамо: — Искам свободата да намеря собствения си път в живота.

Боже, какъв инат беше. Той я последва в кухнята и я хвана за ръката, опитвайки се да я обърне към себе си.

— Това, което мога да ти кажа, е, че свободата ти ще те убие.

Погледът ѝ се отклони от неговия.

— Единственото, което имаш, съм аз.

Издърпвайки ръката си от неговата, тя заяви:

— Не, нямам те. Ти не си мой!

Беше права. Той не беше неин. Когато беше с нея, се отдаваше на сладкото великолепие да правят любов — и си спомняше болката от раздялата им.

— Тогава на кого разчиташ? Нямах семейство, което да ти помогне.

Тя се отдалечи от него.

И понеже не знаеше дали ѝ вярва, на тази жена с виновно лице и самотни очи, се въздържа от интимните въпроси и размаха картата за нейното семейство.

— Можеше да намериш брат си и сестрите си, ако търсеше в Интернет.

Тя отиде до мивката и наплиска лицето си.

— Защо да го правя?

— Как защо! От любопитство, ако не от друго. Не искаш ли да знаеш дали сестрите ти и брат ти не те търсят?

— Не ме търсят — войнствено отвърна тя.

— Ако имах братя и сестри, щях да искам да са наблизо. — Той се приближи до нея, преграждайки ѝ пътя. — Твоите не са били толкова големи, когато са ви разделили.

— Само бебето. Разбира се, никога не съм очаквала Кейтлин да ме намери. Беше само на девет месеца, когато я взеха. — Гласът на Пепър беше изпълнен с болка. — Но другите бяха по-големи от мен. Можели са да ме потърсят.

Дан настоя:

— Откъде знаеш, че не са?

Тя взе една книжна кърпа и изтри мръсотията от бузата си.

— Ако ме бяха търсили, щяха да ме намерят досега.

— Това няма смисъл. Аз не можах да те намеря.

— Защото след като напуснах Дайъмънд, не исках да бъда намерена. — Пепър се огледа, сякаш търсеше изход, и го откри като седна до масата. Въртеше кърпата в ръцете си и я късаше на парченца в скръбта си. — Но преди, когато за първи път дойдох тук, бях уплашена и самотна. Живях в отвратителни приемни семейства и правех откачени неща, мислейки си, че нещо ще привлече вниманието им. — Тя сви рамене, сякаш не ѝ пукаше, макар да беше ясно, че ѝ пука. — Не забелязаха. Те не търсеха. Не искаха да ги намеря.

— Но ако не търсиш активно, няма как да намериш каквато и да било вест, която са ти оставили в Интернет. — Той взе кърпата от нея и я хвърли в боклука. Когато беше млад, не разбираше защо не проявява охота да намери семейството си. Дори разделени, баща му и майка му бяха сторили всичко, което можеха, за да го отгледат в любяща среда. Но въпреки това сега той беше извън света. Беше видял най-лошите човешки същества и знаеше, че самият дом, за който се предполага, че трябва да те направи силен, понякога сериозно се проваля.

— Семейството не беше ли щастливо?

— По онова време изглеждаше щастливо. Предполагам, че съм грешала и ще ти кажа едно — не копнея, нито въздишам за тях, след като не ги е грижа дали съм жива, или мъртва. — Когато стана, столът ѝ се стрелна назад, остъргвайки балатума. — Приключих разговора по този въпрос.

— Аз, обаче, не.

Тя му се подигра с полуусмивка и здраво стиснати зъби.

— Разбира се, че не. Не си се променил ни най-малко. Когато беше осемнадесетгодишен, беше сигурен, че *винаги* си прав, че *винаги* знаеш как се правят нещата. Разбира се, дойде с мен да крадем бира, но *ти* беше Греъм. Шерифът ти беше братовчед. Знаеше, че нищо лошо няма да ти се случи. — Тя повдигна едното си рамо. Позата ѝ подражаваше на предишното ѝ непокорство, но в същото време ръцете ѝ трепереха.

От гняв? Дан не мислеше така, защото тя продължаваше да го гледа, сякаш се боеше от него.

— Казваш ми, че трябвало да намеря семейството си, защото си толкова сигурен, че си прав, а аз греша. — Тя говореше все по-бързо и по-бързо: — Нека ти кажа, господинчо, не обичам да нося бремето на семейство. Не ме интересува дали са живи някъде по света.

— Била си хлапе, когато си ги изгубила. Мислиш ли, че се е случило точно така, както си спомняш?

Пепър стоеше със спуснати покрай тялото ръце, свити в юмруци.

— Помня нощта, когато родителите ми загинаха. Хоуп ме успокояваше. Каза: „Аз ще се грижа за теб. Вярвай ми. Ние сме семейство. Ще направя всичко възможно, за да сме заедно. Ще се грижа за теб. Вярвай ми“... После, когато ме отведоха, тя ми поръча да бъда добро момиче, и че скоро ще ме намери. Обеща. Аз ѝ вярвах.

Вярвах ѝ, докато станах на тринайсет и една от приемните ми майки ми каза истината. Никой не иска дете, което плаче нощем и избухва през целия ден. Хоуп се е радвала да се отърве от мен.

Той попита невярващо:

— И ти си повярвала на онази кучка, приемната ти майка?

— Тя не беше толкова лоша. Никога не ме биеше и ме хранеше три пъти на ден. — Пепър изстиска слаба усмивка. — Просто си имаше пет собствени деца и искаше да престана да рева. Престанах.

— Но...

— Да не говорим за това. — Тя се отдалечи и влезе в дневната. — Просто да не говорим.

Той не се сдържа. Последва я.

— Ами ако целият ти гняв е за нищо? Ами ако семейството ти е мъртво?

— Не ставай глупав — сопна се тя, търсейки повод за караница. — Живи и здрави са.

— Всичко се случва. Стават катастрофи. — Тръгна към нея, използвайки всичките си способности, за да я убеди. — Има крадци и разбойници навсякъде по света. Не осъзнаваш ли...

Кръвта се дръпна от лицето ѝ.

— Ами ако умра? — Тя изглеждаше сякаш разсъждаваше за смъртта си като за реална заплаха.

Бяха се върнали обратно към опасността, която я преследваше.

— Няма — увери я той.

Тя обърна очи към него, но сякаш не го виждаше.

— Не можеш да знаеш.

Дан хвана ръката ѝ, леденостудените ѝ пръсти останаха безжизнени в дланта му.

— Аз ще те пазя. Кълна се, че ще бъдеш в безопасност.

— Трябва да помисля. — Пепър отиде до компютъра, сложен на масата. — Трябва да напиша едно писмо. Няколко писма. Едно на Хоуп. Да ѝ кажа, че всичко е наред, че всички онези неща, които съм ѝ крещяла, когато ме взеха... не са били истина. — Пръстите ѝ се отпуснаха върху клавиатурата и тя се втренчи в празния монитор. — Чудя се дали ще мога да ги намеря...

— Аз ще ти помогна. Ще претърсим някои от сайтовете...

Тя хвана ръката му. Очите ѝ блестяха.

— Не! Не се доближавай до компютъра. Не търси семейството ми. *Не сега.*

Той откопчи пръстите ѝ от ръката си.

— Моля те. Не сега. Не ми трябва адресите точно сега. Трябва да помисля какво да кажа. И не искам...

— ... някой да знае, че си тук — довърши той. — Така ми каза. А сега ще ми кажеш защо дойде.

— Няма никаква мистериозна причина. Дойдох да си почина, да се отпусна, да посетя госпожа Дрейс и да видя ранчото. А междувременно, можех също така...

— А междувременно и да ме излъжеш? — В него се надигна неочакван гняв. Тя винаги го предизвикваше с нейното недоверие, а сега... сега беше по-лошо. По-силно. По-лично. — Нервна си като котка на веранда, пълна с люлеещи се столове.

— Не съм!

— Избута колата си от пътя. Хвърли лопатка по мен. Каза ми, че имаш преследвач, помниш ли?

Тя изостави нехайната фасада.

— Ти не ми вярваш и аз не ти вярвам, *помниш ли?*

Свирепият ѝ отказ го смая. Вярно, чакаше съобщенията от полковник Джеф, преди да би могъл да ѝ има вяра, но жените трябваше да бъдат по-меки, по-сладки, по-доверчиви.

— Значи нищо не сме разрешили миналата нощ?

— Казано грубо: начесахме си крастата, която отдавна ни мъчеше.

Малката вещица. Как смееше да прави такава гадна интерпретация на най-хубавата нощ в живота му?

— Не сме я начесали много добре, защото още ме мъчи. — И той с рязко движение я сграбчи.

Тя се отскубна от ръцете му с такава ярост, сякаш се страхуваше от него.

— Не!

Едва успя да се въздържи да не я грабне отново.

— Изобщо не те разбирам.

— Нито пък аз. — Тя размаха ръце като побъркана вятърна мелница. — Първо ме дразниш за семейството ми и за... за всичко. След това пък искаш да правиш секс с мен.

— През цялото време искам да правя любов с теб. Другите емоции са нещо съвсем отделно. — Което беше напълно логично за него. Толкова ли трудно беше да се разбере?

— Виж, знам, че можеш да ме съблазниш.

Дяволски си права.

— Но ти каза, че не искаш това.

— Така ли? — *Да не би да си беше изгубил ума?*

— Снощи искаше от мен аз да те съблазня.

— Това беше снощи. — *И съблазняване* не беше думата, която беше използвал.

— Трябва да стоим далеч от манията си да сме един с друг, докато не можем честно да кажем, че си вярваме. Не можем да продължаваме да правим секс...

Гневът му избухна. Пристъпи по-близо и решително се наведе над нея.

— Правихме любов! Не сме правили секс. Правихме любов. — Преди да я е хванал и да ѝ покаже какво точно има предвид, той рязко се дръпна. Но спря на прага, погледна ужасеното ѝ лице и каза: — Многократно.

Излезе на верандата. В джоба си усети вибрация, която сигнализираше за ново съобщение от полковник Джеф, вибрация, която бързо премина в пиукане.

Най-после. Най-после. Това трябваше да е. Краят на операцията... или информация за Пепър. Ситуацията беше станала непоносима. Нещо трябваше да се случи. Той сложи слушалката в ухото си.

Без предисловия полковник Джеф каза:

— Шустър е в страната.

Това беше. Дан тръгна към къщата.

— Къде е?

— В Юта.

— Ще се отърва от Пепър незабавно.

— Не! — Безпокойството в гласа на полковника гризна ухото на Дан. — Никой не мърда.

Дан спря.

— Какво искаш да кажеш? Хората на Шустър го чакат.

— Явно не. — Полковник Джеф повтори: — Никой не мърда.

— И какво чакат?

— Не знам, но логичното обяснение е, че подозират клопка, и ако някой наблюдава действията ти, не можеш да се освободиш от жената сега. Така ще се досетят, че знаем.

Дан жадуваше за това отмъщение толкова силно, че почти можеше да го вкуси, а то закъсняваше... отново. Сега Пепър беше пречка.

— Няма значение. Тя не може да остане. Не мога да изгубя друг цивилен.

— Искаш да прецакаш плана ли? Не мисля така, лейтенант! Прекалено много сме инвестирали в това и сме на косъм от успеха. Шустър изчезва. Пепър остава. — В гласа на полковник Джеф Дан долови ехото на собствената си решимост.

Но нещата се бяха променили. Шустър, най-безпощадният, най-крвожадният убиец на света, дебнеше само на няколко часа път от ранчото. Искаше да ликвидира Дан и не му пукаше кой се изпречва на пътя му.

— Това е трик — каза Дан.

— Възможно е, но ще се възползваме от шанса си. — Гласът на полковника се промени до по-любезен тон: — Виж, знам, че се страхуваш за нея заради онова, което ти се случи последния път, но Пепър Прескот не е дете. Може да не е съучастник на терористите, но по всяка вероятност е виновна за нещо.

Дан си спомни поведението ѝ и не можеше да спори по въпроса.

— Какво откри за нея и за генерал Непиър?

— Все още нищо. Всичките ми въпроси се оплетоха в някакви тъпи бюрократични глупости със секретаря на генерал Непиър. Но какво толкова можем да открием, което да промени мнението ми? Пепър остава — каза за финал полковник Джеф.

Дан нямаше да спечели, но можеше да се пазари.

— Добре, но ако тя остане, Шустър ще започне да я следи.

— Той има нужда да следи теб.

— Ами ако тя е невинна? Ами ако е просто една цивилна? — Дан умишлено пускаше информацията, която би защитила Пепър — и излагаше собствения си гръб на бедата. — Ами ако ти кажа, че тя е собственичката на този имот, която не можехме да открием, и се е прибрала, за да влезе във владение?

— По дяволите, лейтенант! Това истина ли е?

— Да, сър, истина е. Ако бъде убита в акция, знаете, че адът ще се разтвори.

Полковник Джеф изпсува.

Дан знаеше, че е спечелил.

— Кажи на Сони, че става неин бодигард. Аз ще заповядам на Уегнър и на Ярнел да патрулират пътя до ранчото. Но ти ще си пазиш гърба, лейтенант.

— Няма да бъда убит. — *Не сега.* — Ще ме уведомиш, когато нещо се случи, нали? Каквото и да е то.

— Веднага. — Линията прекъсна.

Дан свали микрофона и слушалките. Започваше да мисли, че няма значение защо Пепър е дошла, важното беше, че е тук и той има втори шанс. Шанс да я спаси. Шанс да ѝ докаже, че той *наистина знае* най-добре. Шанс да я спечели, да я задържи... да ѝ даде причина да не бяга.

Продължи обратно към къщата. Премина с тежки стъпки по верандата. Не искаше да дава на Пепър поредна причина да запрати нещо по него.

Когато влезе в кухнята, тя още беше там, с ръце на кръста, с вирната предизвикателно брадичка. Но щом го видя, предизвикателството се разколеба, помрачи се и тя бързо отиде в прегръдката му. Обгърна го силно с ръце и го притисна към себе си.

— Върна се.

— Няма да те оставя.

— Знам и...

Заради това те обичам!

Но тя не го каза.

— Искам някои отговори. Иска ми се госпожа Дрейс да беше тук. Тя виждаше нещата толкова ясно. Винаги ми даваше добър съвет и дори да не го следвах, винаги си спомнях какво е казала. — С честност, която късаше сърцето му, Пепър произнесе: — Объркана съм. Не знам на кого да вярвам.

Вярвай на мен. Но доверието ѝ нямаше да струва нищо, ако тя самата не получаваше такова.

Времето се изнизваше. Шустър изчакваше нещо, което те не разбираха. Дан беше приклепчен в ранчото с една жена, която желаше,

която *трябваше* да държи в безопасност. Но тя се обръщаше не към него, а към госпожа Дрейс, жената, която я бе приела в дома си преди толкова много години.

Той предположи, че това е честно.

— Ела с мен. — И като отиде до стената с шкафовете в дневната, той се пресегна към горния рафт и измъкна една картонена кутия, тясна и дълга, украсена с цветчета. След това я сложи на голямата маса за хранене.

Тя се приближи до кутията предпазливо. Вдигна капака и веднага разбра за какво става дума.

Снопче писма с разделители, слагани периодично между тях. Първият разделител беше отбелязан с почерка на госпожа Дрейс и адресиран до Пепър, преди девет години. Тя прехвърли разделителите. Видя съдържанието.

Писма, написани с красивия почерк на госпожа Дрейс, всичките адресирани до нея. Някои бяха върнати на подателя. Повечето никога не бяха изпращани. Но бяха написани, запечатани, готови да тръгнат към нея веднага, щом госпожа Дрейс разбере къде живее Пепър. Госпожа Дрейс беше писала поне едно писмо месечно. Тук имаше над сто и всички бяха за Пепър.

Сякаш силата я бе напуснала, Пепър се отпусна тежко в един стол. Безпомощно вдигна поглед към Дан.

— Каза, че искаш отговори. — Той посочи към кутията. — Виж дали можеш да ги намериш вътре.

ГЛАВА 21

— Хоуп беше толкова сладка преди. — Гейбриъл излезе със Зак от корпоративния джет, минаха през летище „Лоуган“ и се насочиха към паркинга, където ги чакаше дългата лимузина. — Никога не съм предполагал, че бременността превръща жените в хищни вълци, които са готови да те разкъсат щом ги погледнеш.

— Преувеличаваш. — Зак си помисли, че му се иска да може да го каже с искрено убеждение.

С напредването на бременността Хоуп ставаше все по-дива и неуправляема. Той, Гейбриъл и адвокатът на „Гивънс Корпорейшън“, Джейсън Ърбано, бяха пътували до Вашингтон. Бяха отсъствали единайсет часа, търсейки Пепър. Зак си представяше, че до този момент Хоуп със сигурност се е побъркала от очакване.

Гейбриъл направи гримаса:

— Обичам сестра си, но се надявам да роди това бебе, преди да ни върже и да тръгне сама да търси Пепър.

Точно от това се страхуваше и Зак. Неведнъж се беше будил нощем, за да проверява дали съпругата му не е взела корпоративния джет и не е тръгнала без него да намери сестра си.

Гейбриъл тупна Зак по рамото.

— Споменах ли, че наистина се радвам, че *ти* трябва да се оправяш с нея?

— Прибираш се вкъщи заедно с мен и ще помагаш да докладваме — отвърна Зак.

— Ще взема такси.

— Не си го и помисляй.

Тонът на Зак беше нисък и заплашителен, но той се шегуваше само донякъде.

Двамата мъже предпазливо се приближиха до черната лимузина, паркирана на тротоара. Колдфел, шофьорката на Зак, застана до отворената врата и на въпросителния поглед на Зак завъртя пръсти в

универсален жест, който на всички езици трябваше да означава „горе-долу“.

Гейбриъл въздъхна.

Но Зак изпита радостно вълнение. Той мразеше да е далеч от Хоуп, особено сега, когато тя носеше тяхното бебе. Независимо от това колко труден характер можеше да е, видът ѝ караше сърцето му всеки път да прелива от любов.

Той влезе в лимузината, прохладна след нехарактерната горещина за бостънски летен ден. Прозорците бяха затъмнени, тапицерията беше черна, интериорът направо миришеше на пари; той беше щастлив, че богатството му може да създаде удобства за Хоуп.

Тя седеше и чакаше, пръстите ѝ барабаняха по огромния ѝ корем, а погледът, с който го погледна, когато влезе, издаваше нетърпение.

Зак се плъзна на кожената седалка. Обви ръце около съпругата си и сложи пръст върху устните ѝ.

— Преди да кажа и дума за срещата с генерал Непиър, искам да знам как си.

— Бременна. — Очите ѝ блестяха. — Какво каза тя? Може ли да ни помогне?

Гейбриъл влезе в купето и седна на седалката срещу тях.

— Още информация — подтикна я Зак. — Бременна си и още нямаш контракции? Бременна си и докторът е казал...

— Че имам два сантиметра разкритие и раждането ще е след около две седмици. Тази информация достатъчна ли е? Може ли сега да чуя за сестра си?

Подкарвайки колата, Колдфел се отдалечи от тротоара, но прозорчето между шофьорското място и задната седалка остана отворено. Тя откровено подслушваше. Всички служители на Гивънс знаеха колко отчаяно семейството търси Пепър, и по свой начин бяха въввлечени.

Това бе направила Хоуп за Зак. Бе откъснала един мъж от висшето общество и го бе въвела в семейството на човеците.

Така че той би направил всичко, за да ѝ помогне да се събере с нейното семейство. Разказа ѝ подробно:

— Срецнахме се с генерал Непиър до жилището на Пепър. Тя ни чакаше в официална лимузина и когато отидохме до апартамента на

Пепър, се оказа, че вратата е отключена. Апартаментът беше претърсен.

Хоуп си пое дъх разтреперана.

— Бяхме силно шокирани. — Зак никога не бе очаквал да види подобни разрушения в апартамента на Пепър. Сякаш го беше претърсвал някой, хранещ силна омраза към Пепър. — Който и да го е направил, е търсел нещо определено.

— Като например самоличността на Пепър, или къде се намира? — предположи Хоуп. — Мислиш ли, че са открили нещо?

— Не знам. — Зак и Гейбриъл размениха погледи. — Ние не намерихме нищо и заключихме.

— Генерал Непиър помогна ли? — попита Хоуп.

— Не, каза, че не искала да се забърква в сцена на престъпление. — Устните на Гейбриъл се извиха при тази педантичност. — Но обеща, че ще използва големите си ресурси, за да намери Пепър преди истинските убийци да са го направили.

Проницателните очи на Хоуп се присвиха.

— Издирват Пепър, за да я разпитат за убийството на помощника на генерал Непиър, така ли?

— Всъщност, не. — Когато колата ускори през бостънския трафик, Гейбриъл се наведе напред, забил лакти в коленете си. — Говорихме с полицията. Гледат на нея като на потенциално заподозрян. Искат да разпитат Пепър — или Джаки Портър, както я нарекоха — но изглежда има съмнения, че в действителност тя е дръпнала спусъка. Знаят, че е била там и генерал Непиър явно е убедена, че ако я намерят, тя ще бъде обвинена.

Хоуп потрепери.

— Защо?

— Генерал Непиър каза, че от полицията вероятно не са намерили истинския убиец, но че Пепър — или по-скоро Джаки Портър — е била видяна да бяга от местопрестъплението. Изпуснала е там книгата на генерала, онази, на която генерал Непиър ѝ е дала автограф, и това я прави главен заподозрян в убийство. — Гейбриъл се облегна назад. — Генерал Непиър каза, че от полицията обичат да правят арести и обвинения, и че е сигурна, че ще арестуват Пепър, защото тя има връзка с престъплението и е избягала, сякаш е била виновна.

Зак гледаше как Хоуп възприема информацията. Нейната интелигентност го бе впечатлила още от първия им разговор. Всъщност, гласът ѝ бе този, който първо го впечатли, викайки го като глас на сирена. След това беше способността ѝ да се грижи за всички, които срещне. Но когато бе гледал работата ѝ за защита на колежанската степен в най-трудните условия, той не можеше да не ѝ се възхити.

Сега тя знаеше това, което ѝ казваха, но все още не искаше да го повярва.

— Кой, според генерал Непиър, е убил нейния помощник? — попита тя с отсечен глас.

— Каза, че не знае — вдигна рамене Зак. — Каза, че била на среща за даване на автографи. Двата с помощника ѝ тръгнали към паркинга. Тогава осъзнала, че е изпуснала някакви документи, и се върнала към асансьора, докато той отишъл да докара колата. Когато Непиър слязла отново долу, той бил мъртъв, и някаква жена избягала. Тя казала на полицията, че помощникът ѝ е предотвратил обир и е бил прострелян.

Хоуп местеше очи от единия към другия.

— А вие какво мислите, момчета?

— Щом генерал Непиър не е била там, защо е толкова сигурна, че Пепър не е виновна? — попита Гейбриъл.

Зак отвърна:

— Тя каза, че на срещата в книжарницата е разговаряла с Пепър дълго, и че Пепър я е впечатлила с това, че се е поправила.

— Поправила се е от какво? — остро попита Хоуп.

— Според генерала, Пепър имала криминално досие.

Хоуп се раздраваше все повече и повече.

— Щом Пепър е имала криминално досие, защо полицията не е взела пръстови отпечатъци от книгата, за да ги сравни с базата данни?

Гейбриъл кимна.

— Това е проблем, нали?

— Генералите изпращат помощниците си да правят всичко — намеси се Зак. — Защо генерал Непиър ще идва лично до апартамента на Пепър? И обратно — щом е толкова педантична и не иска да оглежда апартамента ѝ, защо не се е обадила в полицията да съобщи за престъпление?

Хоуп свадливо попита:

— А когато е изгубила онези документи, защо не е изпратила помощника си за тях?

Зак и Гейбриъл се спогледаха. Тази мисъл не им беше хрумвала.

Хоуп ги изгледа един по един.

— Вие двамата не вярвате на генерал Непиър. Мислите, че тя е виновна за нещо. Мислите... мислите, че самата тя е замесена в убийството на помощника си. — Хоуп си пое дълбоко дъх, когато мрачното подозрение я връхлетя с пълна сила. — Какво ѝ казахте за Пепър?

Зак и Гейбриъл отново размениха мрачни погледи.

Зак каза:

— В началото бяхме толкова благодарни, че такава високопоставена личност ни помага, че не осъзнахме, че има нелогичност в историята, която ни разказва.

— Казахме ѝ истинското име на Пепър — призна Гейбриъл.

— О, небеса! — Хоуп потърси пипнешком бутилка с вода. — С тази информация и с влиянието си върху правителството тя може да накара всеки щат да отвори архивите с приемни семейства и да открие къде е била Пепър.

Колдфел настъпи газта и лимузината полетя.

Зак кимна мрачно:

— Оставихме Джейсън във Вашингтон да говори с полицията. Аз звъннах на Гризуолд от летището и му казах, че трябва да намерим Пепър веднага, иначе няма да я заварим жива.

ГЛАВА 22

Гробът на Дрейс се намираше на слънчев склон, където тревата ставаше зелена рано напролет и оставаше такава през летните горещини. Дървета с киселици засенчваха ронещите се надгробни камъни.

Тази надгробна плоча беше нова и надписът се четеше ясно.
Патриша Лоис Дрейс.

Снощи Пепър беше прочела всичките писма на госпожа Дрейс, с изключение на едно. Сега, с навити ръкави на ризата, без да обръща внимание на студената влага, която се просмукваше през коленете на дънките ѝ, тя разкопа пръстта около гроба и посади цветя, които щяха да цъфтят през цялото лято. Знаеше, че по някакъв начин госпожа Дрейс би се радвала на аромата на старомодните карамфили и яркооранжевите и жълти невени.

За съжаление, съзнанието на Пепър не бе съсредоточено само върху цветята. Беше казала за себе си и за Дан, че са правили секс. Това бе добър израз, не евфемистичен като „спяхме заедно“, а солиден, модерен термин, който изразяваше онова, което наистина се беше случило между тях.

Но Дан използва съвършено друг термин.

Правихме любов. Ние правихме любов.

Пепър потрепери. Гледаше растенията в рохкавата пръст. Как можа да ѝ го каже? Намекваше, че по време на връзката си са си давали един на друг любов?

Обичаше ли я той?

Не, не я обичаше. Той беше като всички останали хора в нейния живот, онези, които тя обичаше, онези, които казаха, че я обичат, на които вярваше. Последният урок беше прекалено пресен в съзнанието ѝ. Беше повярвала на една авторка, висш офицер, преуспяла жена, на която се възхищаваха всички американци, и сега бе преследвана заради собствената си нужда да се уповава на почтеността на един човек.

Докато беше с Дан, почти бе забравила за опасността, която я дебнеше. Почти. Но винаги на периферията на съзнанието си се слушваше за стъпки зад гърба и пукот на оръжие.

Тя заговори на надгробния камък, сигурна, че госпожа Дрейс слуша отнякъде.

— Благодаря ти за писмата. Харесаха ми. Благодаря ти, че имаше вяра, че ще се върна. Искаше ми се да бях тук заради теб, но си права. Часовникът не може да се върне назад и няма да съжалявам. Снощи Дан дойде в дневната, каза, че идва да види какво правя. Лично аз мисля, че дойде да се увери, че не плача, и може би да види дали съм му сготвила вечеря. — Тя притисна последното растение в пръстта. — Не бях. А сандвичите с риба тон бяха доста хубави.

Сваляйки градинарските си ръкавици, тя седна; облегна се на камъка, стоплен от слънцето и погледът ѝ се плъзна по цялата долина. Оттук можеше да види кравите, пръснати из пасището надалече, до мястото, където долината завиваше, и по-близо един каубой, препускащ по пътя. Можеше да види къщата и фигурата на Дан, когато тръгна към обора. Можеше да види Самсон как пасе. Но не можеше да чуе нищо, освен бриза в напъпилите листа, и с тишината настъпи спокойствие, каквото не бе изпитвала откакто... откакто... не знаеше откога. Със сигурност не и откакто бе изпуснала онази книга на паркинга.

Тя извади писмото от джоба си и погледна разкъсания плик. Госпожа Дрейс беше казала да прочете това писмо накрая, но то изглеждаше най-старото в купчината. Когато го отвори, видя защо.

Страниците бяха нашарени от многобройни мастила с различен цвят и почеркът към края ставаше все по-неравен. Госпожа Дрейс беше писала писмото в различни времена през последните девет години.

Скъпа Пепър,

Ще започна това писмо, като напиша наистина важните неща и ще добавям мнението ми за тях. То ще съдържа цялата ми мъдрост. Не се притеснявай, няма да е дълго.

Пепър се усмихна.

Първо, надявам се не си избягала, защото си се страхувала, че ще ме разочароваш. В края на краищата един ден отсъствие от училище, една открадната каса бира...

Как госпожа Дрейс бе разбрала?

... и лудуване с Дан Греъм не са кой знае какво. Аз разочаровах много хора в моя живот, включително скъпата ми майка, когато се омъжих за господин Дрейс, но направих своя избор. Ти направи твоя. Нека бъдем щастливи с тях. Помни, отглеждането на цветя и правенето на най-хубавите сладки в окръга не са малко постижение.

Пепър отговори на глас:

— А ако помогна на Рита да направи сайт в Интернет, от който да продава своите кувертюри и нашите растения? Можем да постигнем успех, а през лошите години в ранчото ще се нуждаем от допълнителни приходи.

Светлосиньото мастило се промени на черно:

Ако още не си го направила, иди и намери своето семейство. Ти прекара живота си, чувствайки се наранена, защото се нуждаеше от тях, а те не дойдоха да те намерят. Никога ли не ти е минавала мисълта, че могат да се нуждаят от теб?

— Ще напиша писмата още тази вечер — прошепна Пепър. Вече беше съчинила едно до Хоуп. Но защо всички я тормозеха за семейството ѝ? Казваха неща като: „Те се нуждаят от теб“ и „Ами ако са болни?“.

Кое то ѝ напомняше, че може да умре, преди да има време да открие къде са и какво е станало с тях. Според госпожа Дрейс и Дан

нейното недоволство беше безпочвено, тъй като нямаше никаква информация. И което беше най-лошо: Пепър знаеше, че те са прави.

Последният абзац беше написан в червено:

Докторът в Бойс ми каза, че ако не ме оперират, ще получа сърдечен удар и ще умра. Ако ме оперират, трябвало да го направя в болница „Сейнт Люк“, след това да отида в старчески дом, а после медицинска сестра да ме доведе до ранчото... ако изобщо се прибера у дома. Не вярвам на докторите за пет пари и със сигурност не вярвам на хора, които мислят, че е важно за една стара жена да умре в леглото си. Така че няма да го направя и няма да споделям с никого какво е казал докторът. Не се страхувам, а и бързата смърт от сърдечен удар бавно се приближава.

Пепър избърса една сълза от бузата си. Знаеше, че госпожа Дрейс наистина е мислила точно така. Но какъв труден, хладен избор е трябвало да направи — да живее по-дълго, но не и по-щастливо, или да умре скоро и внезапно на мястото, което обича.

Престани да се чувстваш виновна!

Пепър трепна, когато видя, че госпожа Дрейс е предвидила как ще се чувства.

Ще се видим отново, знам, че ще се видим, и се зарадвах много на писмата и семената, които ми изпрати.

Госпожа Дрейс щеше да оцени иронията, че това бе подарък за нея — книга, купена от Пепър, и подписана от генерал Непиър, след това изпусната на паркинга... цяла поредица от събития, които я бяха накарали да избяга в ранчото. Да избяга у дома.

Преди много време се питах кой ще наследи тази земя, когато умра. Когато ти дойде в моя живот, знаех, че ще я дам на теб, защото я обичаш, както аз я обичам. Знаем, че хората в Дайъмънд (особено онзи стар негодник Ръсел Греъм) си мислят, че ще бъде обявена за продажба. Ще ми направиш голяма услуга, ако останеш и бъдеш трън в задниците им.

А може би трън в задника и на Дан? Това момче се прибра вкъщи от армията, изпълнено с гняв. Той е ранен и то повече в душата, отколкото в тялото. Помогни му. Ти си тази, от която той се нуждае. Ти си тази, от която винаги се е нуждаел.

Пепър отпусна ръце в скута си. Писмото се смачка с тих звук, който сякаш отразяваше отчаянието й.

— Но, госпожо Дрейс, аз съм в такава беда. Тази жена, генерал Непиър, ме преследва и иска да ме убие. — Пепър преглътна. — Минаха десет дни, откакто изпратих имейл на сенатор Варгас. Някой трябва да го е прочел досега, а нищо не се случи. Боя се, че продължава да стои в купчината имейли, озаглавени „Странни“. Или, че са позвънили на генерал Непиър и са й казали, тя с презрение е отхвърлила написаното и те са й повярвали. Тази жена изопачи фактите по телевизията, така че да изглежда невинна. Показа полицейска рисунка на някакъв измислен човек, който няма никаква прилика с мен. Тя заблуждава полицията и със сигурност още не са я арестували. Искам да отида до офиса на ФБР и да им кажа истината, но се страхувам, че ще кажат на генерал Непиър и тя ще ме убие. — Пепър преглътна и вече с по-мек глас произнесе: — Дан иска да му се доверя, но Рита казва, че е безпощаден към престъпниците и когато си помисля, че ще ме погледне и няма да ми повярва, просто не мога. Не смея... Ох, какво да направя?

Тя чу отговора, ясен като камбана, в главата си.

Предупреди Дан.

Огледа се, очаквайки да види госпожа Дрейс, застанала до нея.

Вместо това чу думите отново:

Предупреди го.

Тя погледна писмото в треперещата си ръка. Сякаш госпожа Дрейс ѝ беше изпратила призив през времето и Пепър искаше да се съгласи. Пепър беше задала въпрос през пространството и получи отговор.

Предупреди го.

Госпожа Дрейс беше права. Трябваше да изостави недоверието си и да признае на Дан за генерал Непиър. Той щеше да знае какво да прави, с кого да се свърже. Да, може и да мислеше, че е виновна, но доверявайки му се, щеше да е сигурна не само за собствения си живот, но и за неговия.

Плевнята неудържимо привличаше погледа ѝ. Дан беше вътре, правеше нещо — запояваше или чукаше, някаква мъжка работа — и беше гневен и с наранена душа. Госпожа Дрейс го казваше и Пепър ѝ вярваше. Тя бе прекарала толкова много от живота си, правейки грешното нещо, но въпреки това не можеше да се обвинява; двамата с Дан споделяха връзка, която времето и разстоянието не бяха разрушили. Тя искаше да му помогне. Искаше да бъде с него.

Снощи всеки бе отишъл в леглото си така примерно, сякаш предишната нощ на невъздържана страст никога не бе съществувала. Но тя бе спала само минути, преследвана от спомена за всичко, което бяха правили, и разкъсвана от мисълта, че можеше да отиде при него, да го има, когато поиска... а тя винаги щеше да иска.

Той беше толкова близо. Ако станеше и отидеше при него, ръцете му щяха да се вдигнат да я посрещнат. Той щеше да я придърпа върху себе си и... Пепър се спря, преди да си е представила нещо повече. Тя притисна ръка към туптящото си сърце. Опита се да сдържи дъха си. Сякаш бяха измъкнали тапата от бутилката и бяха установили, че виното вътре е сладко, пристрастяващо... и безкрайно.

Може би той нямаше да я иска завинаги. Може би утре щеше да я изгони като бездомна котка. Но госпожа Дрейс го беше харесвала и искаше Пепър също да го харесва. Това трябваше да значи нещо.

Сигурно това тихо прошепнато послание: *Предупреди го* — беше повече от обикновени думи. Пепър щеше да отиде при него, да говори с него за генерал Непиър. После щеше да му каже, че има намерение да остане. Щеше да каже, че трябва да позабавят темпото, да изградят доверие един към друг, преди отново да се разбият в скалите на подозрението. После... после щяха да видят какво ще се получи.

Пепър стана и изтупа тревата от панталона си.

— Права си — каза тя на госпожа Дрейс. — Трябва да го предупредя, да му позволя да ми помогне. След това аз ще му помогна. — Усмихна се. — Независимо дали иска, или не. — После взе работните си ръкавици и тръгна към къщата.

В спалнята извади от гардероба светлосиния потник, онзи, който обличаше преди, за да дразни Дан. Занесе го в банята и го закачи на бравата на вратата. Остави увисналата шапка и прокара гребен през косата си, изми лицето и ръцете си, и свали ризата и сутиена. Нахлузи потника през глава, опъна гладката материя върху кожата си... и се усмихна.

Искаше само да говори с Дан, разбира се, но понякога едно момиче обичаше да е сигурно, че изглежда добре, просто в случай, че съществува още един шанс... как да го кажем... да подразни някое момче.

Облече отгоре ризата. Взе каубойската си шапка и я намести на главата. Докато оправяше периферията, усети материята като кадифе и си спомни колко непохватен и нетърпелив изглеждаше Дан, когато ѝ я даде преди толкова години. И както и преди, шапката пасваше идеално... *като пантофката на Пепеляшка.*

Но се наложи отново да си напомни, че искаше да говорят. Искаше само да говорят. И докато повтаряше това като мантра, когато излезе от къщата едва не се сблъска с Хънтър Уейнрайт, каубоя, когото бе срещнала първия ден тук. Седеше до прозореца с отвертка в ръка.

Сърцето ѝ подскочи и от гърлото ѝ излезе висок писък.

— Мадам! — Той се изправи. — Съжалявам, не исках да ви изплаша. Мислех, че няма никой.

— Всичко е наред. — Пепър сложи ръка на гърдите си. В краткия миг, преди да види каубоя и да извика, ѝ хрумна напълно възможния ироничен сценарий. Отиваше да каже на Дан истината за генерала, да му се довери, както не се бе доверявала на никого от толкова време. Колко ужасно щеше да е да я убият, преди да е успяла да стигне до него.

Трябваше да отиде при него. Да отиде сега. Огледа се. Госпожа Дрейс я беше предупредила. Времето изтичаше.

Но Хънтър свали шапката си, разкривайки гъста сребриста коса и изненадваща загоряла линия, която минаваше през челото му.

— Госпожица Уотсън, а?

Пепър си спомни псевдонима и историята си.

— Да, аз съм. Заминах, но имах шанс да се върна, и го направих.

Хънтър не изглеждаше заинтересован. Той подхвърли почти небрежно:

— Трябва да държа под око тази стара къща, да съм сигурен, че всичко се поправя навреме. Имах малко свободно време, така че реших да погледна.

— О! Хубаво. Добре. Оценявам го.

Челото му се набръчка.

— Мадам?

— Имам предвид... — Не можеше да му каже, че е наследила къщата. — Имам предвид, че е мило от ваша страна да помагате по този начин.

— Затова ми плащат. — Наистина беше очарователен мъж с обаятелната си усмивка и скромността си.

Харесваше го, така че му се усмихна в отговор, но се стегна, когато онзи противен каубой, Сони Мидлър, се изкачи на верандата, сякаш му беше бащиният.

Изобщо не ѝ обърна внимание, а като впери очи в Хънтър, изсумтя недоволено:

— Здравсти, Уейнрайт, мислех, че ще ходиш до южното пасище и ще помагаш със стадото.

Хънтър се ухили снизходително, по-възрастен мъж, който се подиграва на млад, наперен каубой.

— Търсех си работа и открих някои неща, които трябваше да се поправят.

— Не знам някога да си си търсил работа — сопна му се Сони.

— Имам няколко изненади в ръкава си, но ако искаш да отида при стадото, ще го направя, разбира се. — Хънтър тръгна надолу по стъпалата и изчезна зад ъгъла към гаража.

Сони го изпрати с поглед.

— Чудя се наистина какво правеше тук.

Раздразнена, тя попита:

— А ти какво правиш тук? Ти не трябва ли да работиш?

Спомнил си за присъствието ѝ, Сони прие привычното си изражение „Аз съм голяма работа“.

— Дойдох да проверя за вас, мадам. Да видя дали не ви трябва нещо.

— Ако ми трябва, мога да си го взема — озъби се тя.

— Да, мадам. — Той докосна с пръсти ръба на шапката си. — Знам, че можете, мадам.

Тя затвори очи от възмущение, а когато ги отвори, той беше изчезнал. Тя се стресна, както когато бе видяла Хънтър Уейнрайт. Къде се беше научил Сони да се движи толкова тихо? Дан ли имитираше?

Пепър изсумтя, тръгна към хамбара и промърмори:

— Знам, че е така. — Дан беше от мъжете, на които останалите се опитваха да подражават, надявайки се да бъдат като него. *Късмет, Сони.*

Вратите на големия хамбар стояха отворени, улавяйки бриза, който се носеше през долината, и когато тя пристъпи вътре, я лъхна миризма на сено, прясна боя и кожа. Беше полумрак и топло, и тя тръгна да търси Дан.

Намери го в откритата част на хамбара, точно под сеновала, седеше, подпрял гръб в стената. На тезгяха лежеше боядисан до половината стол, другият стоеше наблизко. А Дан държеше нещо в шепата си.

Когато го приближи, той вдигна очи и се усмихна. Неочакваната нежност в усмивката му я хвана за сърцето и я спря наскоро.

— Не си се справила добре с търсенето на яйцата — каза той.

В този миг тя осъзна какво има в ръката му и клекна до него.

— Онази стара кокошка е скрила гнездото си.

В ръката му се поклащаше овално бяло яйце.

— Оставила е още три зад оксижена и те се мътят. Хитра кокошка.

Пиленцето беше пропукала черупката с човка. Отвътре надничаше широко отворено черно око. Белтъкът долу беше влажен и залепнал към малкото му телце, но пилето кълвеше яростно, борейки се да се появи на бял свят.

Пепър се засмя.

— Не съм аз виновна. Скрила ги е още преди да дойда, иначе нямаше сега да се излюпят.

Пиленцето разчупи една голяма част от черупката и падна в дланта на Дан. То клечеше там, изненадано от свободата си и

необятния свят на хамбара.

— Виж го — удивляваше се Дан. — Съвсем нов живот. — И като обви длан около птичето, духна, за да го стопли с дъх.

Пепър гледаше и не смееше да помръдне. Този кратък миг на сътворение го беше погълнал както нищо друго... нищо, освен акта на сливането между тях.

Изпълни я любов и тя едва не загуби равновесие.

Когато Дан отвори ръката си, пиленцето прегъна колене и се залюля на крачетата си. След това се огледа.

— Така. — Той склочи пръсти отново около животинчето. — Не искам да си мисли, че аз съм неговата майка. Онази стара кокошка ще ми изкълве очите. — И като отиде до оксижена, той се наведе. Квачката закръпя ядосано и Дан се възмути: — Не съм му сторил нищо. Ето, връщам ти го.

Той стоеше и гледаше, докато крясъците утихнаха. Усмиваше се като горд баща.

— Моето момче е първото.

— Твоето момче сигурно е момиче, защото момичетата са винаги пред момчетата... а и изглеждаш... — Пепър се засмя. — ... наистина сантиментален.

— Такъв съм си. Сантиментално момче. — Той отиде до умивалника, изми се и се избърса в една книжна кърпа.

Очите му се спряха на каубойската шапка, която стърчеше на главата ѝ и изражението му се промени. Стана напрегнато, сексуално, страстно.

— Пепър, ти дойде при мен?

Тя внезапно си даде сметка какво мисли Дан. Мислеше, че е дошла при него за секс.

Той тръгна към нея, сякаш нямаше нищо по-естествено от това да го потърси.

Тя отстъпи назад.

— Не за това съм тук.

Дан продължи, походката му беше плавна и хищническа.

— Защо *дойде*, сладурче? — Не ѝ повярва. Или пък не си даваше труд да ѝ вярва.

— Искан да ти кажа нещо. — Тя се блъсна назад в една пейка.

Хвана я, преди да падне назад в сеното под сеновала. Плъзна ръка по кръста ѝ. Свали шапката ѝ и я хвърли на чистата купчина слама.

Когато погледна към лицето и към гърдите ѝ, клепачите му натезаха и той придоби онова особено секси изражение, характерно за мъж, нетърпелив за любов. Без да произнася и дума, изрази своята нужда. Атмосферата между тях стана гореща и нетърпелива, плътна от желание.

И тя знаеше, че това е истина. Можеше да го излекува.

Защото го обичаше.

Но първо трябваше да му се довери изцяло.

Като обхвана с ръце главата му, Пепър каза:

— Изслушай ме, Дан. Трябва да ти кажа истината.

Разказа му за генерал Непиър, за убийството, за бягството си. Каза му всичко за събитията, които я бяха довели тук. Каза му всичко, освен защо е дошла при него сега. Не мислеше, че този безстрастен, строг, прагматичен мъж ще повярва, че госпожа Дрейс ѝ е дала своя съвет.

— Почакай тук — каза Дан, когато тя завърши разказа си.

Той излезе от хамбара, нагласи слушалките в ухото си, изчака полковника да вдигне, и каза:

— Сър, знам какво — или по-скоро кои — са терористите, които чакат. — При грака на полковник Джеф той махна слушалките от ушите си.

Преди да е свършил обясненията си, полковник Джеф започна да проклина военното разузнаване, че са крили тайни от специалните сили, защото са искали те да направят арестите. Дан чу натискането на бутони и пропукване на високоговорители, след това полковникът каза:

— Ето я, дава интервю в Солт Лейк Сити — което, случайно, не е далеч от мястото, където Шустър се крие. Проклетата липсваща връзка е била право пред очите ни. — Той се провикна към помощника си: — Някой да държи под око генерал Непиър! — След това се върна към Дан: — По-добре да не изпортват ситуацията, защото иначе ще накарам някого да съжалява. Лейтенант, пак ще се свържа с теб. — Полковник Джеф затвори телефона.

Така че за момента Пепър беше в безопасност. Дан се усмихна. В безопасност и негова. Той се върна в хамбара и се увери, че мерките

му за сигурност са си на място, проверявайки и препроверявайки за признаци на засада. Нямаше. Слава богу, защото Пепър стана от стола до тезгяха. Стройна, силна, тя го гледаше, сякаш той можеше да е отговорът на молитвите ѝ, но въпреки това да предприеме действие, ако се наложи.

Тази жена, тази крехка, потайна жена беше успяла да се изплъзне на генерал от армията на Съединените щати и мрежата информатори на терористи извън страната. Тази красива, грациозна жена го бе дарила с доверието си по начин, който никога нямаше да забрави. Съсредоточеният му върху отмъщението ум от дълго време бе изключил всичко останало и сега не можеше да повярва. Сърцето му, закоравяло от гледки и звуци на ужас и жестокост, война и страх, се дивеше.

Тя го гледаше, с глава, наклонена на една страна и широко отворени очи.

Не беше най-красивата жена на света. Някъде в съзнанието си той знаеше, че е така. Но за него комбинацията от тъмна, къдрава коса и дръзка откровеност, лешникови очи и колебливо доверие беше най-изключителната гледка на света.

Тя го обичаше. Не го беше признала, но за да му каже истината, цялата истина, без да се колебае, без да знае какво е правил в армията, и въпреки това сигурна в сърцето си, че той някак си ще я спаси... Да, тя го обичаше.

Пресегна се за ръцете ѝ и ги обхвана в своите.

— Искаше ми се да беше дошла при мен по-скоро.

— Аз не... Не можах... Трябваше да... — Усмихна му се с онази чудесна усмивка, която го караше да се радва. — Първо трябваше да разбере някои неща сама.

— Сега всичко ли има смисъл?

— Така мисля. — Усмивката ѝ стана още по-ведра, а той бе почти заслепен от нейната светлина. — Знам, че е така.

Целуна кокалчетата на китката ѝ едно по едно. Ръцете ѝ бяха ръце на градинарка. Палецът ѝ имаше мазол от лопатката. Ноктите ѝ бяха къси, кожичките около тях — неравни. Хватката ѝ беше силна върху пръстите му.

— Какво ще правим? — попита тя.

Дан беше войник. Той знаеше фактите, претегли шансовете. Разполагаше с най-малко два часа преди идването на врага. Беше подготвен, доколкото е възможно, от седмици.

— Какво ще правим ли? — Той се усмихна. — Можем да правим две неща. Да чакаме и да се любим.

ГЛАВА 23

— Какво? Сега? Луд ли си?

Пепър искаше да получи отговори, но Дан плъзна ръка около кръста ѝ, наведе глава и я целуна с една от онези дълбоки, задоволяващи целувки, които изпиваха дъха ѝ, изсмукваха решителността ѝ и я караха да иска това, което той иска.

Отчаяна и объркана, тя разкъса хватката му и се изплъзна от неговата прегръдка.

— Може би точно сега онази Непиър идва за нас.

Очите му тлееха.

— Не още.

— *Откъде* знаеш?

— Обадох се по телефона.

Изглеждаше... щастлив. Беше му казала, че са в опасност, а по устните му играеше полуусмивка. Тя погледна към телефона, след това обратно към него.

— За какво говориш?

— Не знаеш истината. Никой в Дайъмънд не знае. Но аз не съм освободен от армията. Още съм военен. В специалните сили. — Изглеждаше доволно незаинтересован, когато пусна бомбата си.

Заплахата на генерал Непиър висеше над всяко движение, всяка мисъл, но Пепър можеше да се справи. Беше опасност, с която живееше от почти две седмици. Изявлението на Дан бе това, което я ужаси:

— Чакай! Казваш, че си *военен*? Не. — Той грешеше. — Но ти си бил ранен. Пенсионирани си.

— Има и друго.

Тя заби нокти в раменете му.

— Какво искаш да кажеш с това, че имало и друго?

Той я разтърка с дълги, бавни движения, сякаш това щеше да я накара да забрави, че той е... че още е в армията. В най-опасните служби!

— Точно сега мога само да ти обеща, че си в безопасност тук с мен — поне за момента.

Тя огледа хамбара и видя неща, които никога не бе виждала тук преди. Пушката над вратата изглеждаше нормално, но от едно тайно местенце в тезгяха се подаваше прикладът на пистолет. Докато беше чакала Дан да се върне, бе забелязала, че самият тезгях изглежда тежък — кой знае с какво беше натъпкан. Сега осъзна и че тъмнозелената, изолираща жилетка, закачена там, е всъщност бронезилетка.

Дан не се шегуваше. Той беше военен.

Замаяна, тя го чу да казва:

— След един час всичко може да се промени. Ще се промени. Ще трябва да те изпратят отгук, така че нека се възползваме от момента. Да празнуваме живота. Нека ти покажа как. — Той беше силен, готов да съблазни отново. Винаги.

Нищо не беше правилно. Всичко, което тя знаеше, се беше променило. Мислите ѝ се въртяха във водовъртеж от любов и тревога, болка и опасност.

— Къде ще отидеш? Какво ще те пази? Вече не си на действителна бойна служба, нали?

С ръце на кръста ѝ Дан я подпря на една дървена ясла, водейки я елегантно като танцьор, и не ѝ отговори.

Беше си мислила, че като му каже истината, това ще спаси и двамата. Предполагаше, че ще отидат в полицията, във ФБР, някъде на сигурно. Вместо това той призна, че все още е в армията, където на два пъти едва не е бил убит! Можеше да умре днес, утре, след една година. Тя притисна ръка в гърдите му. Собственото ѝ сърце биеше в смесица от страх и възбуда, болка и отчаяние.

— Не можем да правим любов сега.

Бедата беше, че изобщо не обърна внимание на думите ѝ, вместо това се вслушваше в тялото ѝ.

— Вярваш ли ми?

— Да, но...

— Тогава ми вярвай с цялото си сърце. — Беше странен, ликуващ, дързък, докосваше я, сякаш времето пред тях вече никога нямаше да се простира безкрайно. Сякаш можеха да отложат смъртта с един обикновен акт на страст. Тъмните му очи блестяха от въодушевление.

— Ще те пазя. Нека се любим, сякаш повече никога няма да има утре.

— Не това искам. Искам ти също да бъдеш в безопасност.

— Не се тревожи за това. — Не искаше да мисли за тревогата ѝ, сякаш не беше нещо важно. Притискайки главата ѝ до гърдите си, той допря буза до нейната коса. За него тя бе най-ценната жена в света. — Ще се оженим.

— Какво? — Ако не я държеше, Пепър щеше да се свлече по гърдите му. — *Какво?*

— Изразих се неправилно. — Той не я пусна. Не падна на колене. Гласът му беше заповеднически. Но попита: — Ще се омъжиш ли за мен?

Сякаш това правеше нещата по-добри.

— Защо?

— Защото ме обичаш. Ти ме обичаш. — Той я целуна по върха на главата. — Нали?

Пепър скри лице в гърдите му. Преди няколко мига бе разбрала, че го обича. Не беше формулирала в термини какво означава това. А той знаеше? Как го беше усетил? Толкова ли беше очевидно за всеки, освен за нея?

Той прокара ръце надолу-нагоре по гърба ѝ.

— Любихме се. Трябва да се оженим.

— Никога те съм казвала това! — *Да се ожени за него?* Когато бе живяла в Дайъмънд преди, той беше дивото момче и тя никога не бе искала да го опитомява.

Откак се върна, се бе концентрирала върху опасността, идваща от генерал Непиър и по-непосредствената опасност от Дан. Тя погледна лицето му и думите ѝ прозвучаха като дъх:

— Никога не ми е хрумвало за брак.

— Колко ласкателно. — Но той прозвуча развеселен и изглеждаше уверен. Разкопча ризата ѝ. Когато синият ѝ потник се показа, от гърлото му се откъсна стон на удоволствие. — Появяваш се така и мислиш да ми откажеш? Помисли си. Ще спим заедно всяка нощ и ще се будим всяка сутрин в прегръдките си.

— Вечно. — Тя не разбираше идеята.

Но той изглежда беше наясно.

— Абсолютно. Вечно.

Брак. Дълготрайност. Никога не бе дръзвала да мисли за него като за неин вечно. Така ставаше в живота ѝ, че никой не обичаше Пепър Прескот. Да не би той да казваше, че я обича?

Не, не я обичаше. Каза, че се били любили.

Сексът беше добър. Той може би си въобразяваше, че я *иска* завинаги. Но колко струваше това? Не достатъчно.

Тя го обичаше. Каква глупачка, да си мисли, че това оправя нещата. Любовта никога не е правила друго, освен да я наранява.

— Мислиш, че понеже те желая, това оправя нещата?

— Скъпа, от това не боли. — Той прокара пръсти по бледата дантела, която обрамчваше предницата на потника ѝ.

Пепър педантично избра думите, с които да го тества.

— Ако не се бях съгласила да правим секс...

— Да правим *любов* — поправи я той и я погали през копрения плат.

— Да правя любов с теб онази нощ... пак ли щеше да искаш да се ожениш за мен? — *Излъжи*, подтикна го тя мълчаливо. *Моля те, излъжи.*

Той се ухили и в гърдите му се надигна тътен.

— Сигурно не би ми хрумнало да те питам сега — призна той.

Глупак. Беше казал истината.

Е, тя също можеше да каже истината. Произнесе сковано:

— Благодаря ти за предложението, но не.

Смехът изчезна от лицето му. Белегът му стана бял върху загорялата кожа.

— Мисля, че ще го направиш.

Малко по малко тя се изплъзна от него.

— Защо?

— Защото си дъщеря на пастор. Знаеш кое е правилно и кое грешно. И защото не можем да правим това... — Той дръпна ризата ѝ и я измъкна от дънките. — Без да искаме това... — След това плъзна потника ѝ надолу. Клепачите му натезаха, когато погледна гърдите ѝ и погали едното ѝ зърно с палец. — Толкова е красиво — промърмори. — Като мъхестата кожица на свежа праскова.

— Престани да гледаш гърдите ми и слушай. Недей... — Но когато той допря уста до зърното ѝ, тя притисна глава към дъските и заглуши стона в гърлото си.

Дан погледна отново в очите ѝ.

— Просто ти обръщам внимание. Не мога да не ти обърна внимание. Омъжи се за мен, защото имаме нужда да сме заедно.

Боеше се, че е прав. Те изпитваха необходимост да са заедно. Трябваше само да го погледне, да помисли за него, и тялото ѝ се приготвяше. Гърдите я боляха от нужда; искаше той да смуче зърната ѝ. В корема ѝ мускулите се стегнаха от очакване, докато в същото време влагата между бедрата ѝ се увеличи. Когато той разкопча дънките ѝ, не го спря. Но думите, които произнесе, дойдоха от сърцето ѝ:

— С теб сексът е толкова интензивен, толкова важен, толкова разтърсващ...

— Боже, да! — Той събу обувките ѝ, плъзна надолу дънките и потника. — Свали ги, скъпа.

Тя се освободи от всичко.

— Все пак трябва да спра, преди греховете ми да се стоварят върху главата ми. — Тъй като той не помръдна, тя обхвана лицето му в длани. — И, боя се — върху твоята също. — Беше изрекла на глас най-дълбоките си страхове. — Ами ако умреш?

Той се усмихна толкова сладко, че сърцето, коленете, цялото ѝ същество се разтопи.

— Не мога да умра сега. Нека се любим още веднъж. Днес. Сега.

Генерал Непиър. Военните. Бракът. Комбинацията от беди се завъртя в главата на Пепър, но въпреки това страстта и страхът от смъртта, които се промъкваха толкова близко, я накараха да се съгласи. Блясъкът в очите му я топлеше, независимо от това дали искаше, или не.

— Това е последният път, в който правим любов, преди да сме обявили сватбата... — прошепна той.

— Не.

Дан продължи, сякаш не е чул.

— Така че се наслаждавай. Сега увий пръсти около въжето.

Тя погледна нагоре към навитото въже, което висеше на един прът. Какво планираше?

Дан не обясни. Вместо това хвана ръката ѝ и я повдигна към въжето, после я изчака, докато го хвана.

— Сега тук. — От дясната ѝ страна висеше друга намотка. Хвана и нея.

Беше простряна на стената, ризата ѝ висеше разтворена, синият потник се плъзгаше по гърдите ѝ. Дънките ѝ бяха изритани настрани и изглеждаше — според нея — като изнасилена девица в стар, лош филм. Но изнасилените девици не се радваха на лицето на своя изнасилвач толкова, колкото тя се радваше на Дан.

По скулите му гореше червенина, а очите му блестяха горещи и страстни. Той клекна между краката ѝ.

Разтревожена, тя се опита да ги събере, но той плъзна ръце от вътрешната страна на бедрата ѝ и нежно я разтвори към себе си. Пръстът му едва я погали, намек за докосване, който изпрати изобилие от усещания по нервите ѝ и обеща още.

— Вярваш ли, че ще те спася? Вярваш ли в мен?

Тя едва бе в състояние да говори заради очакването.

— Да. Да.

Той я погледна както беше клекнал, и тя видя опасен блясък в тъмните му очи.

— Тогава знай: винаги получавам каквото искам.

Ръцете ѝ се стегнаха конвулсивно върху въжетата. Как можеше да го каже? Какво имаше предвид? Да не би да я заплашваше с брак?

След това той наведе глава и я вкуси, прогонвайки всички мисли от главата ѝ.

Тя простена, когато езикът му започна да я дразни с обещания за екстаз. Дъхът му я стопляше, подготвяше я за момента... за момента...

— О, Дан! Моля те, Дан! — Главата ѝ се отпусна. Тя се опита да стане, и стисна въжетата толкова силно, че твърдите нишки се впиха в дланта ѝ. Той я взе в уста и я засмука, обгръщайки чувствителната плът, и я вкуси с изтънченост, която я докарваше до сладка лудост.

Пепър потръпна. Изохка.

Сякаш намираще удоволствие в леките ѝ стонове, в начина, по който хълбоците ѝ се движеха, той навлезе по-дълбоко, плъзгайки езика си вътре в нея. После го извади, вкара го отново. Имитираше сексуален акт и това не беше добре. Не беше толкова дълбоко. Той не беше толкова голям. Но с всеки тласък кулминацията се приближаваше и тя искаше повече.

Повече от него. Целия.

Ако не го имаше скоро, щеше да изгуби разсъдъка си.

— Моля те, Дан, моля те, нуждая се от теб. Искам да ме любиш.

С едно гладко и дълго движение той се изправи на крака. Облегна се на нея, провокирайки я със силата си. Изглеждаше по-висок, отколкото преди, по-могъщ. Ризата му беше закопчана, но твърдите му, мускулести гърди бяха притиснати в нейните. Тя си помисли, че усеща ремък, който минаваше през тях... Кобур?

Мили боже, той носеше оръжие?

След това мазолестите му ръце я погалиха по раменете, хълбоците му се задвижиха срещу нейните с безсрамна настойчивост и тя забрави опасността и стреса в същия миг, в който той се освободи от ботушите и панталоните си. Голият му член се притисна в корема ѝ и тя закопня за топлината му вътре в себе си.

Знаеше, че и той иска да е *вътре* в нея. И произнесе немощно:

— Моля те, Дан.

Плъзгайки ръцете си между краката ѝ, той хвана двете полукълба на дупето ѝ и я повдигна. Притисна я към дъските, разтвори коленете ѝ широко с лакти. Тя беше като разпъната, оголена възможно най-много.

— Така. — Очите му блестяха от задоволство, когато погледна към нея. — Това е начинът, по който те исках.

Тя отвърна на погледа му, изненадана от неочакваната паника от уязвимостта си.

Дан го видя. Разбира се. Тя дори предположи, че го е нагласил така, за да може да каже: „Вярвай ми. Няма да те нараня“.

Но тревогата се стопи, когато усети проучването на пениса му, докато търсеше входа към тялото ѝ. Намери го и натисна навътре. Движението я разтегна и го почувства толкова голям, толкова агресивен. Тя простена, сгърчи се върху него, но беше хлъзгава от устата му, влажна от желанието си и той продължи да навлиза все по-дълбоко, вземайки я, правейки я своя.

Най-после беше напълно в нея, цялото му тяло притиснато към нейното, задържайки я на мястото ѝ. Когато вдишваше, косъмчетата на гърдите му се триеха в зърната ѝ под потника. Грапавите дъски срещу гърба ѝ уловиха плата на ризата ѝ. Ръцете върху дупето ѝ я държаха здраво.

Той я погледна, рус, с паднала върху челото му коса, с очи, пълни с порив, с копнеж, който го тласкаше да я обладава отново и отново, по всякакъв начин, на всяко място, докато нямаше да може да направи нищо, нито да отиде някъде без неговия аромат, без спомена за него.

Когато улови погледа ѝ, Дан размърда хълбоци, леко движение, което го избута назад с няколко сантиметра. След това се върна обратно. Назад... и напред. Назад... и напред. Кратки, бавни тласъци, които я докосваха по цялото протежение до дъното на утробата ѝ. С всеки тласък той се притискаше срещу венериния ѝ хълм, карайки възбудените ѝ нерви да направят единственото възможно, защото тя бе толкова отворена към него. Подтикваше я отвътре и отвън. В същото време я обладаваше с поглед, изисквайки повече, отколкото можеше да му даде. От гърлото ѝ се откъсваха стонове, кратки викове на осуетен екстаз.

— Наранявам ли те? — попита той с ниския, дълбок глас, който посещаваше сънищата ѝ от толкова много години.

Тя не можа да отговори веднага.

Но той спря и повтори въпроса:

— Наранявам ли те?

Знаеше, че той няма да започне отново, докато не го увери. Навлажни устните си.

— Не. — Господи, не. Не я нараняваше. Той... дори не знаеше какво прави той, но беше дълбоко и тъмно, и толкова интимно, че се измъчваше, задето нямаше контрол. Задето той доминира над нея. За това, че каквото и удоволствие да избере да наложи, тя трябва да го приеме.

Защото... защото... Пепър затвори очи пред многозначителния му поглед. Позволяваше му да прави тези неща, защото ѝ доставяха радост.

Не защото ѝ ги беше предложил. Не защото двамата бяха сродни души, отдавна разделени. Не защото тя разбираше по-добре от всеки друг, че животът е кратък и времето трябва да се празнува с този, когото обичаш. Но не по тези причини го желаше. Не по тези причини го обичаше.

Въпреки това любовта в момента я изпълваше до степен, че изключваше всичко останало. Любовта прогони страха. Любовта завладя цялото ѝ същество.

Движенията му започнаха отново, дълбоко вътре в нея, и продължаваха, и продължаваха. Усещаше Дан с всяка клетка на своето тяло. Той я провокираше до трескаво нетърпение. Тя също искаше да се движи, но нямаше място между него и стената. Опита се да се вдигне, но Дан я държеше прекалено здраво.

Пепър потъваше в безмилостно желание. Зърната ѝ щръкнаха, твърди и болезнени. Сърцето ѝ заби силно. Заля я бурна наслада. Тя се предаде с тихи стонове, обтягайки се срещу него, хълбоците ѝ се движеха срещу неговите, опитваха се да абсорбират всеки остатък от блаженството.

Вътре в нея мускулите ѝ се стегнаха около него, спазмите ставаха все по-силни, когато нуждата, която той толкова усърдно бе развил, намери кулминация в изгарящ климакс. Възхитително освобождение обзе тялото ѝ.

А той... Най-после тялото ѝ искаше, а той даваше, затворил очи и стенещ от обзелата го еуфория. Изпълни я със семето си и макар да знаеше, че може да забременее, му се отдаде.

Във финалните конвулсии на оргазма лицето му придоби израз на диво задоволство. Челото му се отпусна върху нейното. Той се триеше назад и напред, а отворените му очи уловиха погледа ѝ, преди да го отмести. Гледаше я, без да се усмихва, като завоевател, триумфиращ в победата си. Беше любовник, полудял от страст.

За първи път тя бе доволна от своята уязвимост. Бе приела всеки сантиметър от него, давайки му правото да се наслаждава на тялото ѝ. И той го правеше. Боже мили, правеше го.

Всеки път, когато се любеха, беше по-добре, по-силно.

Бризът откъм вратата докосна лицето ѝ. Горе, на плевника, птиците пееха, влизаха и излизаха от отворения прозорец. Светът не беше спрял, но въпреки това за Пепър за един миг във времето той се бе смалил до една жена и един мъж.

До Пепър и Дан.

— Пусни възетата, скъпа — прошепна той в косата ѝ. — Миличка, пусни ги и се дръж за мен.

По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи. В климакса си беше стискала толкова здраво възетата, че пръстите ѝ се бяха вдървили.

Тя постепенно успя да ги разхлаби. Спусна ръцете си, плъзна ги по раменете му и опря глава на коравите му гърди.

Чу тътена на ниския му смях. Притискайки я към стената, той я хвана за кръста.

— Обвий краката си плътно около мен. — Когато тя не помръдна, добави: — Освен ако не искаш да вървиш.

Тя изпъшка и се подчини.

Той я повдигна и тръгна към купчината сено, пръсната под плевника. Приклекна, след това я положи върху сеното.

Докато потъваше в него, миризмата я обгърна. Дан се отпусна върху нея, мъжкият му аромат се напласти над останалите миризми, донасяйки със себе си спомен за добър секс и неизразима нежност. Харесваше ѝ да усеща тежестта на тялото му върху своето и дължината му вътре в себе си.

Но сеното бодеше голата ѝ кожа. Тя се сгърчи.

— Драска ме.

Той вдигна глава, погледна надолу към нея и каза:

— Ами, и аз те обичам.

Думите я пронизаха като електрически заряд. Какво, шегуваше ли се?

Няма значение. Той нямаше право да ѝ го казва. Изобщо нямаше право.

Не беше забавно.

Той се претърколи така, че тя се оказа върху него, предпазвайки я от сухата трева, и изгупа гърба ѝ, сякаш нищо важно не се е случило.

Но нещо се беше случило. Той ѝ беше напомнил защо е дошла тук и какво ѝ е казал.

Беше я помолил да се омъжи за него, да бъде с него завинаги.

Реалността, държана за кратко на разстояние, се върна отмъстително. Беше едно да го обича днес. Да е с него за известно време. Но брак... това означаваше завинаги, а тя не се бе осмелявала да обича мъж толкова много, тъй като смъртта му би я убила, отсъствието на неговата любов би създавало огромна празнина в душата ѝ.

Беше ли прекалено късно?

Тя трябваше да се махне от него. Изправи се на лакти. Закопча ризата си с треперещи пръсти, след това се отдръпна. Когато излезе с

плъзгане от тялото ѝ, той предизвика още една тръпка от екстаз — лек катаклизъм, който ѝ каза колко лесно би могъл отново да я измами.

Поне за известно време.

Но ако го оставеше, дали той щеше да умре?

Тя трескаво затърси бикините си, намирайки ги накрая пъхнати в единия крачол на дънките му.

Дали това бе последният път, в който правеха любов?

Всичко в нея я караше да бяга. Всичко, с изключение на онзи слаб гласец в нея, който настояваше, че тя го желае независимо от условията.

Пепър обу бикините и дънките си бързо, закопча ги, после се обърна и го видя да се протяга в сеното, гол от кръста надолу.

Краката му бяха дълги, тъмни и възхитително космати. Пенисът му си почиваше на едното бедро, отпуснат и безопасен. Ръцете на Дан бяха пъхнати зад тила му. Той я гледаше с онова енигматично изражение на лицето си, и чакаше.

— Пепър, не ми харесва начинът, по който се държиш. Кажи ми, ще се омъжиш ли за мен? Или пак ще избягаш?

ГЛАВА 24

Бостън, Масачузетс

Гейбриъл прекоси ориенталския килим в кабинета на Зак.

Зак помогна на Хоуп да седне в най-удобния стол. Пъхна табуретката под краката ѝ и ѝ подаде бутилка с вода. Тя я погледна с отвращение.

— През цялото време можех да пия коктейли, но не го направих. — Тя яростно отвори капачката. Отпи една глътка и я подаде на Зак. Този свиреп, покровителствен блясък в очите ѝ.

— Сега пък какво има?

Зак се усмихна доволен.

— Джейсън Ърбано се отби. Разпитвал е клиенти на Пепър в опит да открие къде може да е избягала. Срещнал се е със сенатор Варгас от Аризона, който след няколко въпроса е признал, че е получил имейл от Джаки Портър, неговата градинарка, изпратен от едно интернет кафене в Денвър, обвиняващ генерал Непиър за убийството на нейния помощник и за връзка с терористи.

Хоуп изправи гръб в стола.

— Съобщил ли е в правителството?

Двамата мъже размениха погледи и Гейбриъл каза:

— Уверил Джейсън, че го е сторил, но не бил много словоохотлив за последващите действия на правителството.

Бузите на Хоуп пламнаха.

— Защо?

Зак взе ръката ѝ.

— Помисли, скъпа. Става въпрос за националната сигурност.

— Зак, ти имаш много връзки. Помъчи се да разбереш какво правят!

— Свързах се с тях — каза той успокоително. — Обясних коя е Пепър. Не ми казаха много — тези хора никога не говорят много — и макар да не се ангажираха с въпроса за терористите, признаха, че искат да открият Пепър почти толкова, колкото и ние.

Розовината изчезна от лицето на Хоуп.

— А генерал Непиър иска Пепър мъртва, така че да не може да каже на силите на реда какво се е случило. Защо не я намерихме по-скоро? Защо аз не...

Гейбриъл я прекъсна:

— Защото Пепър не е искала да я намерим.

— Какво? Защо?

— Не е искала да бъде пасторско дете. Не е искала хората да очакват от нея да бъде дете за пример и е направила всичко, за да бъде лош образец.

— Разбирам. — Хоуп беше с осем години по-голяма от Пепър. — Мама винаги казваше, че тя е нашето диваче.

Гейбриъл продължи:

— Когато татко и мама загинаха, спомняш ли си как хората от църквата приказваха, че тя не била привлекателна, и че никой няма да иска да я осинови?

Зак никога не бе чувал това.

— Негодници! Казали са това за едно осемгодишно дете?

Гейбриъл кимна мрачно.

— Членовете на църковния борд бяха убедени, че татко и мама са откраднали църковните фондове. Така и не търсиха друг извършител. Разхвърляха нас, децата, като непотребен боклук.

— Пепър беше толкова разстроена, когато взеха Кейтлин, и пицеше ужасно, когато дойдоха за нея. А аз им помогнах... Казах ѝ, че това е временно.

— И аз ѝ казах същото. Двама души, които обичаше, и двамата я излъгахме.

Когато Хоуп осъзна истината, по бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Тя не иска да я открием. Вярва, че сме я изоставили.

— Това помогна — промърмори Зак саркастично на Гейбриъл. И като седна на ръкохватката на стола, той разтърка гърба на Хоуп и произнесе високо: — Но ще я намерим. Ще я накараме да ни изслуша.

Гейбриъл предложи книжни кърпички на сестра си.

— Най-лошото, което може да се случи, е да спасим живота ѝ.

— Най-лошото, което може да се случи, е да *не можем*. — Хоуп изтри сълзите от лицето си. — И какво ще правим *сега*?

Зак взе домашния телефон и звънна на Гризуолд.

— Какво става? Можеш ли да дойдеш? — Възторженото грачене на Гризуолд го накара да отдалечи слушалката от ухото си. Доближавайки я отново, той произнесе: — Добре. Радвам се, че е проработило.

Гейбриъл бавно се изправи.

— Какво? — попита Хоуп. — Какво е проработило?

— Добри новини — увери я Зак. — Да почакаме Гризуолд и той...

— *Какво е проработило?* — поиска да знае тя.

Преди да успее да я успокои, чуха приближаващи се стъпки по дървения под на фоайето.

Гризуолд влезе в стаята, с наполовина облечено сако и с разкопчана жилетка. През всичките години, през които бе работил за Зак, Зак никога не бе виждал икономата си в такова състояние.

— Кажи ми — посрещна го със заповед Хоуп.

Гризуолд приглади оредялата коса, която ограждаше черепа му.

— По-рано днес господин Гивънс ми се обади от Вашингтон и каза, че имал идея.

Хоуп насочи строгия си поглед към Зак.

Зак обясни:

— Хрумна ми, че са ви изпратили в Бостън, възможно най-далече от Хобарт. Тъй като виновникът се е опитвал да раздели семейството, може би Пепър е била изпратена в обратната посока.

Гризуолд продължи нататък:

— Ходих да търся данни за госпожица Пепър в архивите на общественото училище в Сиатъл, Вашингтон, и района.

Хоуп стисна ръката на Зак толкова силно, че кокалчетата го заболяха.

— Намери ли я? — попита тя.

Гризуолд триумфално извади лист хартия от вътрешния джоб на сако си.

— Пепър Прескот, осемгодишна, поверена на държавата, първо се появява преди седемнайсет години в Сиатъл без каквито и да било официални документи. Настанена е в приемно семейство. Не се е получило заради прекомерна войнственост от нейна страна. Била е преместена в друго приемно семейство. Скандали и безпричинни

избухвания. Изпратена в трето семейство в Белингхам, Вашингтон. Не се получило, защото...

Хоуп стана от стола.

— Съкрати историята до преследването — нареди Зак.

— Да, сър. — Гризуолд прочете: — На шестнайсетгодишна възраст била изпратена в малкото градче Дайъмънд, Айдахо. Живяла с госпожа Патриша Дрейс почти година, най-дългото време, през което е оставала някъде. Оттук избягала и изчезнала от поглед. — Той подаде на Хоуп листите. — Сър, ако изпратите хора до приемните семейства, в които е била, сигурно ще намерим следа към настоящото ѝ местонахождение... А може би ще открием и самата госпожица Пепър.

Хоуп подаде на Зак един от листите.

— Вие двамата идете в Дайъмънд.

Зак го подаде на Гейбриъл.

— Гейбриъл ще отиде в Дайъмънд. Вземи корпоративния джет, Гейбриъл.

— Зак, искам и ти да отидеш — настоя Хоуп.

Гейбриъл погледна листа.

— Айдахо. Къде е Айдахо?

— На запад, сър — отвърна услужливо Гризуолд.

— Зак. — С малък успех Хоуп се опита да се измъкне от удобния тапициран стол. — Ти иди!

Гейбриъл и Гризуолд излязоха, игнорирайки я и оставяйки Зак да посрещне яростта ѝ. Той поклати глава към нея.

— Скъпа, не ме интересува какво казваш, нито дали плачеш, нито колко си ядосана. Няма да отида. Оставам тук при съпругата си, която скоро ще роди.

ГЛАВА 25

Беше предложил брак на Пепър.

Спонтанното предложение на Дан бе изненадало дори него.

Но ако той бе изненадан, то Пепър беше шокирана. Беше все още шокирана, макар скованото ѝ, безстрастно изражение да не показваше съвсем нищо. Ръцете ѝ замръзнаха върху копчето на дънките и тя се взря в него със смесица от надежда и отчаяние, което му каза, че го обича... и че не иска да го обича.

— Бракът има смисъл — изтъкна той.

Така беше. Копнееше за нея; имаше нужда да я има по всеки начин, по който можеше, а това включваше брак. Когато бяха тийнейджъри, му харесваше вихъра на свободата и възбудата, които те създаваха, когато бяха заедно. Беше мечтал за това как ще бъдат свободни... заедно.

Бил е глупак идеалист.

Сега беше практичен, възрастен, който знаеше какво иска и как да го постигне. И най-хубавото — бе видял доказателства, че Пепър също е практична. Ставайки, той вдигна дънките си и бавно ги навлече.

— Преди, когато живееше тук, не беше готова за постоянна връзка. И двамата не бяхме. Но времето ни промени. Ти си имала бизнес. Аз командвах взвод. Вече не сме деца.

Тя се засуети с копчетата на ризата си.

— Не. Пораснахме и се променихме.

— Притежаваш ранчо. — Той obu ботушите си. — Имаш нужда от помощ, за да го управляваш. Аз мога да ти помогна.

Тя му хвърли остър поглед, след това се извърна.

— Значи сега се жениш за мен заради ранчото?

— Не казах това. Спечелих пари в армията. Инвестирах ги. С тях ще ти помогна да обновиш мястото, а и ще допринеса с нещо за брака — опита се да се пошегува той. — От теб земята, от мен — парите. Брак, сключен в небесата.

— Не искам да плащаш, за да се ожениш за мен. Не мислиш ли, че ще е достатъчно, ако ми спасиш живота? — попита тя нападателно.

Кръвта му кипна от предположението, че се бори за печалба, за уважение, за булка.

— Значи ако ти спася живота, ще обмислиш това като своеобразен вид зестра и ще се омъжиш за мен?

Тя изглеждаше засрамена.

— Не. Не! Нямах предвид това.

— Само за протокола: ще те защитавам, независимо какво решиш. Това е нещо, което трябва да направя.

— Което няма нищо общо с това дали си подхождаме.

— Сериозно? — В тона му пролича сарказъм.

— Ти не искаш да се ожениш за някоя, която семейството ти не одобрява, някоя, която не е от района. — Като се облегна на стената, тя обу чорапите си и върза обувките си. — Някоя, която все се забърква в неприятности.

При инатливия ѝ отказ да го погледне, той се разяри още повече.

— Не говориш логично. Преди един час дойде при мен и ми каза за генерал Непиър и остави на мен да оправя нещата. Сега се тревожиш дали си от района? Дали баща ми те одобрява? Баща ми, когото сравни с... — Той посочи към празната ясла на Самсон. — ... с конски задник?

— Казах ти за генерал Непиър, защото не исках да бъдеш убит. *Ти* беше този, който ми предложи.

Беше се опитал да се обърне към здравия разум на Пепър, но около ситуацията имаше нещо повече, и тъй като не го забравяше, искаше да направи каквото е необходимо, за да я държи до себе си. И ако се налагаше, щеше да говори за емоции.

— Ти ме обичаш.

Тя не отрече.

— Нуждаеш се от мен.

Не отрече и това.

— Ще изградим добър живот заедно.

При тези думи Пепър подскочи.

— Ние няма да сме заедно. Ти го призна. Още си в армията. Няма да си тук. Ще бъдеш в Ирак, или на Филипините, или бог знае

къде. — Студеният ѝ директен поглед го преценяваше. — Вечно ще те няма, а аз ще бъда тук, питайки се кога ще ми съобщят, че си мъртъв.

Разбира се. Трябваше да се досети. Тя не искаше той да е в армията. И като се имаше предвид, че е загубила всичките си любими хора, би трябвало да може да я разбере. Но дори и да можеше, не би променил хода на настъпващите събития. Не сега, с цялата тежест на една международна терористична организация, заплашваща да го ликвидира. Първо трябваше да си отмъсти.

Той извади микрофона от джоба си и го погледна, макар да знаеше, че дори при цялата си безумна страст би чул алармата. Но полковник Джеф не се беше обаждал. Дан и Пепър имаха още малко време да оправят нещата. Още съвсем малко.

— Ти не си единствената ми отговорност.

— Разбира се, че не. Ти си още в армията. В специалните сили. Не мога да повярвам. — Тя се олюля, сякаш щеше да падне. — Преди девет години, когато бях с теб, усещах такава силна...

Тъй като тя не довърши веднага, той го направи вместо нея:

— Любов.

— Страст. — Погледна го и гласът ѝ стана по-силен, по-дързък, като гласа на младата, непокорна Пепър. — Силна страст... и знаех от опит, че никой, който ме интересува, не държи на мен. Нито приемните ми семейства. Нито истинското ми семейство. Никой.

Той пое информацията, осъзна какво означава и я отхвърли.

— Искаш да кажеш, че си ме оставила, защото някой друг е оставил теб? Че ще го направиш отново? Какво е това, някакво извратено отмъщение?

— Знаех, че няма да разбереш.

Той нямаше търпение да се занимава с такива безсмислици.

— Чувал съм го преди. — Гневът в него вреше, готов да избухне. — Помогни ми да разбера.

Тя беше шумна и войнствена.

— Избягах, за да си спестя болката от това, че ще ме изоставиш.

— Съсипа живота ми — нашия живот — защото си си мислила, че ще те предам?

— Всички останали...

— По дяволите всички останали! Аз не съм всички останали!

— Но щеше...

— Кога? Кога съм те предавал?

— Дори родителите ми...

— Но не и госпожа Дрейс. Не и аз. Аз никога не съм те предавал.

Пепър си помисли, че Дан ще я грабне, ще я завлече до леглото и ще докаже колко жалки са миналите ѝ страхове. Не беше необходимо да я възбужда, тя го желаше. Тялото ѝ копнееше за него.

Вместо това той се завъртя на пета, взе недовършения стол и го възседна. Настани се и подпря ръце на облегалката.

— Слушай ме. Аз не съм някой от онези хора, които са те наранили. *Кълна се*, че никога няма да те нараня.

— Може би не, но когато се опитам да тръгна... — Тя разтвори ръце. — ... се усещам като увиснала на лост, като котка, притисната към най-високия клон на дърво. Там горе е ужасяващо и самотно, но е плашещо да скочиш долу. — Тя обви ръце около себе си. — Може би не го правя, защото да спя с теб е едновременно мъка и благословия, и болезнено желание, което ме оставя безсилна и наранена, тъй като не мога да бъда с теб завинаги.

Тъмните му очи погълнаха страданието и смущението ѝ. Той кимна, сякаш беше чул нещо, което не е искала да разкрива.

— Кажете го.

Тя се направи, че не разбира.

— Какво?

— Кажете ми.

— Ти вече знаеш.

Той мълчаливо настоя и тя се предаде:

— Обичам те.

Дан стана. Блъсна стола. Отиде до нея със скоростта на торнадо, притисна я към себе си и погледна в широко отворените ѝ, доверчиви очи. Топлината му я обгърна. Той се усмихна, нежна усмивка, която я обезоръжи, защото той я използваше толкова рядко.

— Кълна ти се, няма да съжаляваш, ако се омъжиш за мен.

— Не искам...

Той я прекъсна с целувки, малки, сладки целувки по устните. Бавно прокара език по тях, съблазнявайки я без да бърза.

Клепките ѝ потрепнаха и се спуснаха надолу.

Ръцете му шареха. Едната се спусна по гърба ѝ, разпръсквайки топлина по пътя си, обхвана дупето ѝ и повдигна хълбоците ѝ към

неговите. Другата подпря главата ѝ. Пръстите му я масажираха, освобождавайки напрежението във врата и гърба ѝ.

В този миг осъзна. Не беше нужно да се предава. Той просто щеше да игнорира усилията ѝ, да ги прекрачи, сякаш не съществуваха.

Тя наклони глава, устните ѝ се отвориха. Вкуси го, отпи от езика му.

Всяко движение на пръстите му караше косъмчетата на тила ѝ да настръхват. Всяко минаване на устните му изтръгваше поредния глух стон от нея. Може би тялото ѝ беше разгрято от това, че преди малко я бе обладал. Може би отстъпи по-охотно, когато обещанието на страстта я обзе. Но как можеше да устои на мъж, който даваше обещания без думи, който не копнееше за нищо повече от това бавно да ѝ даде удоволствие.

Постепенно, като цвят, който се разтваря към слънцето, юмруците ѝ се разтвориха и се подпряха на гърдите му. Ръцете ѝ се вдигнаха към раменете, към врата му. Обхвана главата му, наслаждавайки се на усещането от наскоро подстриганата му остра коса срещу върховете на пръстите си. Той топлеше цялото ѝ тяло със своето, успокоявайки я с вярата — фалшива, знаеше, че е фалшива! — че неговата близост е преодоляла всичките ѝ опасения, всичките ѝ беди.

Дишаше с него. Сърцето ѝ биеше с неговото. Беше я настроил към ритъма си.

След това, малко по малко, той се отдръпна, намалявайки въздействието на всяка индивидуална целувка. Най-накрая се откъсна напълно.

Знаеше, че сега я гледа, че иска да отвори очите си.

Дан искаше да се оженят, но не беше казал, че я обича. Не че го мислеше.

Какво, всъщност, беше казал? О, да, спомни си.

Бракът има смисъл. Никакви страстни декларации от негова страна, само снизходителна привързаност, постоянна похот и влудяващо покровителство.

Клепките ѝ трепнаха и тя отвори очи. Натисна раменете му.

— Достатъчно.

Той я пусна.

— По дяволите, Пепър! Ти си най-големият инат на света! Какво искаш от мен? Кръв ли?

Тя впери очи в него. Видя белега на лицето му, белегът, който минаваше през стомаха му, и си напомни защо не може да го има.

— Не. Не кръв. Не искам да кървиш заради мен. — Погледът ѝ се отклони към вратата.

Той хвана ръката ѝ.

— Ще захвърлиш всичко, което представляваме заедно, защото се страхуваш?

— Да, страхувам се. И какво? Нямах представа как се чувствам! Не знаеш какво ми се е случвало през целия ми живот.

Той стоеше над нея като съдник.

— Дори не молиш да напусна армията?

Тя не знаеше какво да каже. Да го помоли? Да напусне?

— Ами ако кажа, че ще го направя? — поиска да знае той.

Ако кажеше, че ще напусне армията, за да остане с нея, тогава щеше ли да се омъжи за него?

Не знаеше. Просто не знаеше. Като се освободи от него, произнесе:

— Каза, че ще ме изпратиш на безопасно място. Защо да не отида сега?

Тя се втурна към къщата, и бе доволна, че не я последва, защото изпитваше огромен гняв. Такъв гняв, че от очите ѝ бликнаха сълзи и се затъркаляха по бузите. Избърса ги с досада, но те продължиха да извират.

Влезе в къщата и затръшна вратата. Лекото буйство я накара да се почувства по-добре. Той щеше да влезе в битка, нали? Трябваше да прави секс, преди да умре, нали? Искаше да се ожени за нея... Силното ридание я хвана неподготвена. Тя изтича в банята и измъкна няколко кърпички.

Трябваше да спре да плаче. Беше направила правилното нещо. Беше му признала тайната си. Той познаваше службите, с които трябва да се свърже, а тя щеше да бъде изпратена на сигурно. Но той можеше да не се върне никога при нея — този път, или следващия, или последващия.

Не, не можеше да живее така, питайки се... Защо не ѝ беше казал, преди да се влюби в него отново? Тогава можеше да се предпази

от това страдание. Вината беше негова. Изцяло.

Не искаше да го обича.

Докато минаваше покрай спалнята му, нещо вътре привлече погледа ѝ. Стаята изглеждаше точно както когато госпожа Дрейс беше жива: спретната и старомодна, с двойно месингово легло, дантелени завеси, скрин и един дървен стол, само че нещо кафяво и безформено се бе свило в леглото на Дан. Катерица? Пепър мина по пода, като се стараеше да не подплаши кафявото създание, и се почувства страшно глупаво, когато осъзна, че това е кукла. Направена на ръка, с пълнеж от парцали, изпоцапана кукла. Трудно щеше да я разпознае, ако не бяха двете черни копчета за очи, зашити в главата от ленен плат, и една ръка, стърчаща изпод дългата ѝ, безформена рокля.

Смаяна, тя взе бедното нещо. Краката му се залюляха и тя се уплаши, че могат да изпаднат. Инстинктивно прегърна куклата като бебе, подпирайки главата ѝ, и прокара пръсти по сухото лице. Можеше да види къде някой бе нарисувал червена уста с мастило и черни кичури над челото за коса, но цветът почти бе изчезнал. На главата на куклата имаше бледосиня забрадка, защита в основата на черепа, за да я държи на място.

Куклата беше ръчно ушита и изглеждаше, че е била силно обичана от някого на времето. Но какво бе причинило изсъхналите белези отстрани на лицето и роклята ѝ? Какво бе откъснало едната ръка?

В този момент Дан заговори от прага:

— Тя е пълна скръб, нали?

Пепър не се изненада, че я е последвал.

— Какво ѝ се е случило? — Тя предположи, че е било пожар. Нещо разрушително, но не и разтърсващо.

Отговорът беше разтърсващ.

— Експлодира... заедно с четиригодишното момиченце, на което беше. Куклата оцеля.

Шокираният ѝ поглед се обърна към него.

— Някой умишлено е убил дете?

Сега той носеше пистолета, пристегнат с ремък от външната страна на ризата, под ръката си, откъдето лесно можеше да го вземе, и предпазна жилетка, която го прикриваше от поглед.

— Убиха умишлено майката и бащата на детето. Убийството на детето беше бонус, шанс да сплашат всеки, който посмее да помага на американската армия. — Той говореше спокойно за едно ужасно събитие.

Вцепенена от ужас, тя попита:

— Ти... беше ли там?

— Бях онзи, когото родителите информираха. Казах ти, че съм бил в специалните сили. Но не само. Ръководех антитерористична част. — Той докосна бузата си. — На правилната светлина, с правилния цвят на косата мога да изглеждам като южноазиатец или човек от Близкия изток.

Погледът ѝ се спря на чертите му, питайки се как би могло да стане.

— Говориш ли тези езици?

— Някои от тях слабо. Други — доста добре. Играл съм много роли, осуетил съм много заговори, спасил съм много хора. Но не всички. — Той посочи куклата. — Уверих тези хора, че нищо лошо няма да им се случи. Не мислех, че някой ме е разпознал. Въобразявах си, че съм бил *толкова* бдителен. — Той докосна кичурите изрисувана коса върху челото на куклата. За секунда маската му падна. — Държах малкото момиченце на скута си, докато говорех с баща ѝ. Тя бе най-сладкото дете с големите си кафяви очи и безоръжаваща усмивка. Заради нея баща ѝ говореше с нас. Искаше по-добър живот за детето си.

Пепър искаше да му е ядосана, да му каже, че *тя* е преследваната от лоши спомени. Но видя един мъж, който страда, и посрещна грозния факт. Беше егоистка, егоистка до мозъка на костите. Беше хленчила за проблемите си. А сега Дан ѝ казваше какво е направил и защо, и причините му бяха по-значими от всичко, с което някога се бе сблъсквала.

— На следващия ден чух, че там има проблем. Взех няколко от момчетата и отидохме. — Зениците на Дан се бяха разширили. — Пристигнахме точно за да видим как къщата избухва в лицата ни. Никакви викове. Само взрив, който изби земята под краката ни. Часове наред не чувах нищо, но виждах. И можех да подуша миризмата. Пушек и огън. Зловонието на горяща плът. Всичко, което остана от техния дом, беше чакъл.

Тя бе гледала сцената достатъчно често във филмите. Силен тътен. Летяща мазилка и камъни от силата на взрива. Кръв и кости, разпилени навсякъде.

Но това беше реално. Беше се случило. В съзнанието си видя Дан да бяга към опустошената къща, опитвайки се да намери детето, с което се бе запознал предишния ден.

— А куклата?

Той погледна Пепър, сякаш изненадан, че е тук.

— Да. Куклата. Беше изхвърлена почти до краката ми.

Пепър ужасена разпозна кафявите петна върху полата на куклата.

— Кръвта на малкото момиченце.

— Не. Моята. — Той докосна корема си. — Не оставих куклата, дори докато бях в болницата. — Острият му тъмен поглед я прониза. — Всички ние, които работим срещу терористите, свършваме по еднакъв начин — ранени, отиващи си в агония, мъртви... или търсеци отмъщение.

Тя трепна при последните му думи.

— Единственото, за което можех да мисля, бе онова бедно момиченце и каква щеше да стане, когато порасне. Каква загуба. Какво разхищение на красота, талант и интелигентност, и всичко заради някакви отровни „идеали“ и купчина пари.

Пепър остави куклата на нощното шкафче. Тя се обърна към Дан, обви ръце около кръста му и го притисна към себе си с всичка сила, опитвайки се да попие болката, която го съпътстваше всеки ден.

Той не отвърна на прегръдката ѝ.

— Свърших си работата. Направих правилното нещо. Когато излязох от болницата, отидох да търся онзи, който предаде тях и нас.

Тя се вцепени от страх за него. Не разбираше ли, че е можел да бъде един от добрите момчета, които свършваха убити?

Естествено, че разбираше. Дан знаеше фактите по-добре от всички.

— Намери ли го? — попита тя.

— Намерих го. И го убих. — Тялото му потрепери. — Той също едва не ме уби. Но аз го изпреварих.

Тя притисна глава към гърдите му и се вслуша в ударите на сърцето му.

— Гордея се с теб.

Той стоеше неподвижен в ръцете ѝ, сякаш не искаше да отвърне на пламенната ѝ прегръдка. Най-после ръцете му я обгърнаха и той я притисна към себе си.

Твърдите мускули на тялото му поглъщаха жизнената ѝ сила и ѝ я връщаха удвоена. Обичаше го толкова много и за първи път — без горчивина и завист. Как можеше да завижда на мъж, съпътстван от такива спомени?

Взря се в неподвижното му лице и я видя: маската, която бе надянал не за да я обърка, а да скрие болката от баща си, от хората в града, които не знаеха какво е правил, от нея.

Сега видя всичко това и я заболя.

— Не си могъл да спасиш онова момиченце.

Той трепна и тя отново видя страданието, с което той живееше всеки ден.

— Не.

— Не можеш да спасиш света.

— Да не мислиш, че си първата, която ми го казва? — Очите... очите му бяха толкова тъжни, че нейните се напълниха със сълзи.

— Но ти не вярваш. — Тя взе ръката му между своите и целуна дланта. — Толкова се гордея с теб.

— Не трябва да ме съжеляваш.

— Не те съжелявам. Никога не съм те съжелявала. Нито пък съм доволна, че си преживял такива трудни моменти, но след като знам всичко... — Тя докосна куклата на нощното шкафче. — Това променя нещата.

— Какви неща?

Пепър се покашля, опитвайки се да се отърси от смущението.

— Като например, че има и по-лоши неща от това, да си приемно дете без семейство. Ти и аз — ние сме две наранени души, но успяваме да се направим по-добри един друг.

Веждите му се вдигнаха от изненада.

— Да, така е. Което не е малко, нали?

— Напротив, нещо голямо е.

— Обещавам, че никога няма да те нараня. Но има още едно нещо, което трябва да направя. — Устните му се свиха в мрачна черта. — Да си върна. Да отмъстя. Да възстановя равновесието. Наречи го, както искаш.

Тя знаеше, че отговорът няма да ѝ хареса, но трябваше да попита:

— Какво... какво трябва да направиш?

— Мъжът, когото убих... баща му ни се изплъзва от години. Той е един от хората, които правят плановете за международните терористи, и е най-коварният кучи син, раждан някога. Но си има слабост. Искане ме мъртъв.

— Значи ще направиш така, че да научи, че си тук. — Сега всичко беше ясно. — Затова тук има толкова мерки за сигурност. Затова винаги носиш пистолет. А още не си се възстановил от раната. Ти си примамка!

— Да. Не ни остава много време, но искам да знаеш, когато всичко това свърши: мога с чест да напусна армията и ще го направя.

— Не съм те молила.

— Знаем, че не си. Това е подаръкът ми за теб.

Обичаше ли я? Може би да. Може би това бе начинът, по който един мъж, когото не го биваше с емоциите, показваше своята любов. Пепър едва успя да произнесе:

— А аз добавих към това и генерал Непиър.

— Мога да се справя.

Заради мъртвото момиченце Дан се излагаше на опасност. Сега разбираше защо. Той беше смел, правеше нещата по правилния начин, независимо дали са трудни и смъртоносни.

Пепър също можеше да се справи.

ГЛАВА 26

Нежно като летен бриз Пепър докосна устните на Дан с нейните.

— Трябва да се подготвиш, за да не пострадат хората ти. А аз трябва да си подредя една чанта и да я взема със себе си, когато отида да се скрия.

Вярно беше. Чакаха го приготовления, а тя трябваше да си стегне багажа, но не му се искаше да я остави да тръгне. Целуна я отново, само веднъж, и я пусна.

— Малка чанта — инструктира я той. — Четка за зъби, кат бельо за смяна, най-необходимото. Ще си тук, преди седмицата да е свършила.

— Страхотно. — Тя се усмихна, но устните ѝ бяха като вдървени, а очите — широко отворени и тревожни.

— Не се притеснявай. — Тонът му беше успокоителен. — Ще те измъкна навреме.

— Знам, че ще го направиш. — Тя отново го целуна. — И ти ще си добре, нали?

— Имам двама души в града. Имам човек в ранчото. Групата е на място, чака само терористите да се приближат. Няма да струваме пукната пара, ако не се преборим с негодниците.

Думите му сякаш не достигаха до нея. Тя изглеждаше още по-уплашена. Но вдигна брадичка.

— Аз също. Накрая всичко ще се оправи. Нали? — Като войник, отиващ на война, тя тръгна към вратата. Спря, преди да прекрачи прага, и го изгледа дълго. И с глас, който прозвуча болезнено искрено, каза: — Обичам те. Веднага щом всичко това приключи, ще се оженим.

Тя изчезна към спалнята си, а той я изпрати с дълъг поглед. Странно. Беше изразила страха си от това, че той може да умре, но в същото време се държеше, сякаш нямаше търпение да се махне оттук. В съзнанието му се прокрадна грозна мисъл.

Само от своята безопасност ли се интересуваше?

Той се движеше тихо, така че старите дъски на пода не скърцаха. В кухнята. В трапезарията. До вратата на спалнята й...

Един бърз поглед показва, че я няма там. Когато тръгна към банята, се опита да си каже, че паниката е нормална реакция сред цивилните. Но когато въпреки всичко не я откри никъде, излезе навън, ядосан. Когато се сблъскаха с идеята за битка, повечето хора бягаха да спасяват живота си.

Но Пепър... Пепър винаги бягаше, особено когато се касаеше за него. Той изскърца със зъби, когато стъпи на верандата и я видя да бърза към пикапа му, облечена със старото си сако, прехвърлила раница през рамо и неговата връзка ключове.

Беше казала, че го обича. Беше казала, че ще се омъжи за него. И бе използвала думите, за да скрие истината. Бягаше отново. След всички обещания и клетви, го оставяше. Той хукна към нея през поляната, оттатък чакълестата алея.

Точно преди да я хване, Пепър го усети и се извъртя. Видя уплашения й поглед, инстинктивното й отскачане към пикапа. Хвана я през кръста. Двамата залитнаха и той се извъртя така, че когато паднаха, тя се оказа върху него. Чантата се плъзна.

Когато се търкулнаха в тревата до алеята, и двамата говореха.

— Трябва да ме пуснеш да си отида. Отново ти донесох неприятности.

— Ти си моя. Никога не си имала друг. — Дан беше поразен от думите, от твърдението. Дори не подозираше, че мисли такова нещо.

— Слушай. — Пепър се подпря на него и обхвана лицето му с ръце. — Генерал Непиър ме търси. Мен. Ако се махна оттук, ще ме подгони. Ще раздели преследвачите и ти ще имаш шанс срещу тях.

— Лъжкиня. Бягаш, защото те е страх.

Погледът й се сведе под безпощадното му презрение.

— Махам се, за да ти помогна.

Беше бесен.

— Не ми минавай с тия! През всичките тези години никога не си си позволила друга връзка, защото една връзка е дълготрайна. — Тя притихна и той знаеше, че най-малкото е на прав път. — Да, така е. Ако обичаше някого, който и да е той, щеше да се наложи да останеш на едно място и да се стараеш да поддържаш любовта си жива. По-лесно е да бягаш.

Тя се изви, опита се да се дръпне от него.

— Това е нелепо.

Сега я разбираше. Разбра всичко сега.

— Затова се ядоса толкова, когато исках да намериш семейството си. Не искаш да ги познаваш. Страхуваш се, че не си достатъчно добра за тях.

— Моето семейство не е проблемът тук.

— Не, проблемът е, че ти каза, че ме обичаш. Обеща да се омъжиш за мен, когато всичко свърши, а сега бягаш. Осъзнаваш ли, че ако тръгнеш, ще съсипеш цялата организация, която отне месеци и един милион долара, за да бъде организирана?

— Не, не си казвал такова нещо.

— Не мислех, че има нужда. Мислех, че ще изчакаш правилния момент, за да бъдеш транспортирана оттук. И... хм, защо съм го мислил? Защото ти каза, че отиваш само да стегнеш една чанта! — Той изкрещя своето страдание да бъде изоставен от жената, която обичаше... отново. *Жената, която обичаше.* Жената, която веднага щом осъзна, че има опасност да бъде убита, или още по-лошо — да бъде част от неговия живот завинаги — изприпка като хлебарка към изхода.

Тя трепна.

— Не е каквото си мислиш. Ще се върна, за да бъда с теб завинаги...

Отвратена от своята проява на искреност, тя го отблъсна от себе си. Той се изправи.

— Не се тревожи, ако преживея това, няма да те принуждавам да спазиш обещанието си да се омъжиш за мен. Няма да го направя. Ти си страхливка във всяко едно отношение.

Тя се сви, взираше се в него, сякаш беше разбил мечтите ѝ. Очите ѝ... Разпозна израза в тях. Беше виждал очи като нейните и друг път, когато бе държал онова дете в ръцете си и видя шока от болезнена смърт.

Шокът да види този израз върху нейното лице подежда като плесница на сетивата му. Това бе момичето, което беше обичал като момче, а сега обичаше като мъж. Тя беше сложна жена, която не се доверяваше лесно, ако изобщо го правеше. Той, мъжът, който вярваше

в инстинктите си, никога не бе усещал и капчица измяна от нейна страна.

Но той чу инстинктите си по отношение на себе си, чу ги силно и ясно, а те крещяха, че е очаквал беда. Беше готов за предателство. Бе обвинил Пепър, че позволява миналото да влияе вредно на всичките ѝ отношения, когато той правеше съвсем същото.

— Аз съм глупак — прошепна той.

Раменете ѝ се сведоха. Долната ѝ уста се разтрепери. Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Слушай, Пепър... — Как щеше да обясни чувствата си?

Като жена на ръба на емоционален срив, тя неловко се изправи на крака. Изхлипа толкова сърцераздирателно, че прозвуча почти фалшиво.

— Съжалявам. Недей. — Той стана и се опита да я прегърне.

Тя се отпусна срещу него. Тежестта ѝ го хвана неподготвен. И не видя изобщо какво се задава.

Тя хвана китката му, опря пета зад коляното му и той изгуби равновесие.

Приземи се по гръб. Но се търкулна и се изправи с едно плавно движение.

Всички следи от измамената и наранена любовница бяха преодолені. Пепър Прескот стоеше права и висока. Гледаше го, сякаш беше паразит. След което с възможно най-голямата скорост се отдръпна извън обсега му. Държеше гладък пистолет в ръката си. Деветмилиметрова берета, като онзи, която беше в кобура му отстрани.

Като онази, която...

Той опипа за оръжието. Нямаше го.

Пепър беше направила онова, което никой мъж не бе успял да направи. Беше го лишила от оръжието му.

Би трябвало да е смразена от начина, по който гледаше нея и пистолета, но всъщност беше адски ядосана. Не, не ядосана. Бясна, разярена, готова да го убие, че я е наранил по всички възможни начини. Заради това, че я е предал, както всички други хора в живота ѝ. Мразеше го... защото го обичаше, а той се беше опитал да я съсипе.

С глас, който прозвуча равен и студен като този на генерал Непиър, Пепър каза:

— Благодаря ти, че ми напомни една вечна истина, Дан. За секунда бях забравила. Всеки го е грижа за него си и никой не вярва на човек като мен.

Погледът му се местеше от нея към пистолета, от нея към пикапа, сякаш преценяваше шансовете си да я събори.

— Остави това нещо. Няма да ме застреляш.

Тя произнесе тихо и отчетливо:

— Защо не изпробваш теорията си?

Той погледна студено, черно око на пистолета, неподвижен в ръката ѝ. След това погледна в нейните очи.

Позволи му да види яростта, която я движеше.

Не помръдна.

Тя се усмихна, леко повдигане на устните, движение почти болезнено в своето терзание.

— Добро решение. И помни: не съм нито страхливка и лъжкиня, нито съм жената, която ти току-що обиди. Наистина се радвам, че имам причина да те убия.

— Схванах.

— А сега ми кажи плана. Ако не мога да тръгна сама, трябва да знам къде отивам, къде ме изпращаш да се скрия, и как ще стигна до там.

— Имам човек, който ти пази гърба... — Дан се огледа, сякаш очакваше той да се появи.

— *Който ме следи* — поправи го тя цинично.

Той пристъпи към нея.

— Не. Грижи се за безопасността ти.

Тя отстъпи. Искеше да го застреля, а той изглеждаше достатъчно луд, за да рискува. Беше позволила гнева да я завладее; не беше мислила за това. Не знаеше къде ще отиде. От друга страна, с пистолета на Дан в ръката си, не трябваше да слуша неискрените му извинения.

— Можеш ли да ме измъкнеш оттук рано?

— Не, но имаме два часа от момента, в който терористите тръгнат... — Дан спря. От джоба му се разнесе жужене. С любезност, която изглеждаше не на място след тяхната враждебност, той попита: — Имаш ли нещо против да отговоря?

— Моля. — Тя посочи със свободната си ръка. — Заповядай. Но внимавай да не би случайно да извадиш оръжие, когато вземаш микрофона.

— Разбрах. — Сякаш не стоеше, насочила собствения му пистолет към него, Дан сложи слушалката в ухото си и се заслуша; лицето му беше сковано и спокойно. — Полковник, предположих, че това е хитрост. Колко души?

Пистолетът ставаше все по-тежък. Пепър вдигна раницата си и я преметна през рамо.

Тонът на Дан стана по-остър.

— Ще я изпратя в хижата. — Той заслуша отново, след това добави: — Ще направя каквото мога. — Въздъхна и я последва на безопасна дистанция към пикапа. Ръцете му бяха празни, а очите присвити и пресметливи.

— Какво става?

— Непиър, Шустър и техните хора са наели изпълнители да заемат техните места, така че те да могат да се движат през ранчото незабелязани. Един от заместниците е станал подозрителен и се е свързал с властите. Чака ни работа.

Пепър се засмя, слаб звук, лишен от веселие. Тя отвори вратата на пикапа.

— Последвай ме, ако искаш, но моля те, помни, че стрелям много добре и че *наистина* искам да те убия. Точно сега ми се иска много повече да убия теб, отколкото генерал Непиър, а това говори много.

— С моя помощ можеш да оцелееш.

Гневът, за който тя мислеше, че е под контрол, избухна в остри думи:

— Имах вече помощта ти. Не мисля, че мога да понасям повече помощта ти!

Той вдигна ръце.

— Иди в старата хижа. Тя е подсилена, заредена е с амуниции. Заведох те там умишлено, така че да знаеш къде да избягаш, ако нещата се влошат. — Той кимна към пикапа. — Но ще се наложи да вървиш. Аз ще отворя вратата на хижата оттук.

Тя се подигра:

— И ще я отвориш пак, когато искаш да влезеш?

— След като влезеш, ще видиш. Тя е непревземаема.

— Ами ти? — Тя чу в къщата да се включва пронизителна аларма.

Той погледна пейджъра си и пред очите ѝ се превърна в мъж, обзет от нужда за отмъщение, войник, който ще спечели, какво и да му струва... воин.

— Ярнел. Група въоръжени мъже току-що са минали през Дайъмънд. Няма да можеш да излезеш, след около половин час те ще са тук. Тръгвай. — Той не изглеждаше да се движи по-бързо, но в миг изчезна в къщата. Изчезна, сякаш никога не е бил тук.

Тя се поколеба, после реалността я блъсна. Сърцето ѝ подскочи. Не смееше да рискува.

Генерал Непиър най-после я беше намерила.

Слънцето залязваше, когато Пепър пхна пистолета в джоба на сакото си и тръгна по пътеката зад къщата към старата хижа. При бърз ход щеше да ѝ отнеме десет минути, за да стигне до там. Осем, ако тичаше, но пътеката се виеше стръмна, раницата тежеше, а тя не смееше да пристигне задъхана. Нуждаеше се от дъха си, както и от съобразителността си.

Това беше конфликтът, от който се бе страхувала толкова време, и точно както се бе опасявала — щеше да е сама. Може би щеше да умре... сама. Странно как тази сцена на алеята едновременно беше съсипала живота ѝ и направила корав гърба ѝ. Може и да умреше, но щеше да се бие докрай, защото отчаяно искаше да живее. Да живее, така че да може да чуе Дан Греъм как ѝ се извинява, че е имал погрешно мнение за нея, а тя наистина искаше да го види унизен, както когато я молеше да се омъжи за него...

Но тук въображението ѝ я изостави. Не успяваше да си представи тази картина. Дан Греъм? Унизен? Засмя се кратко, но смехът премина в ридание и тя го преглътна.

Сега не можеше да мисли за Дан. Трябваше да се концентрира върху спасението си.

Докато се катереше, гората стана по-гъста. Боровите иглички се хлъзгаха под краката ѝ. Можеше да подуши страха по себе си. Страх, секс и Дан. Не беше точно парфюмът, който се надяваше да види с последния си дъх.

Излизайки на малка поляна, тя видя хижата и за първи път осъзна защо Дан е разчистил района. Никой не можеше да се промъкне тайно в нея.

Тя бързо тръгна към верандата. Вратата се отвори плавно при докосването ѝ, с тежест като врата на банков трезор. Дали беше бронирана? Несъмнено. Щеше ли да устои на взрив? Не смееше да разсъждава за това. Кожата ѝ настръхна, когато обхвана с поглед тъмния интериор.

Вътре беше тъмно. Хижата се намираше от сенчестата страна на планината. Слънцето залязваше. Прозорците бяха тонирани, така че да не влиза никаква светлина, и вероятно и да не излиза. Единствената стая беше отчасти пещера и миризмата на влажна пръст и скала я накара да осъзнае, че това ще е може би нейният гроб.

Като извади фенерчето от раницата си, тя освети стените и ъглите. Както и преди, мястото изглеждаше запуснато. Масата, столовете, пейката и сандъкът още стояха в центъра на стаята; на едната стена имаше огромна камина. Тя направи една предпазлива крачка и чу бързо изтопуркване от крачета на гризач. Изскърца със зъби, но знаеше, че мишката би изяла трупа ѝ, ако не се стегне веднага.

Едва не припадна, когато от сенките зад нея се чу:

— Какво става, малка госпожице?

— Сони! — Обръщайки се бързо, тя го видя да изкачва наперено стъпалата, млад, самоуверен... терорист?

Той докосна шапката си с пръст.

— Има ли нещо, с което мога да ви помогна?

Тя се обърна с гръб към стената.

— Аз... само... — Бързо мушна ръка в джоба на сакото си за пистолета. — Какво правите тук?

Той се усмихна, но откритият чар, който демонстрираше преди, сега изглеждаше неясен.

— Дан не ви ли каза? Дойдох да помагам.

От другата страна на верандата се чу друг мъжки глас:

— Да помагаш за какво? — показа се Хънтър Уейнрайт. — На нея ли? Тя е умна жена. Няма да повярва в това.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Уейнрайт? — Сони се залюля напред-назад. — Защо ли е нужно да питам.

Преди той да успее да скочи, Пепър насочи пистолета към него.

— Не го прави.

Сони се поколеба за миг. Изглежда я невярващо.

— Какво правиш? Аз съм твоят човек.

Дан беше казал, че в ранчото има каубой, който да я защити. Но Сони? Напереният, омразен Сони?

Хънтър се изсмя презрително и тръгна към нея.

— Тя няма да ти повярва.

Пепър насочи пистолета към него.

— Но не съм казала, че ще повярвам на теб. — Само че той беше по-възрастен, чувствителен, докато Сони изглеждаше безразсъдно момче, склонно към импулсивни решения, като решението да получи подкуп и да я убие.

Въпреки това не можеше да покрие и двамата с един пистолет. Генерал Непиър идваше. Пепър трябваше да влезе в хижата. Трябваше да направи избор.

Тогавя Сони направи избор вместо нея. Втурна се към Уейнрайт, събаряйки стария каубой. Уейнрайт се приземи глухо, но показва забележителна способност да се справя. Той изби краката на Сони от земята и се метна върху него с огромна сила. Двамата се търкулнаха към Пепър, бхтейки се един друг с истинска омраза.

Пепър взе решение, което не искаше да вземе. Решение за част от секундата.

С приклада на пистолета си удари Сони. Младият мъж изпъшка и се просна по лице на верандата.

Пепър потръпна; усети как се изпотява. Скалпът му беше издал глух звук. Тя не го мразеше чак толкова, но не смееше и да го пусне вътре.

Хващайки Уейнрайт за яката, тя го дръпна в хижата. Изследва ключалките и осъзна отново, че Дан е прав. Никой не можеше да влезе, освен ако не го пуснеше. Затвори вратата. Тя се затвори така тихо, както се и отвори, с безвъзвратност, която я накара да поиска да се втурне обратно навън и да рискува.

Но това беше глупаво. Ако Дан можеше да се защити оттук, значи можеше и тя, особено с помощта на този мъж. Погледна разтревожено към Уейнрайт. Той не й се видя особено готов да помага. Всъщност, изглеждаше по-скоро притеснен, докато попиваше

разкървавения си нос с чистата си бяла кърпичка, отколкото готов да ѝ помага да се подготви за битка.

— Мислиш ли, че Сони ще е добре, когато терористите се появят? — попита тя. — Не ми се мисли, че ще го убият, задето се е провалил.

— Надявам се да го застрелят. Винаги се прави на голям умник, нали знаеш.

— Знам. — Когато Уейнрайт ѝ напомни за недостатъците на Сони, тя се почувства малко по-спокойна за избора си.

Но въпреки това не изпускате от око Уейнрайт, когато притисна ръка към повърхността на масата. Тя не помръдна. Мебелировката беше като всичко останало тук — неочаквано здрава. Като остави раницата и беретата, тя отвори капака на сандъка, освети вътрешността с фенерчето и подскочи, когато оттам изскочи една мишка.

Когато се дръпна назад, Уейнрайт взе пистолета ѝ.

— Мадам, радвам се, че пуснахте това оръжие, защото трябва да ви кажа, че не обичам да удрям жени, но щях да го направя, ако се налагаше.

Тя се взря в пистолета, който Уейнрайт бе насочил към нея. Беше *повярвала*, че Дан е изпратил някой да ѝ помага. Просто беше направила погрешния избор.

ГЛАВА 27

Уейнрайт извади друг, по-малък пистолет, от джоба на якето си, държейки двете оръжия с обезсърчаваща ловкост. Той се дръпна леко назад и със самодоволна усмивка изкомандва:

— Иди до вратата и я отвори като добро момиче.

Пепър мразеше да се отнасят снизходително с нея. Мразеше да се страхува и да се прави на някой друг. Мразеше мъжете с техните игрички на война, с техните заговори и глупава надменност. Искаше си земята, искаше си свободата и ей богу, щеше да оцелее в тази битка, така че да може да прави каквото иска през остатъка от живота си, без да ѝ се меси друг, и това включваше Даниъл Греъм. Като сложи ръце на кръста си, тя попита:

— Какво ще правиш, Уейнрайт? Ще ме убиеш ли?

При раздражения ѝ тон самодоволната усмивка на Уейнрайт изчезна.

— Няма начин, госпожо. Ще те предам на онзи приятел, който ми плащаше хубавичко, за да следя теб и Дан, а той ще ми даде в замяна достатъчно пари, за да ме измъкнат от това място.

Тя не се сдържа. Усмихна се.

— Колко далеч мислиш, че трябва да отидеш, за да избягаш от един побеснял Дан Греъм? Тибетски манастир не ми се вижда твой тип място.

Уейнрайт издаде напред долната си устна.

— Мога да се махна далеч от Дан.

— Сигурно можеш. — Тя пристъпи към него.

Той направи крачка назад.

— Не се доближавай. Господин Греъм ми каза за твоето джудо или карате, или каквото и да е там.

Не можеше ли Ръсел да си държи устата затворена поне за едно нещо? Тя продължи да говори.

— Да допуснем, че онзи тип, който ти плаща, няма да изпрати куршум между веждите ти, защото вече няма да може да те използва.

— Хей! Не сме се разбрали за такива приказки. — Възмущението на Уейнрайт изглеждаше непресторено. — Не е прилично за такова хубаво момиче като теб.

— Хей! — подигра се тя. — Тези хора са терористи. Мислиш ли, че наистина им пука за теб или за мен, или за когото и да било друг?

Пистолетите трепнаха.

— Терористи? Не бъди глупава. Това са само момчета, които искат да се докопат до Дан, защото е такъв умник, мамка му... — Виждайки, че устните ѝ се извиват, Уейнрайт посочи с пистолетите: — Не знаеш за какво говориш. Отвори вратата.

— Не харесваш никой, който е по-млад или по-умен от теб, нали? Предполагам, че си бесен на целия свят.

Малкият пистолет сочеше гърдите ѝ.

— Отвори вратата.

Трябваше да го обработи по-добре, да му обясни какви отрепки са онези, с които е сключил сделка, да го убеди да я пусне. Едно по едно тя свали резетата. Блъсна вратата и я отвори към света, огрян от последните лъчи на слънцето. Хвърли поглед назад и видя, че той продължава да стои на разстояние от нея. Тя се втурна навън и кривна встрани, където скалата щеше да я предпази.

Не го видя. Не чу звук. Когато зави зад ъгъла, не чу предупредителен шепот, но една мъжка ръка се уви около китката ѝ.

— Аз съм — каза Дан.

Никога в живота ѝ не ѝ се бе случвало да пици от ужас. Досега. Кръвното ѝ скочи до небесата.

През оглушителните удари на сърцето си го чу да повтаря:

— Пепър, аз съм.

Дан. *Това беше Дан.*

Този негодник. Носеше същите дрехи, с които беше преди, с добавката на една бронезилетка, опъната върху широкия му гръден кош.

Тя видя коня, който полека се връщаше обратно към ранчото.

Самсон.

Уейнрайт извика след Пепър.

Дан я хвърли на пода до лежащия все още в безсъзнание Сони. Като излезе напред, Дан удари Уейнрайт в лицето, използвайки загубата му на равновесие, за да го блъсне. Уейнрайт се плъзна на

верандата по очи. Беретата излетя от ръцете му. Пепър се хвърли към нея.

Дан тръгна към Уейнрайт.

С малкия си пистолет Уейнрайт стреля в Дан.

— Мътните да те вземат, Уейнрайт. — Дан потрепери и изби оръжието от ръката на каубоя достатъчно силно, за да го запрати далече в тревата. — Ти си най-тъпият кучи син, който е работил някога в това ранчо. Ако излезеш жив от това, ще отидеш в затвора. — Като прехвърли Сони през рамото си, Дан тръгна към хижата. — Хайде, Пепър, те са почти тук.

Чудесно. Терористите бяха почти тук. Дан беше тук.

Като прибра беретата в джоба си, тя го последва.

— Ами Самсон? — Той заслужаваше по-добра съдба от това да умре навън.

— Той е умен стар кон — увери я Дан. — Ще заобиколи и ще намери пътя към къщи накрая.

Пепър затвори вратата.

— Уейнрайт?

Дан кимна към прозореца.

— Погледни.

Тя надникна и видя Уейнрайт, който бягаше след Самсон, как хвана гривата му и се покатери на гърба му. Самсон препусна, продължи под ниско сведените клони и изхвърли ездача.

Уейнрайт падна на земята, но побърза да се изправи и се опита да догони отново Самсон, но своенравният кон премина в галоп, излезе от пътеката и хлътна в гората.

Дан се засмя и остави отпуснатия Сони на пода в дъното на хижата.

Пепър игнорира и двамата. Вниманието ѝ сега изискваха по-важни неща от двама мачовци, които си мислеха, че няма по-страхотни от тях. Тя отиде до отворения сандък и огледа съдържанието му със задоволство. Беше открила единственото нещо, което можеше да я накара да се усмихне — тайния оръжеен склад на Дан. Разтовари го на масата. Тежка пушка с добър дълъг обсег. Очила... за нощно виждане? Сложи ги на очите си и видя всичко, оцветено в жълт нюанс. Отзад, в тъмния ъгъл, видя Сони да се пресяга и да опипва главата си. Да, това определено бяха очила за нощно виждане.

Сони простена.

— Дойде ли на себе си? — попита Дан.

— О, боже — изпъшка Сони. — Замаян съм. Лошо ми е...

— Обзалагам се, че е така. — Самият Дан прозвуча малко странно.

Тя обърна глава към него.

Той разкъсваше ръкава на ризата си. Отне ѝ минута, докато осъзнае... платът беше пропит с кръв.

— Какво е станало? — Тя свали очилата.

— Онзи идиот ме простреля с тъпата си играчка. — Дан прозвуча възмутено. — Ще ми помогнеш ли, Пепър? Тази глупава рана не спира да кърви. — Той беше извадил комплект за първа помощ и ѝ подаде малка ролка бинт.

Тя се поколеба.

— Няма страшно. Куршумът е влязъл и е излязъл. Просто го превържи — инструктира я той с мил тон, сякаш тя беше гнуслива.

Не беше това. Той беше с температура и се потеше, и миришеше. Не лошо, разбира се, че не. Само Дан можеше да се подготви за битка, да яхне коня си, да изкачи стръмния хълм и въпреки това да я кара да иска да оближе потната му кожа. За това нямаше помощ. Трябваше да го докосне. Притискайки единия край на превръзката в ръката му, тя увиваше бинта отново и отново. С толкова много злъч можеше и да успее, а точно сега бе като нападаща гърмяща змия.

— Трябваше да те убия, когато имах възможност.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, никой — ни мъж, ни жена — не са ме побеждавали и не са ми вземали оръжието. Само ти.

— Щях да се чувствам по-добре, ако те бях застреляла.

— Никога не си застрелвала никого. Уверявам те, обикновено не е приятно. — Предупреждението прозвуча ясно в гласа му. Той кимна към Сони. — Уейнрайт ли го подреди така?

Тя не каза нищо.

— Пепър?

— Аз го направих. — Тя завърза бинта и го върна на масата. — Пропусна да споменеш кой е подкреплението ти.

— Моя грешка. — Дан се засмя. — Почакай само другите момчета да чуят, че най-големият борец против тероризма е бил

провален от цивилна жена.

Сони изпъшка.

Дан внезапно стана сериозен.

— Сони, ще можеш ли да ни помагаш?

Сони не отговори.

Спомняйки си звука на приклада на пистолета в черепа му, Пепър призна:

— Ударих го много силно.

Сигурно Дан се беше сблъсквал с такава ситуация често... защото със спокоен и уверен глас каза:

— Бивал е и по-зле. Когато се измъкнем отгук, лекарите ще го поемат.

Не показваше и грам притеснение. Какъв гадняр само.

— Момчетата в града ще ръководят спасителната акция, но заради трика на терористите, няма да са тук веднага. От нас зависи да останем живи, докато те дойдат. Трябва да бъдем умни и бързи. — Като отиде до масата, Дан вдигна тежката бронезилетка и ѝ я подаде.

Тя я надяна. Беше голяма, предвидена за широкия гръден кош на Дан.

— Закопчай я.

Дори когато закопча катарамите, жилетката пак се въртеше напред-назад около гърдите ѝ.

Дан взе пушката.

— Снайперска пушка „Паркър-Хейл М-85“ и достатъчно муниции, за да покосят малка армия. — Той посочи нещо, което приличаше на голям калкулатор: — Електронен детонатор за мини. — Показа ѝ пистолетите: — Тези две чудовища са „Дезърт Ийгъл 44“ и „Магнум“, мощни и точни. — След което направи знак към подплатения калъф на лаптопа: — Включи го.

Тя го извади и се вгледа в екрана. Прокара пръсти по краищата и отзад, и намери бутона. Натисна го и видя земята, която се спускаше надолу от хижата. Всяко дърво, всеки клон така ясно изпъкваше, сякаш на дневна светлина. Някъде навън Дан бе монтирал камери, които да му помагат да отбие нападателите, и те показваха терена толкова отчетливо, сякаш ги виждаше със собствените си очи.

Дан надникна.

— Пепър, погледни екрана. Какво виждаш?

Нещо червено проблясваше, докато напредваше от дърво до дърво към хижата.

Не нещо. Някой.

Тя осъзна с шок, че светлото петно е човек.

Фокусът ѝ се премести от Дан към опасността. Сърцето ѝ заби, после ускори като на бегач в края на състезание. Но тя едва бе започнала.

— Генерал Непиър — прошепна невярващо.

— Не, още не е тук. Не е тя, не е и моят човек, Шустър. Първото правило да си генерал: изпращай първо заменими войници. Битката ще е почти приключила, преди някой от тях да се появи. — Той извади малък визьор от джоба си и ѝ го подаде. — Сложи го на беретата. Ще ни е нужен, докато не мине всичко.

Пепър взе пистолета. Погледна го, погледна и Дан, като мислеше за нещата, които ѝ бе казал. Реши, че се нуждае от него прекалено много, за да го извади от злочестините му точно сега. Взе и визьора, който прикрепил към оръжието.

— Прекалено си доверчив, като се има предвид, че преди един час ме нарече страхливка и каза, че единственото, за което ме бива, е да бягам.

— Преди един час бях задник. Сега не съм.

С най-раздразнения тон, който успя да докара, тя каза:

— Трябва ти и второ мнение. Всъщност, радвам се да ти го дам. Още си. Задник. Най-големият задник, когото съм имала нещастията да срещна.

Той ѝ хвърли кос поглед. Тонът му не се промени, когато посочи светещия войник на екрана.

— Искаш ли да знаеш защо свети така?

Да, искаше да знае защо свети така. Но се сопна:

— Щом ти харесва да се правиш на умник, давай.

— Камерите виждат бойците в цветовете. — От ъгъла на сандъка той извади малка, тъмна кутия с размерите на дланта си.

Зад първия нападател тя видя още един. По някаква причина той изглеждаше по-светъл, по-яркочервен. Следваше го трети. Той светеше в електриковозелено.

Никак не ѝ се искаше да пита, но животът ѝ можеше да зависи от това.

— Защо са в различни цветове?

— Настроил съм сензорите така, че различните оръжия да се отличават по цвят. — Дан погледна екрана. — Зелено. Значи има гранатомет. Тези стени няма да издържат на това. Ще трябва да го извадим от играта веднага.

— Как ще го направим?

Дан ѝ показа кутията.

— С мина.

Тя можеше да стреля, но не знаеше нищо за тези неща. За бойното въоръжение. Но кимна, сякаш беше наясно.

Само че не заблуди Дан, защото той обясни:

— Когато подготвих това място, поставих мини на дърветата. Монтирани са така, че да избухнат с помощта на това. Това е електронен детонатор.

Тя отново кимна. Сега беше разбрала.

— Ясно.

На монитора се показаха още мъже. Шестима. Движеха се бързо и крадешком към хижата.

— Пристигнаха. — Дан прозвуча почти доволен. Когато я видя да се взира невярващо в него, обясни: — Най-много мразя чакането.

Тя не можа да сдържи хапливия си отговор:

— Аз пък най-много мразя липсата на вяра.

— Прости ми. — Той прозвуча искрено, изражението му беше напълно сериозно.

— Когато умра. — Тя погледна към екрана. — Може да не се наложи да чакаш прекалено дълго.

Той имаше нервите да хване брадичката ѝ и да повдигне лицето ѝ към неговото.

— Обещах на едно дете, че няма да пострада, но го изгубих. Няма да изгубя и теб.

— Обеща и да не ме нараняваш. — Пепър избута ръката му. — Виждала съм как спазваш обещанията си.

— Върши си своята част от работата и всичко ще е наред.

Искаше да му отговори, че греша, но беше глупаво и детинско. Искаше той да спази това си обещание.

Той посочи амуниците.

— Дръж пушките заредени. Когато ти кажа, натисни бутоните за наземните мини. Стените са подсилени, стъклото е бронирано. Стой наведена и далеч от отворите за пушките.

Пепър никога не бе чувала този тон в гласа на Дан: спокоен, наставляващ и убийствен. Това оказа странен ефект върху нея. Направи така, че моментът да изглежда едновременно по-малко плашещ и повече реален. Тя избърса потните си длани в дънките си.

— Отвори за пушките?

— От двете страни на вратата има по три дупки през неравни разстояния ниско на предните стени, и по една на всяка странична стена.

Тя клекна на пода и прокара пръсти по стената.

Дан клекна до нея, толкова близо, че можеше да усети топлината му.

— Не изпускай от око монитора.

Тя погледна. Още четири фигури се бяха присъединили към първите. Повечето от тях светеха в червено, но можеше да види от време навреме проблесъци на жълто и синьо.

Не попита какво означават. Какво щеше да се промени? Тя и Дан трябваше да убият всички, или да умрат. Беше толкова просто.

— Дан, тези не са от нашите, нали? Възможно ли е генерал Непиър да е измамила и да е изпратила американски войници тук?

— Не е толкова лесно. Никой, дори генерал, не може да хвърля американски войници в битка без разрешение. — Дан взе снайпера. Посочи монитора. — Виждаш ли онзи тип там?

Тя видя да свети в червено една фигура, която притичваше от дърво до дърво, докато се приближаваше към хижата.

— Да.

— Ако беше някой от нашите, апаратурата щеше да разпознае оръжията му като наши. Възможно е наемници и терористи да носят американско въоръжение, но е невъзможно американски войници да носят чуждо. Ясно?

— Напълно.

— Ще го ликвидирам веднага, щом стигне до тук. — Той посочи отново. — Опитваме се да накараме онзи с гранатомета да се отклони към тази мина.

Тя видя чиста, равномерна светлина до едно дърво. Мината.

— Добре.

Дан хвана брадичката ѝ отново и този път игнорира опитите ѝ да се извие настрана. Целуна я.

— За късмет — каза той и легна на пода. Провря пушката през стената, стреля и я издърпа навътре с плавно движение.

Червената светлина падна.

По стената заваляха куршуми. Чуваше ги как удрят дървото отвън, чуваше свистенето им, когато улучеха подсилващия материал, и се сви, сигурна, че ще умре.

В този момент със спокойния си, невъзмутим тон Дан каза:

— Добре. Нашият гранатомет се отклонява. Виж.

Тя отвори очи; не осъзнаваше, че ги е затворила. Погледна към екрана. Зеленият блясък пробяга отстрани.

— Разбра ли? — попита Дан.

— Да. — Първичните инстинкти, които я бяха пренесли дотук в живота, се събудиха.

— Добре. — Дан ѝ подаде малката кутийка. — Когато стрелецът стигне тук, натискаш този бутон.

Ръцете ѝ трепереха, но тя кимна. Можеше да го направи. Можеше да направи всичко, каквото се налагаше. Емоциите ѝ се изостриха като бръснач. Да оцелее. Това имаше значение сега. Да оцелее.

С елегантност и бързина, която я очарова, Дан се местеше от дупка на дупка, стреляше, поваляше мъже, отклонявайки гранатометчика все по-близо към мината. Дан беше добър. Може би беше най-добрият. С подготовката, която бе осигурил, и уменията си, те имаха шанс.

— Четирима са повалени — обяви той.

Зеленият силует се появи на място. Тя натисна бутона.

Подът се разтресе от взрива.

Фигурата в зелено падна и не помръдна.

На екрана се появиха още десет зелени светлини.

Изглеждаше като видеоигра, от онези, с предупреждения за насилие.

— Довели са много мъже за двойната награда — ти и аз. Хубаво. Останаха ни шест мини. — Той показа на Пепър кои бутони да натисне

и ръката му дори не трепна. — Извади колкото можеш повече от играта. Ще се бием.

— Ще победим.

След това битката се сля за Пепър в поредица от бутони, изстрели и експлозии, още и още, заливайки хижата като приливна вълна.

— Почти свърши — обяви Дан, — защото дойдоха. Твоят генерал и моят човек.

Дори перспективата за смъртта не можа да смекчи раздразнението на Пепър.

— Тя не е *моят* генерал. — В този миг видя две червени проблясъвания на монитора. — Защо са в този цвят?

— С бронезилетки са. Имаме ли още мини?

— Една.

— Гледай да улучиш момента.

— Досега не пропуснах.

Той й се усмихна.

— Знам. Може да ми пазиш гърба някой ден.

Това беше, осъзна тя, неговото прощаване.

По дяволите. Тя щеше да умре. Дан щеше да умре.

Изпрати молитва към Бог. Молитва да спаси Дан.

Отклони за миг очи от екрана, за да го погледне. Той стреля. Движенията му бяха икономични и ефикасни. Косата му беше разрошена. Лицето мръсно. Мразеше го, че я е предал, и се молеше да остане жив.

Не искаше да размишлява какво означава това.

Цяла група нападатели тичаха към гранатомета.

— Дан...

— Виждам. — Той продължи да стреля. Мъжете падаха като покосени.

Някой взе гранатомета от убития и го прицели към хижата.

Дан заповяда кратко:

— Пепър, иди отзад и легни.

Тя не обърна никакво внимание на нареждането.

Той продължаваше да стреля.

Оставаше й още една мина. На мястото се появиха трима мъже. Тя фиксира очи върху екрана. Малко по-близо. Мъничко...

— Пепър! — прогърмя гласът на Дан.

— Не. — Това беше последната дума, която щеше да каже. Колко подходящо да падне непокорна. След което по-тихо: — Прощавам ти.

Гранатометът сочеше към къщата.

Тя натисна бутона.

Двоен взрив разтърси хижата.

Тя се озова на пода, с ръце на главата, и Дан отгоре ѝ.

Вдигна се прах. Цялата хижа скърцаше. Но нищо не рухна върху тях. Не падна ни една греда.

— Какво... стана, по дяволите? — протътна гласът на Дан през нея. — Те не уцелиха? Не може да...

Тя го блъсна.

— Махни се от мен.

Той я задържа още един миг. След това се пресегна към монитора, който светеше като коледна елха.

— Е, крайно време беше. Кавалерията пристигна.

ГЛАВА 28

Дан гледаше как Пепър слага сгънатото си сако под главата на Сони.

— Съжалявам — извини се тя за стотен път. — Мислех, че Уейнрайт е добрият.

— Няма нищо — смотолеви Сони.

Той беше в съзнание, но очевидно го мъчеше адско главоболие. Нуждаеше се от лекар и веднага щом се справеха с нападателите, Дан щеше да отвори вратата.

Предпазливостта му вбесяваше Пепър. Беше мръсна, една рана на брадичката ѝ кървеше... и беше жива.

Чудо! Тя беше жива.

Той не ѝ позволи да се приближава до прозорците, въпреки че американските войници бяха осветили цялата планина с прожектори. Каза, че няма намерение да я изгуби сега от заблуден куршум.

Пепър се обърна към Сони:

— Дан не ми каза, че е призовал цялата армия на Съединените щати по сателит.

— Няма значение — отвърна Сони. — Или ще пристигнат навреме, или — не.

Тя хвърли гневен поглед на Дан. Точно това ѝ беше казал и той.

Дан добави:

— Тъй като терористите ни измамиха, войниците ни не бяха на позиция, когато атаката започна.

— Хубаво. Разбрах! — Тя посочи монитора и се изправи на крака. — Добре, сега можеш да ме пуснеш да изляза. Всички са заловени.

Дан също стана.

— Те ще ни дадат знак, когато са готови за нас.

Пепър подскочи от нетърпение:

— И как точно ще го направят?

— Ето, идват. — Той проследи с очи един мъж, който се отдели от останалите и тръгна към хижата.

На вратата се почука.

Като ѝ хвърли многозначителен поглед, Дан каза:

— Ще почукат. — След което отвори вратата.

— Сър, районът е безопасен. — Сержантът отдаде чест.

Дан му отвърна.

— Мътните да те вземат, Ярнел, по кое време дойде.

След това, докато Пепър гледаше в изумление, двамата мъже си стиснаха ръцете сърдечно.

— Радвам се да те видя жив, лейтенант. — Ярнел тупна Дан по рамото. Той беше висок и дългурест, с черни ботуши, всеки с размера на Тексас, и камуфлажният цвят явно бе любимият му.

— Хубаво е да си жив. Има ли наблизко лекари? Сони е в хижата. Изпадна в безсъзнание, има сътресение на мозъка. — Но спести начина, по който се е случило.

Ярнел свирна на лекарите и двама от войниците дойдоха в хижата.

— Не се тревожи — обърна се Дан към Пепър. — Ще го оправят.

Дан наблюдаваше сцената навън. Покриха телата с брезенти. Пленниците се събраха в мрачна група. Пушките и амуниците бяха натрупани на купчини.

— Хванахте ли двамата шефове?

— Непиър е добре и в безопасност. Казва, че не знаела нищо за това, разбира се.

— Естествено, било е случайно съвпадение.

— Не ставай глупав. Не било случайно съвпадение. — Ярнел се ухили. — Опитвала се да спре това, представете си.

— Да ме пази господ от добрината ѝ — изсумтя Дан.

— Тя... не се е опитвала... да го спре — обади се Пепър.

Двамата мъже я погледнаха с изкривени усмивки.

— Той се шегуваше — каза Дан.

— О... — Раздразнението ѝ се изпари.

Дан се обърна отново към Ярнел:

— А Шустър?

Ярнел поклати глава.

— По дяволите.

— Какво е станало с него? — попита Пепър. — Да не е бил убит?

— Самоубийство — каза Ярнел. — Командирите на терористите не позволяват да бъдат хванати. Но пипнахме някои от хората му.

— Пак е добре. — Дан беше доволен. — Какви са плановете за генерала?

Ярнел вдигна рамене.

— Безсрамницата искаше да я оставим тук тази нощ. Вятърът бил силен за кацане на хеликоптер.

Дан го изгледа замислено.

— Смятат ли, че може да отвлече военен хеликоптер?

— Изглежда допускат, че е способна на всичко, затова не искат да рискуват.

Дан подсвирна.

Пепър не каза нищо, но се съгласи. Генерал Непиър казваше за подобни ситуации като тази: „Ако провалът е неизбежен, излез да се биеш. Смъртта е единственото приемливо отстъпление“. Разбира се, тогава Пепър си я беше представяла в съвсем друга, героична светлина, а не като двулична убийца.

— Искат да са сигурни, че ще стигне до Вашингтон за разпит. Утре ще я отведат.

— Хей, лейтенант, сър, защо ни измъкнахте от бара? — Войниците се скупчиха на верандата, бяха поне дузина, и всичките познаваха Дан. Всички бяха въоръжени до зъби, носеха камуфлажни ивици на лицата и се усмихваха на стария си началник. Тупаха го по рамото, ръкуваха се с него и той ги тупаше по раменете в отговор. Говореха на език, който Пепър не разбираше.

Тя се дръпна назад и потръпна на студения въздух, чувстваше се нелепо самотна и отхвърлена.

Кога ли не е била сама. Защо сега това имаше значение? Сега, след като бе срещнала собствената си смърт? Нямахше нужда да е центърът на група приятели. Можеше да се измъкне, да се върне в къщата, да си устрои живота. Може би да изпрати писма на Хоуп и Гейбриъл...

Не забеляза кога Дан е започнал да я представя на колегите си, защото един мъж вървеше към верандата. Носеше камуфлажни зелена риза и панталони, и черни армейски ботуши като останалите войници,

но нямаше отличителни знаци върху ръкавите. Косата му беше черна, очите зелени, лицето му напомняше маянска статуя. Гледаше я. Взираше се толкова напрегнато, че тя пристъпи неловко от крак на крак.

Дотук с измъкването. ФБР агентът беше дошъл да я отведе за разпит.

Но когато мъжът спря на няколко крачки от нея, той ѝ се усмихна с леко насмешлива, доволна усмивка, сякаш се радваше, че я вижда. Сякаш я познаваше. Сякаш тя трябваше да го познава.

Имаше нещо в него...

Косата. Очите. Лицето.

Партито за осмия ѝ рожден ден. Из цялата стая бяха закачени сини и златни ленти. Тя огледа масата с приятелите и семейството си. Погледна момчето, свито в ъгъла. То ѝ се усмихна.

— Гейбриъл! — прошепна тя.

Брат ѝ. Това беше брат ѝ.

Не можеше да е истина.

Но той кимна. Протегна ръце.

— Гейбриъл — произнесе тя малко по-високо.

Обичта, която бе изпитвала към Гейбриъл, се надигна от дъното на душата ѝ, където я бе прогонила. Обичта заля спомените и самотата от толкова много години изгнание. Тя изхлипа. Сложи ръце в неговите и каза:

— О, Гейбриъл, липсваше ми толкова много!

Сякаш уплашен, че може да я счупи, той я прегърна нежно.

— Мислехме, че сме те изгубили. Скъпа сестричке, мислехме, че завинаги сме те изгубили.

Дан гледаше как Пепър слиза надолу по хълма, брат ѝ беше прехвърлил ръка през раменете ѝ.

Беше глупак да ревнува, но ревността го ядеше отвътре. Беше си мечтал как тя ще намери семейството си. Беше се надявал, че ще ги приеме отново в живота си. Но също така си бе представял, че той ще е човекът, който ще ги намери. Беше сигурен, че ще е негова, когато това се случи.

Той беше егоистичен негодник. Дори не можеше да се зарадва, че е открила брат си.

Защото... защото тя не беше негова. Отбягваше погледите, думите... Той бе съсипал всичко с недоверието си и жестоките си думи. Примига, когато си спомни какво беше казал и как я беше отхвърлил. Не знаеше как да се върне до там, където бяха преди.

Дан поклати глава и тръгна надолу след тях.
— Не мога да я оставя да си отиде. Тя е моя.

* * *

Пепър се препъваше по добре осветената пътека до Гейбриъл. Всичките ѝ съмнения да намери семейството си бяха пометени. Знаеше, че Гейбриъл я е търсил, нея и останалите от семейството. Вярваше му. Винаги му беше вярвала.

Сега в душата ѝ пропълзя една различна самота. Дан беше показал ясно какво мисли за нея, така че тя го прогони от надеждите си. Само ако можеше да го прогони и от сърцето си. Отдалечаваше се от него, без да се обърне назад, и се питаше дали е забелязал, че е тръгнала... искаше ѝ се да не я е грижа.

Бяха почти слезли от стръмната пътека, когато Гейбриъл каза тъжно:

— Би трябвало да знам.

Тя го погледна.

— Какво?

— Че имаш проблеми с общуването.

Тя внезапно осъзна, че не го е попитала за живота му, какво се е случило, какво знае. Засмя се засрамено.

— Такава съм егоистка. Извинявай. Бил си целия този път, за да ме намериш. Помогна да ме спасят, а аз съм се залепила така за собствените си проблеми, че дори не ти благодарих.

— Като си спомня маниерите ти, и тогава не бяха най-изисканите — каза той, дразнейки я.

Пепър спря, за да пропусне няколко войници да минат, и му се усмихна.

— Я кажи, женен ли си?

— Все още не. Не съм имал късмета да намеря правилната жена.

— Може би правилната жена не те е намерила. — Пепър отново тръгна, спускайки се по стръмната отсечка към двора на госпожа Дрейс. Можеше да види къщата, осветена от прожектори, и войници на стража на всеки ъгъл. — В Тексас ли живееш?

— В Бостън.

Тя примига.

— Далече е от Тексас. Как попадна... ох. Те са те изпратили там, нали?

— Любезният църковен борд, който ни раздели? — попита мрачно той. — Не. Отидох там да търся Хоуп.

Хоуп. Сестра ѝ. Единственият човек, когото Пепър искрено обвиняваше за самотата и изгнаничеството си. Но в последните няколко дни Пепър порасна и я обхвана силен копнеж да види Хоуп.

— Успя ли... — Тя едва говореше от буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Успя ли да я намериш?

Прекосяха двора към задната веранда, където чакаше висока, добре облечена жена. Зад нея стоеше тъмнокос мъж с покровителствено излъчване. Жената беше в напреднала бременност. Ръката ѝ почиваше върху корема. Тя гледаше как Пепър се приближава към нея напрегнато и с копнеж, които късаха сърцето на Пепър.

Това беше сестра ѝ. Това беше Хоуп. Пепър ускори крачка, после затича:

— Хоуп! Ти си тук, дойде най-после!

Хоуп се хвана за парапета, за да слезе по стъпалата. Мъжът ѝ помогна, като я хвана под ръка. Двете жени се срещнаха в средата на двора, протегнали ръце.

Сълзите заслепиха Пепър. Изпълнена с радост и любов, тя отпусна глава на рамото на Хоуп и се разрида.

А Хоуп само повтаряше:

— Най-после те намерих. Най-после те намерих.

Звучеше така, сякаш е упражнявала фразата от много, много време.

Пепър вдигна глава и погледна лицето на сестра си. Последния път, когато я бе видяла, Хоуп беше на шестнайсет — зряло, отговорно момиче, на все пак шестнайсетгодишно.

Сега беше матрона, трийсет и три годишна, силна, блестяща... бременна.

— Как? — Пепър притисна ръка към корема на Хоуп. — Кога?
Хоуп изхълца и извади две кърпички от джоба си. Предложи едната на Пепър.

— По обичайния начин. И съвсем скоро.

Пепър издуха носа си. Погледна към тъмнокосия мъж, който стоеше недалеч с Гейбриъл.

— Съпругът ти?

— Зак. Зак Гивънс. — Хоуп звучеше гордо. — Нали е красив?

Пепър се засмя.

— Красив е, разбира се.

— Ами *той*? — Хоуп посочи към пътеката. — Твоят ли е?

Не се налагаше Пепър да гледа, за да знае за кого говори Хоуп. Дан стоеше от другата страна на двора, гледаше ги. Можеше да почувства погледа му и възнегодува, че се натрапва в толкова интимен момент. Гласът ѝ прозвуча малко остро, когато отвърна:

— Не. Мислех си, че може да е, но не се получи.

— О-о. — Погледът на Хоуп се спря върху Дан, после проникателно отбеляза опустошенията върху лицето на Пепър. — Разбирам. — Тя разтърка с палец брадичката на Пепър. — Бих те познала навсякъде. Лицето ти е винаги изпоцапано. — Усмивката ѝ изчезна. — Мислех, че ще те убият. Мислех, че сме закъснели.

— Дойдохте точно навреме. — Хоуп изхълца. Пепър я прегърна и каза: — Недей, скъпа. Сега сме заедно.

— Този път няма да ти позволя да заминеш. Толкова съжалявам. Пепър, толкова съжалявам. Не трябваше да им позволявам да те вземат. Да вземат никого от вас. Трябваше да избягам с теб.

— Не си виновна. — Виждайки съжалението в очите на сестра си, Пепър повярва в това за първи път. За първи път остави настрана чувствата на осемгодишното дете и видя истината. — Те щяха да ни намерят. Щяха да ни върнат обратно и нямаше да е по-различно.

Хоуп прошепна:

— Те убиха мама и татко. Знам го.

Пепър я изгледа с присвити очи.

— Какво?

Хоуп примига.

И Пепър осъзна — сестра ѝ не само беше бременна, но мускулите на корема ѝ се бяха свили в болезнена крампа.

— Така ли трябва да е?

Хоуп ѝ изшътка. Само с няколко крачки Зак се озова до съпругата си.

— Здравей, Пепър, радвам се най-после да се запознаем.

Гласът му беше мил, отбеляза тя, дълбок, с онзи странно отривист масачузетски акцент, но той не гледаше нея.

— Хоуп, има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — Той не я изчака да отговори, а притисна ръка към корема ѝ. Погледна я със строг поглед. — Откога е така?

— От няколко часа.

Гейбриъл се приближи.

Както и Дан.

Хоуп раждаше, осъзна Пепър.

— О, боже! О, боже! — Преди един час Пепър си беше мислила, че ще умре. Сега на света идваше нов живот. Тя искаше да запляска с ръце, да танцува, да крещи. Вместо това, обаче, каза: — Хоуп, ще имаш бебе!

Хоуп се усмихна през болка.

— Да, скъпа.

— От колко часа? — поиска да знае Зак.

Хоуп се опита да се усмихне, но не успя.

— От шест.

— За бога, Хоуп! — Гейбриъл хвърли шапката си на земята. — Казах ти да си останеш вкъщи!

— Водим си акушерка.

Като обви ръка около кръста ѝ, Зак ѝ помогна да тръгне към къщата.

— Ти ми обеща, че няма да я използваме.

Пепър застана от другата ѝ страна и се заслуша със смесица от невяра и завист. Те бяха семейство — Зак, Гейбриъл и Хоуп. Звучаха като семейство; обичаха се един друг като семейство; знаеха тайните си като семейство. А тя бе правила всичко по силите си, за да го избягва.

Дан беше прав.

Била е глупачка... за толкова много неща.

Когато тримата тръгнаха към къщата, Дан се приближи до Гейбриъл. Подаде му ръка и каза:

— Аз съм Дан Грѐм. Живея тук с Пепър. — Дан беше горд с не съвсем изтънчената си претенция над нея. — Елате с мен. Мисля, че трябва да кипнем вода.

* * *

Лана Пепър Гивънс се роди в леглото на госпожа Дрейс в четири часа сутринта. Бебето плачеше достатъчно силно, за да събуди всички войници, лагеруващи в двора. Виковете ѝ изправиха на крака тримата мъже и жената, които играеха карти на масата в кухнята.

— Отивам да изпуша една цигара! — каза триумфално Ръсел и излезе на верандата.

Виковете проникваха през стените на палатката, разпъната в средата на военния лагер. Генерал Дженифър Непиър лежеше в спалния си чувал, взираше се нагоре към светлините, които проблясваха през найлона, и проклинаше проследяващото устройство, което сержант Ярнел бе закопчал около глезена ѝ със стоманено въже. Това бебе държеше вниманието на всички около себе си. Вероятно можеше да избяга сега, но щеше да бъде плячка, забавление за войниците, докато я проследяват през гората. Дори при тези невъобразими обстоятелства, дори в най-голямата беда генерал Дженифър Непиър не губеше достойнството си по такъв начин.

В спалнята на госпожа Дрейс акушерката изкъпа бебето, игнорирайки пронизителния плач и безрезултатно ритане, и съобщи със задоволство, че майката и бебето се чувстват добре. Като уви Лана в една пелена, жената сложи розова шапчица на голата ѝ главичка и я подаде на майка ѝ.

Пепър наблюдаваше ставащото от безопасно разстояние и се чудеше колко естествено и все пак изключително е всичко. Тя имаше сестра. Беше гледала, докато сестра ѝ ражда. И сега имаше племенница.

Хоуп с възхищение пое плачещото бебе.

— Красавица!

Зак се наведе над двете.

— Прекрасна е. — Дълбокият му глас се покачи с една октава и той прошепна на бебето: — Да, такава е. Най-красивото момиче в

целия свят.

Пепър се усмихна като чу сериозния, сдържан мъж, докаран до бръщолевещ идиот от едно пищящо бебе с червено лице.

— Пепър, ела и виж племенницата си — изкомандва Хоуп.

Пепър всъщност не искаше. Не знаеше как да се държи с бебета, особено когато са толкова малки. Току-що бе прекарала часове, затворена в тази стая с една акушерка и със зет си, виждайки сестра си в положение, в каквото никога не бе мечтала да я види, и сега трябваше да гука над това малко, грозно... Тя се наведе над леглото.

Бебето спря да вреци, погледна Пепър и като малка майmunка издаде напред долната си устничка.

— О, Пепър. — Хоуп се смееше и плачеше в същото време. — Тя изглежда те хареса.

— Горкичкото дете. — Пепър погали малкото юмруче.

Тя не видя погледа, който Хоуп и Зак си размениха, но за своя собствена изненада, взе бебето.

— Ох.

Малките ръчички започнаха да махат, Лана отвори очи и ги затвори, след това се прозя.

— О, наистина е красива.

Хоуп се обади:

— Пепър, по-добре я изнеси да я види Гейбриъл, преди да е разбил тази врата.

Но Дан също беше някъде отвън, чакаше да види Пепър, искаше да говори с нея. Тя заекна:

— Не... не иска ли Зак тази чест?

— Бих искал за малко да остана със съпругата си. — Зак вдигна ръката на Хоуп и я притисна към сърцето си, и начинът, по който я гледаше, накара Пепър да стисне още по-здраво бебето. На всички въпроси, които можеше да има за отношенията им, току-що бе получила отговор. Той обожаваше съпругата си.

Пепър излезе на пръсти от стаята и прошепна на племенницата си:

— Имат нужда да останат насаме. Не се тревожи, това не означава, че не те обичат. Означава, че си в безопасност, защото знаеш, че се обичат един друг и че винаги ще бъдат заедно. — Тя си спомни какво е казала Хоуп за майка им и баща им, и се запита дали е истина.

Дали наистина са били убити? Бяха ли чудесните родители, които тя си спомняше, наистина такива?

Възможно ли е да са били жертва на най-ужасно престъпление?

Тя мина през трапезарията и влезе в кухнята, загледана в малкото човешко същество в ръцете си, боейки се да не го изпусне.

Когато влезе в стаята, видя Гейбриъл и Дан. Всъщност, Дан беше единственият, когото познаваше добре. И макар да бе срещала жената само веднъж по време на пребиваването си тук преди девет години, Пепър я позна. Майката на Дан, Барбара Греъм. Беше висока почти колкото сина си. Като него, и тя бе с матова кожа, но имаше черна коса и високи скули, които я правеха да изглежда като две капки вода с индианската прапрабаба на Дан.

Като добра майка Барбара бе дошла, защото синът ѝ едва не бе убит. Тя се усмихна:

— Радвам се да те видя отново, Пепър. — Прозвуча, сякаш наистина го мислеше. Винаги бе изглеждала мила и Пепър едва ли можеше да я обвини, че е отгледала такова магаре вместо син.

Лана примига на силната светлина и малкото ѝ маймунско личице се намръщи.

Гейбриъл се втурна напред.

— Наред ли е всичко? Хоуп? Бебето? Дай ми да видя. — Той изглеждаше изумен, когато погледна надолу към сгърченото личице. — Така ли трябва да изглежда?

Барбара също се приближи.

— Може ли да погледна? О! — прошепна тя. — Да, точно така трябва да изглежда. Красива е.

— Щом казвате — отвърна Гейбриъл със съмнение.

Пепър искаше да се концентрира върху бебето в ръцете си. Не искаше да поглежда нагоре. Но не се сдържа. Дан я гледаше, можеше да го усети, и той неустойимо привличаше погледа ѝ.

Той ги наблюдаваше напълно безстрастно, нищо в изражението му не подсказваше, че го е грижа за бебето или за Пепър, или за това, че присъства на празника по случай раждането на Лана. Но въпреки това тя усети как по гърба ѝ плъзва топлина.

Той не беше безразличен.

Само че това изобщо не я интересуваше, напомни си тя. Да, беше я спасил от смърт. Беше я лишил от гордостта и независимостта, за

развитието на които бе работила толкова дълго. Беше обещала да се омъжи за него, а той беше повярвал в най-лошото за нея. Презрението му беше изгорило любовта, която бе изпитвала към него през деветте дълги години. Най-после беше свободна от него. Като погледна към малката Лана, Пепър се усмихна. Сега имаше други неща, които да занимават ума ѝ.

Задната врата се хлопна. Оставяйки противния цигарен облак на верандата, Ръсел забърза към Дан.

— Момиче ли е? — попита той.

Дан гледаше как Пепър люлее бебето, видя как Гейбриъл кръжи над тях двете, и разкъсван от радост и болка, каза:

— Това е семейство.

ГЛАВА 29

Един час по-късно, когато Пепър влезе в кухнята, Дан, Барбара и Ръсел още бяха будни и пиеха кафе около кухненската маса.

Тя кимна на всички, дори срещна очите на Дан и направи опит да се пошегува:

— Тези нощни партита са трепач, нали?

— Ти го каза. — Барбара повдигна клепачите си с пръст. — Аз съм прекалено стара за това.

Ръсел спря да чеше наболата си брада и попита:

— Как е детето?

— Спи. Хоуп и Зак също. Акушерката е в моето легло. — Като се протегна, Пепър се насочи към кафеварката. — Слава богу, че някой е направил кафе.

— Дани го направи. — Барбара го потупа по ръката. — Каза, че ще имаш нужда.

— Дани е бил прав. — Пепър взе една чаша и я вдигна. — Благодаря, Дани.

С дълбок, топъл глас, който прозвуча като опит за съблазняване, той отвърна:

— Пак заповядай, Пепър.

Тя разля кафето на плота.

Неприятности. Той веднага създаваше неприятности. Тя го погледна без каквато и да е следа от обич.

Неловка тишина изпълни кухнята. Пепър избърса плота и си сложи захар в кафето.

— Някой намери ли Уейнрайт?

— Почива си в Районния затвор със сачма в задника — отвърна Ръсел.

Пепър го изгледа с вдигнати вежди.

— Опитал се да се подслони в къщата на каубоите, но един от работниците се противопоставил. — Ръсел се ухили. — Утре ще му дам бонус.

— Ръсел, голям си разбойник — засмя се Барбара.

— Да. — Ръсел хвана ръката ѝ по начин, който ясно заявяваше, че е негова.

— Не знаех, че двамата отново сте заедно — каза Пепър.

Дан изглеждаше изненадан.

— Нито пък аз.

— Хората могат да се променят — каза Барбара. — Дори твоят баща.

— Дори твоята майка — побутна я Ръсел.

Барбара хвърли загадъчен поглед към Дан и Пепър, и довърши:

— Понякога е нужно първо да разбереш колко ужасно е да сте разделени.

Пепър се скова. Нея ли имаше предвид, като го казваше? Или само така ѝ се струваше?

Ръсел прочисти гърлото си.

— Дан, двамата с теб можем да слезем долу и да се заемем с работата. След това ще се приберем вкъщи, тъй като тук няма достатъчно легла.

Ръсел беше прав. Нямаше достатъчно легла, опасността беше преминала, а Ръсел щеше да изпрати някой да помага за работата в ранчото. Дан можеше да се прибере у дома.

Докато Пепър обмисляше добрата новина, тишината в кухнята сякаш продължи вечно.

Най-накрая Барбара се обади:

— Ръсел, ти си стара болка в задника.

— Да, татко, така е. — Дан се изправи. — Пепър, може ли да поговорим отвън на верандата?

— Тя не иска да говори с теб — каза Ръсел.

В същото време Барбара произнесе:

— Това е добра идея.

Родителите на Дан се спогледаха.

— Разбира се — кимна Пепър. Нямаше значение какво ще ѝ каже Дан. Не я интересуваше.

Дан откачи якето си от закачалката и го наметна върху раменете ѝ. След това сложи на главата ѝ бежовата каубойска шапка.

Но тя не ги искаше. Пепеляшка беше мъртва, той я беше убил. Тя свали шапката и я хвърли на един от столовете. След това произнесе с

ясен, отчетлив глас:

— Не я искам повече.

Барбара въздъхна.

В следващия момент Дан изглеждаше така, сякаш искаше да я нахлупи отново на главата ѝ.

Пепър го изгледа, предизвикваше го, противопоставяше му се.

— Хубаво. Ще я оставя тук, в случай че промениш мнението си.

— Той звучеше сериозно и изглеждаше убеден.

Каква мижитурка.

Предвзета, чиста мижитурка, която по някое време през нощта си беше взела душ и сега миришеше на шампоан и топла кожа. Тя нямаше нужда от такъв вид съблазняване. Когато излезе на мразовитата веранда, тя се сгуши в якето му.

Ливадата ѝ бе превърната във временен военен лагер. Наоколо бяха разпънати дузина палатки, едната от тях в средата на двора, осветена от прожектор, с въоръжени пазачи около нея. Палатката на генерал Непиър.

Няколко войници се бяха размърдали. Готвачите бяха будни. Но за по-голямата част беше тихо, спокойно и свежо с приближаването на новия ден.

Пепър каза тихо:

— Предполагам, че ще е по-добре да пазим тишина, нали?

Сякаш не беше казала нищо, Дан попита:

— Ще заминеш ли?

Познаваше го. Опитваше се да я разколебае със своята директност, но тя можеше да му се противопостави. Затова отвърна с оптимистичен тон:

— В Бостън ли? Да, ти беше прав. Искам да започна да опознавам семейството си. Мога да им помагам с бебето и...

— Кога се връщаш?

Тя си пое раздражено дъх. Толкова ли не можеше да играе играта. Разбира се, че не. Не и Дан Греъм. Само когато му беше изгодно.

— Не знам дали ще се върна.

Сенките и светлината разсичаха лицето му под различни ъгли, а очите му блестяха с тъмна сила.

— Но ти си собственик на тази земя.

Хубаво тогава. И тя можеше да говори откровенно.

— Не знам дали ще задържа земята. Не мога да те моля да се грижиш за нея за неопределено време. Знам, че баща ти ще я купи.

— Госпожа Дрейс я остави на теб.

О, не. Нямахше да му позволи да играе виновната карта.

— Тя не искаше да ме привързва към нея. Искаше да ми помогне.

И го направи.

— Ами аз? — Той се приближи. — Обеща ми да се омъжиш за мен.

Тя отвърна малко по-високо, отколкото искаше:

— Ти промени мнението си.

Той понижи глас толкова, че думите му едва стигаха до ушите ѝ и тя трябваше да се напруга, за да ги чуе.

— Между нас ще е много хубаво. Ти ме обичаш и аз те обичам...

— О, моля те. Недей. Дори не се опитвай да ми говориш за обич. — Мразеше това. Мразеше и Дан. Мразеше, че ароматът му я обвива в страстни спомени, докато той стоеше изправен тук, лъжейки я без капчица срам. — Трябва ли това да накара малкото ми момичешко сърчице да запърха? Защото аз не се нуждая от обич като твоята. Любовта не е да вярваш в най-лошото от мен заради доказателствата. Любовта е да вярваш в мен *въпреки* доказателствата.

Той си пое дълбоко дъх и го издиша шумно.

— Любов е да бъда уязвим след толкова много години самота и да съм уплашен до такава степен, че да сграбчвам доказателствата като оръжие, за да се справя с теб. — Говореше прекалено бързо, сякаш всяка дума го караше да се чувства неловко.

— Пълни глупости. — Тя не искаше да признае истината дори пред себе си.

— Знам. Изгубих си ума.

Ей на това му се казваше признание.

— Правил съм погрешните неща. *Вярвал* съм в погрешни неща. Никога не трябваше да губя вярата си в теб. — Като хвана съпротивляващата ѝ се ръка, той я вдигна до сърцето си. — Но ти каза, че ми прощаваш. В хижата, когато мислехме, че ще умрем. Чух те.

Тя не искаше да е толкова близо до него. Не искаше да понася неговите извинения и не искаше да докосва гърдите му. Но да се бори

щеше да е недостойно и тя щеше да изгуби, така че остави ръката си неподвижна в неговата.

— Казах, че ти прощавам, но това беше от онези прошки, които ръсиш пред хората, знаейки, че никога повече няма да ги видиш.

— Не знаех, че имало различен вид прошки — произнесе той с озадачено изражение.

— Човек научава всеки ден по нещо. Както и да е, аз никога не съм казвала, че все още те обичам. Понякога любовта умира, а понякога е уморена до смърт. Ти отне вярата и любовта ми... нещата, от които никога не съм се отказвала през всичките тези години, откакто загубих семейството си... а ти плю върху тях.

— Съжалявам. Толкова много съжалявам. Моля те, повярвай ми. — Кое то си беше възхитително извинение, но той не замълча достатъчно дълго, за да ѝ даде възможност да му се наслади. Продължи направо към истината, каквато я виждаше. — Но твоята любов не е умряла.

Не се поддавай, запази хладнокръвие.

— Откога си специалист по моите чувства?

С подкупваща сила той произнесе:

— Пепър, това, което имаше между нас, не беше обикновено. Не беше никаква повърхностна емоция, която може да бъде смачкана от разочарование или разбита от отсъствие. Ти ме обичаш и аз те обичам.

Тя завъртя очи.

— Не ставай смешен! — С падналата върху челото му коса и възмуцението, изписано върху лицето му, той приличаше не толкова на самоуверен войник, който винаги постига каквото иска, а по-скоро на младия Дан Греъм.

Добре. Защото поне чувствата на младия Дан Греъм бяха истински. Тя скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на перилата.

Той се бореше. Пусна ръката ѝ. Думите, които излязоха от устата му, не бяха гладки, предварително подготвени.

— Ти и любовта, която изпитвах към теб, повече от всичко определихте живота ми. — Направи гримаса, сякаш не искаше да говори повече.

Пепър не издържа и го подтикна:

— Моля те. Продължавай.

— Да. Да. — Той подпря длани на перилата и погледна към импровизирания военен лагер. После попита с нисък, едва доловим глас: — Спомняш ли си, когато ти казах за коремната ми рана и че съм имал перитонит?

— Спомням си. Едва не си умрял, нали?

— Умрях, няколко пъти.

Това не й хареса.

— Наистина ли?

— Винаги се връщах.

— Предполагам. — Тя си напомни, че той стои сега до нея съвсем жив.

— Всеки път, когато идвах в съзнание, се връщах към това тяло, разбито от треска и разкъсвано от агония, и винаги, защото мисълта за теб ме викаше обратно. Понеже те имаше на този свят, не можех да замина.

Не му харесваше, че признаваше нуждата си и това, повече от всичко друго, я накара да осъзнае, че й говори истината.

Въпреки това... мислеше ли, че със слово може да превърже раната, която бе причинил?

Той продължи:

— Не и без да знам къде си, дали имаш нужда от мен... Не и без да те потърся, без да те намеря и без да те направя моя още веднъж.

— Хубаво, направи ме твоя, и то повече от веднъж. — И с възможно най-обидния тон, с който можеше, попита: — Защо не си доволен?

— Защото да те любя не беше най-важното. — Той вдигна ръце във възпиращ жест. — Не исках да прозвучи така. — Очите му блестяха от безсилие. — То само доказа, че има нещо много повече между нас. Ти си част от моето същество. Ти си моята светлина в края на тунела. Ти направи съществуването ми смислено и аз трябва да направя всичко по силите си, за да те задържа при мен.

— С изключение на това да бъдеш мъжът, с който искам да прекарам живота си.

— Аз съм този мъж. Дай ми шанс. Умолявам те. Не позволявай един миг на паника — моята паника — да съсипе живота ни. — Дан звучеше и изглеждаше като въплъщение на искреността.

Но тя не омекна.

— Не мога да ти дам друг шанс. Вечно ще се питам кога ще ме засегнеш отново.

— Не мога да обещаая, че между нас никога няма да има разпавии, но мога да обещаая, че винаги ще съм до теб. — Целуна я по бузата, топла и искрена ласка. И прошепна в ухото ѝ: — Моля те, Пепър, омъжи се за мен.

— Не. — Тя още кървеше вътрешно от думите, които ѝ бе казал, и беше уплашена. — Научих си урока. Няма да бъда онази глупачка отново.

— Ти го каза най-добре. Ние сме две наранени души и някак си се допълваме взаимно. Нека това да е завинаги.

Мътните да го вземат. Искреността му я хвана за гърлото. Ако не внимаваше, щеше да отстъпи, а не биваше. Не още. Може би дори никога.

В този момент се чу шум, войниците се размърдаха, и благодарна за разсейването, тя погледна към лагера. Слънцето осветяваше източното небе. От централната палатка излезе генерал Дженифър Непиър, напълно облечена във военна униформа, всеки косъм от косата на място, със строго лице. Тя заговори рязко на гардовете, които наскочаха около нея, и ѝ отдадоха чест, сякаш не бе направила нищо лошо. Сержант Ярнел се присъедини към тях с мрачно изражение на лицето.

Пепър спря поглед върху генерала; на тази жена не можеше да ѝ се има доверие. Никога.

— Какво ще правят с нея?

— Отива във Вашингтон за разпит. Както и ти — напомни ѝ Дан.

— Да-а. — Тя продължи да гледа генерала как отива към палатката на готвачите, а гардовете ѝ я следват по петите. — Дан, осъзнаваш ли, че е опасна?

— Всички го осъзнават.

Обзе я дълбоко безпокойство.

— Че е по-опасна сега, когато е хваната на тясно?

Като бръкна в якето си, Дан извади беретата от кобура, и ѝ я подаде.

— Това кара ли те да се чувстваш по-спокойна?

Покровителстваше ли я? Не мислеше. Изглеждаше по-скоро рицарски жест, който показва доверието му в нея и способностите ѝ.

Още един жест на ухажване в напразните му усилия.

— Благодаря. — Тежестта на оръжието, топлината, която металът бе попил от тялото му, я накараха наистина да се чувства по-добре.

В този момент генерал Непиър я забеляза. Присви очи. Тънките ѝ устни се усмигнаха. Тя тръгна към верандата, силен, коварен планински лъв, който посреща последната битка в живота си и планира да откъсне своя дял мръвка.

Ярнел я спря в основата на стъпалата.

— Мадам, не можете да се качите там.

Генерал Непиър му хвърли презрителен поглед, но спря, както ѝ бе наредено. Тя вдигна лице към Пепър и Пепър съвсем ясно видя бръчките на възрастта, отпечатани върху лишеното ѝ от грим лице. Трябва да бе излъгала за годините си, както бе лъгала за всичко останало.

— И това ако не е малката Джаци Портър. Или Пепър Прескот?
— Погледът на генерал Непиър се стрелна към Дан и очите ѝ се разшириха. — И лейтенант Дан Греъм.

Дан не изглеждаше впечатлен от нейната злъч.

— И аз се радвам да ви видя, мадам.

— Значи така — измърка генерал Непиър, като махна към Пепър с ръка. — Ето *защо* е успяла да ми избяга. Намерила те е.

Слънцето се показа зад хълма, осветявайки косата на Дан в златно.

— Подценявате я, генерал Непиър. Тя и сама щеше да се спаси.

Ярнел гледаше генерал Непиър с неприязън, но войниците наоколо слушаха с интерес.

Безпокойството на Пепър се засили. Никой освен нея като че ли не осъзнаваше колко потенциално опасна е тази ситуация. Войниците, мъжете, изглежда мислеха, че понеже генерал Непиър е жена и се е провалила, тя не представлява повече заплаха.

— Не ставайте смешен — възрази генерал Непиър. — Тя е емоционална. Разказа ми за себе си, когато ѝ давах автограф на книгата си. Сираче е, някъде от Тексас. Родителите ѝ са дребни престъпници, които са се отървали от нея веднага щом са могли. Тя няма никакви средства. Трябва много да се е зарадвала, че се е лепнала за вас.

С напълно безстрастен тон, който обиждаше със своята незаинтересованост, Дан каза:

— Съжалявам, че трябваше да видя това, генерал Непиър. Надявал съм се, че ще сте по-добър губещ.

Ярнел се приближи още до нея и хвана ръката ѝ.

— Мадам, боя се, че трябва да дойдете с мен.

Сякаш всичко се случи в забавен каданс, Пепър видя генерал Непиър да изважда пистолета от кобура на сержанта и да го насочва към гърдите на Дан.

Тя не можа да чуе предупредителните викове. Не забеляза френетичните опити на войниците да спрат генерал Непиър. С мрачна решителност вдигна пистолета, задържа дъх, прицели се. И стреля. Горещината на беретата стопли пръстите ѝ. Изстрелът отекна в ушите ѝ.

А Дан стоеше, не беше ранен.

Генерал Непиър падна и пистолетът ѝ отхвъркна. Тя хвана разтрошеното си рамо и изкрещя в агония... и ярост.

Войниците насочиха оръжията си към нея.

Ярнел взе пистолета си от земята и го загледа невярващо.

— Как го направи тя? — промърмори той.

Дан внимателно измъкна пистолета си от треперещата ръка на Пепър.

— Не се тревожи, Ярнел. Непиър трябва да е била специалист по обезоръжаване. Обзалагам се, че е описала това в книгата си. Вярно ли е, Пепър?

Пепър посрещна погледа му с мрачно изражение. Той беше жив, тя го беше спасила. Сега бяха квит.

— Вярно е.

— Госпожице Прескот, това беше най-страхотната стрелба, която съм виждал някога. — Ярнел погледна гърчещата се на земята Непиър. — Направо избихте оръжието от ръката ѝ. Благодарен съм ви, мадам. Много съм ви благодарен.

— Пак заповядайте, сержант. — Когато Непиър спря да крещи, Пепър слезе по стъпалата при нея. Наведе се, срещна гневните ѝ очи и с глас, доловим само от ушите на генерала, произнесе: — Целех се в сърцето ви. Но сърцето ви е много дребна мишена.

ГЛАВА 30

Бостън, Масачузетс

Пепър вдигна четириседмичната Лана и възрази на зет си:

— Не беше несъзнателно. Казвам ти, тя ми се усмихна.

— Д-р Банкс казва, че бебетата не се усмихват до петата седмица — отвърна Зак.

— Лана е по-умна от останалите бебета — заяви Пепър надменно. За Пепър Лана бе най-умното бебе в целия свят. Тя се огледа. Беше хубаво да е тук, в къщата на Гивънс, в сърцето на семейството.

Беше прекарала първата седмица от изгнаничеството си — или по-скоро връщането си към цивилизацията — във Вашингтон, разговаряйки с ФБР и служители от други агенции за това какво е видяла и чула на онзи паркинг.

Дори полковник Джеф дойде да ѝ се представи. Макар да говореше малко, тя се улови, че е обезоръжена от топлите му очи и усмивката, и очарована, но и разтревожена от впечатлението му, че е жена на Дан. Поправи го веднага, но той продължи да се усмихва.

Стори ѝ се интересно, че макар органите на реда да показваха ясно неодобрението си от бягството ѝ, те бяха изключително любезни към балдъзата на Зак Гивънс. Може би част от любезността им се дължеше на присъствието на приятеля на Зак — адвоката Джейсън Ърбано, който бе неотстъпно до нея на изслушването ѝ.

Когато свършиха с разпитите, тя отиде да стисне ръката на сенатор Варгас. Благодарил му, че е повярвал на имейла ѝ, и че е предприел нужните действия. След това се зае да опразни апартамента си, опакова всичко и остави мебелите на склад; събра растенията си и прехвърли клиентите си към други озеленители. Още не беше решила какво ще прави с растенията и с бъдещето си.

Не беше решила какво ще прави с живота си.

Нищо не беше същото. Тя имаше различни опции. Имаше различни задължения. Имаше племенница, по-голяма сестра, брат,

зет... и някъде на този свят една по-малка сестра, която трябваше да намери.

— Онзи ден чух Лана да казва първата си дума. — Гейбриъл се подсмихна. — Погледна се в огледалото и каза: — Маймунка.

— Не го е казала! — извикаха едновременно Хоуп и Пепър.

— Казваш го само защото тя прилича на мен — добави Пепър.

— Точно така. — Гейбриъл подръпна един кичур от касата ѝ. — Маймунка.

— Всъщност — въздъхна Хоуп, — тя прилича на Кейтлин.

Стаята притихна. Хоуп, Гейбриъл и Пепър, всички си спомниха за тяхната сестра като бебе. Бяха я държали, целували, бяха я обичали... и не я бяха виждали от осеммесечната ѝ възраст. Гризуолд не бе открил никакви следи от нея, но те знаеха, че едно осиновено дете със сигурност има друга фамилия, а вероятно и друго първо име. Търсенето на Кейтлин щеше да продължи, но тя сега беше тийнейджърка. Дали някога щяха да я видят пак?

По тази причина, а и заради самата себе си, Пепър се грижеше нежно за Лана. Семейството на Зак бе приело Пепър с ентузиазъм. Приятели на Хоуп идваха всеки ден и разговаряха с Пепър сякаш я познаваха от години. Дори прислужниците се усмихваха, когато я видеха. Изглеждаше така, сякаш всичките ѝ мечти, които не е подозирала, че има, са се сбъднали.

С изключение на една.

Но тя не мислеше за *него*. Беше заета с това да държи Лана, да я люлее и да ѝ помага да се оригва. И ако през последната седмица усещаше определено безпокойство, тя го отдаваше на нуждата от сериозно занимание. Все пак беше работила здраво години наред. Да прекарва времето си в лоното на лукса беше малко изнервящо. И ако безпокойството ѝ вземаше формата на еротични сънища, включващи точно определен собственик на ранчо в Айдахо, ами добре, това не означаваше нищо.

На прага се появи Гризуолд.

— Госпожице Пепър, търсят ви на телефона.

— Телефон? — Гейбриъл вдигна вежди изненадано. — Че кой? Тя няма приятели.

Всички се засмяха, защото на кръщенето на Лана Пепър бе най-популярната личност. Но Пепър се разтревожи. Тя нямаше в Бостън

личен приятел. И нямаше защо Гейбриъл да подчертава допълнително нейната изолация.

Беше забравила, че в допълнение да ѝ бъде любимият брат — а също така и единствен! — Гейбриъл можеше да е трън в петата. Всъщност, понякога ѝ напомняше малко за Ръсел Греъм, който сигурно сега се радваше, че е успял да откъсне сина си от неподходящата Пепър Прескот.

— Една млада дама, и тя е далеч по-любезна от вас, господин Гейбриъл — каза Гризуолд с ледена вежливост. — Някоя си госпожица Рита Домокос от Дайъмънд, Айдахо.

Пепър замръзна, не можеше да си представи за какво може да ѝ звъни Рита тук.

Дан. Някой от терористите се е върнал. Дан е бил ранен, той умираше...

Със същия помпозен тон на английски иконом, Гризуолд продължи:

— Тя поръча да ви предам, че всичко е наред и иска да разговаряте.

Пепър изпусна дълго сдържания си дъх и предаде Лана в ръцете на Гейбриъл.

— Чака ви на втора линия. Можете да отидете в кабинета на господин Гивънс. — Гризуолд насочи неодобрителния си поглед към Зак. — Откакто госпожица Лана се роди, *той* изобщо не го използва.

Докато Зак се възмущаваше със смях, Пепър забърза към кабинета му и затвори вратата след себе си. Тя натисна бутона за втора линия и каза нетърпеливо:

— Рита? Как си?

Гласът на Рита долетя ясен и чист по жицата.

— Добре съм. Стартирах уебсайта. Барбара ми помага и искам да знам дали проявяваш желание да продаваш семена.

— О! Да, бих искала... — Тя беше забравила за този план и не беше там. Не знаеше в какво състояние са растенията в градината на госпожа Дрейс и дали изобщо са още живи. Плъзна се в големия кожен стол на Зак. — Не знам. Тук имам цял куп растения, които трябва да транспортирам скоро, но бях... Как са всички там?

— Добре. Барбара и Ръсел ще се оженят отново на четвърти юли. — Рита звучеше весело. — Ръсел непрекъснато повтаря, че това е

Денят на независимостта за всички, освен за него. Ще е голямо парти. Трябва да дойдеш.

Пепър поглъщаше новините с интерес, но отвърна:

— Не мисля, че Ръсел ще ме покани.

— Не знам. Чакай да го попитам. — Рита се провикна: — Хей, Ръсел, Пепър казва, че не би я поканил!

— Не! Рита не му казвай това! — На Пепър ѝ се прииска да удари приятелката си.

Но вместо Рита в слушалката се чу друг глас. Беше Ръсел Греъм и, както винаги, звучеше раздражено.

— Дяволски си права, че точно сега не бих те поканил. Ти замина и пак заряза Дан. Не съм виждал сина си толкова зле, откакто се прибра вкъщи от военната служба, целият накълцан.

Харесваше ѝ да слуша това. *Харесваше* ѝ. Разбира се, че не искаше да мисли какво може да означава нейната радост или пък дали това, че се радва на депресията на Дан, е индикация за отмъстителна душа.

— Би трябвало да е забравил за една нещастна страхливка като мен много бързо.

Ръсел изсумтя.

— Организира ми ергенско парти, поръча няколко стриптийзъорки от Бойс, след това прекара вечерта да им гледа балконите и да ми повтаря, че не били като твоя. Не знам каква е истината, но тези момичета си бяха много хубави, ако разбираш какво имам предвид... и да мисли за твоите... при положение, че може да ги има...

Намеси се гласът на Барбара:

— Здравсти, Пепър. Не, Ръсел, няма да ти върна телефона. Е, Пепър, как е в Бостън? Кога се прибираш вкъщи? Ще можеш ли да си тук за сватбата ми? Бихме искали да те видим.

Гласът на Ръсел се чу някъде отзад:

— Трябват ни нови кърпи и чаршафи! Нашите цветове са синьо и бяло!

— Ръсел, млъкни — сопна му се Барбара. — Пепър, скъпа, не трябва да носиш нищо.

— Обичаме червено вино — провикна се отново Ръсел. — А аз пия „Кънейдиън клъб“.

— Ръсел!

Телефонът там падна на пода достатъчно силно, за да накара Пепър да дръпне слушалката от ухото си. Чу се боричкане.

Телефонът отново беше в ръцете на Рита.

— Накиснал се е с „Кънейдиън клъб“ отрано — уведоми тя Пепър. — Но нали виждаш? И двамата искат да си на сватбата им. Ще се състои в църквата в два, след това ще има прием в къщата им, който ще трае цяла нощ.

— Рита, вярно ли е, че Дан страда за мен? — Пепър не можеше да повярва, че е попитала. — Не че ме интересува, както знаеш, но Ръсел каза...

— Да страда за теб? Не. Аз говорих на Дан много.

Много? Пепър изправи гръб в стола на Зак. Какво искаше да каже с това „много“?

Рита продължи:

— Съжалява, че се е държал лошо с теб, казал е много неща, които не е трябвало, но ти познаваш Ръсел. Преувеличава всичко.

— Да, така е. — Но той беше споменал, че според Дан тя имала по-хубави балкони от стриптийзборката. Човекът имаше добър вкус. — Къде живее Дан?

— В къщата на госпожа Дрейс. Някой трябва да стои там, докато се върнеш. Той вече се уволни с почести от армията, и ще получи един кош медали, за които командирът му каза, че пристигат. Но не се притеснявай, че проявяваш егоизъм. — Рита звучеше жизнерадостна и безгрижна. — Всички разбираме, че искаш да се опознаеш със семейството си. Ще дойдеш, когато можеш. Пепър, използвам телефона на Греъм и сега им навъртам голяма сметка. Кажи ни какво искаш да направим с онези растения. И наистина се опитай да дойдеш за четвърти юли. Всички ще са тук. Хайде. Чао!

Пепър бавно остави телефона и се запита поканена ли беше — или предизвикана. Срещаше ли се Рита с Дан? И защо на Пепър да ѝ пука, ако се срещаше? Беше дала на Дан ясно да разбере, че не го иска. Че трябва да си намери друга жена, да се ожени за нея и да има деца с нея... да посреща с нея първия сняг и разцъфването на лалетата напролет...

Тя излезе от кабинета на Зак. Огледа се разсеяно. Нямахше къде да отиде. След това осъзна, че съвсем наблизо са малката Лана и Хоуп.

Лана се нуждаеше от нея. Хоуп я обичаше. Пепър имаше място в света.

Когато отиде при тях, Хоуп седеше сама, кърмеше спящото бебе. Тя вдигна очи към Пепър, усмихна се и потупа мястото до себе си.

Пепър усети бодване на предупреждение. Разпозна изражението на Хоуп. Разпозна го от преди толкова години.

Хоуп се канеше да уточни проблемите на Пепър, независимо дали тя искаше, или не. С нисък, внимателен тон сестра ѝ произнесе:

— Когато си тръгнеш, ще липсваш на Лана.

— К-когато... си тръгна? — заекна Пепър.

— На всички ни ще липсваш. Но трябва да се грижиш за онази земя в Айдахо. Предполагам, че си готова да се върнеш там.

Пепър не беше решила още нищо за земята си и със сигурност не бе мислила да напуска семейството си и да се връща там, където пиленцата се излюпват в дланта на човек, а той прави кафе всяка сутрин в пет часа, след това я буди и я влачи навън да работят.

— Мина почти месец, откак тръгна — продължи Хоуп. — Говорила ли си с Дан?

Пепър заговори бързо-бързо:

— Не. Защо да го правя? — След това се отпусна. — О, имаш предвид за ранчото.

— Не, имам предвид за вас двамата. — Хоуп я прикова с поглед. — Ти простреля генерал от армията на Съединените щати заради него.

Пепър се изправи.

— Не съм я простреляла заради него. Направих го заради себе си. Тази жена разруши живота ми и идеалите ми. Надявам се да я изпържат.

Хоуп помисли за момент, след това каза:

— Не знам дали трябва да ти кажа това, но Зак казва, че е съобщила всичко, което ѝ е известно за терористите, срещу намаляване на присъдата.

Пепър изсъска раздражено.

— Тогава се надявам да я освободят, така че приятелите ѝ — терористите, да могат да ѝ се „отблагодарят“.

— Не, тя ще гние в затвора през остатъка от живота си. — Хоуп погали Пепър по бузата. — Но каквото и да решиш, трябва да се върнеш в Айдахо.

Отчасти шегувайки се, отчасти на сериозно Пепър попита:

— Изхвърляш ли ме от гнездото?

— Не те изхвърлям, само леко те сръчквам. — Хоуп погледна в очите ѝ. — Пепър, на нас ни е приятно да си тук, но ти се криеш. Криеш се от онзи мил мъж.

— Дан? — Пепър изсумтя достатъчно шумно, за да накара Лана да се сепне. След това понижи глас. — Изобщо не го познаваш.

— Мисля, че същото може да се каже за теб.

В този момент Пепър осъзна, че ѝ харесва да има семейство, да, но също така и че иска да живее сама. Харесваше ѝ да прекарва време със своите растения, да говори на зелените листа, които не могат да ѝ отговорят. Липсваха ѝ. Липсваше ѝ оранжерията. Липсваше ѝ дългата долина и широкото синьо небе, и кокошките, които снасяха яйцата си в тесни дупки. Бяха ѝ липсвали през всичките изминали девет години, и все още ѝ липсваха.

И Дан. По дяволите, Дан ѝ липсваше.

Хоуп продължи:

— Вие двамата имате някои неща за оправяне.

Пепър знаеше, че се бори за изгубена кауза, за да държи обидата си жива, но трябваше да опита.

— Като например факта, че той мисли за мен най-лошото?

— Познавам те, Пепър, имаш склонност да окуражаваш хората да мислят лошо за теб. Или най-малкото — не ги обезкуражаваш.

— Може би.

— А има ли причина той да мисли лошо за теб? — попита Хоуп.

— Глупав е.

— Освен това?

— Хвана ме, когато го оставях.

Хоуп озадачено наклони глава.

— Някои мъже го приемат зле.

— Той трябваше да вярва в мен.

— Точно както и ти е трябвало да вярваш в него през всичките години, вместо да предполагаш, че ще те нарани?

Бясна, тъй като виждаше как увереността ѝ се разпуква, Пепър поиска да знае:

— Кой ти каза това?

— Ти.

— О. Да, да. — Когато беше разказвала за самотните си години, тя не бе допускала, че сестра ѝ ще види отвъд посочените факти, или че ще използва информацията срещу нея.

Хоуп вдигна Лана от гърдите си, облегна я на рамото си и я потупа по гръбчето. Бебето се оригна. Хоуп се усмихна.

— Чу ли това? Също като леля си Пепър е. Надявам се да прилича на нея и по друго.

— По какво друго? — попита Пепър подозрително.

— Когато ти беше дете, никога не бягаше от битка. Никога не бягаше от нищо.

Битка? Пепър си даде сметка, че е изгубила тази. Тя стана и тръгна към вратата. На прага се обърна:

— Искам той да е Вълшебният принц.

Хоуп се засмя.

— Лошото на това желание е, че ако искаш Вълшебния принц, трябва да станеш Снежната кралица, а ти, Пепър, избяга.

* * *

Четвърти юли в Дайъмънд, Айдахо, беше винаги голям празник. Зарята беше най-голямата в окръга.

Но в два часа следобед точно на този Ден на независимостта улиците бяха празни. Всички в града седяха в Обществената църква и гледаха как Ръсел и Барбара Грем се свързват в свещен съюз.

Дан стоеше край баща си до олтара и мислеше, че рядко се случва син да има късмета да изпълнява ролята на кум на собствения си баща, когато родителите му се женят.

Искаше му се това да беше неговата сватба. Искаше той да е младоженецът. А Пепър да е неговата булка. Искаше техните фигурки да са на празничната торта.

Вместо това стоеше тук с госпожица Хардуик, кума на майка му, и мислеше за часовете, които ще прекара на тържеството на родителите си. Нямахше да е толкова лошо, само дето знаеше, че баща му беше организирал дузина момичета, които да го дебнат. Шарън Кениън, Териса Канън, Бет Кауфман... списъкът продължаваше още и

още. Той усещаше очите им върху себе си, как му се възхищават, преценяват богатството му, планират нападението си.

Дан слушаше монотонния глас на свещеника. Въздъхна, след това си пое дълга глътка въздух, изпълнен с аромата на цветя, и почувства полъх свеж въздух срещу тила си.

Обърна се бързо.

Нямаше никой. Видя пълните редици, усмихнатите лица, бухналата руса коса на Териса Кениън и закачливата ѝ усмивка.

И все пак полъхът докосна лицето му и вратата на църквата се затвори, сякаш *тя* беше там и го гледаше.

* * *

Дан стоеше до родителите си в сутерена на църквата, ръкуваше се и приемаше поздравления. В един момент се наведе към баща си и каза тихо:

— Татко, ще отида до къщата на Дрейс да свърша работата и да се преоблека, след това ще дойда на партито.

Ръсел завъртя глава и огледа наоколо.

— Можеш да се преоблечеш и вкъщи.

— Но не мога да свърша работата вкъщи.

— Можеш да изпратиш някой каубой да я свърши.

Дан си помисли подигравателно, че Ръсел трябва наистина да е обещал на много жени да си опитат късмета със сина му.

— Татко, не е кой знае какво. Ще ми отнеме не повече от час.

— Но ще дойдеш на партито, нали? Майка ти ще се засегне, ако не празнуваш женитбата ни.

— Не бих я пропуснал, татко. А и се нуждая от малко време насаме, преди да се срещна с толкова много хора.

— Ох. — Ръсел се разкъсваше между състрадание и невяра. Състраданието спечели, макар и на косъм. — Разбира се, синко, иди и се освежи за един час. След това се прибери вкъщи и си почини! А ние ще се веселим до два след полунощ!

— Ще дойда. Не бих го пропуснал. — Дан се отдалечи като се усмихваше, докато се измъкна от тълпата и най-накрая се добра до пикапа си. Включи на скорост и потегли със съскане на гуми.

Но какъв смисъл? Нямаше никакъв трафик. Дори шерифът беше на сватбата.

Дан мина през Дайъмънд и надолу по магистралата, докато стигна отбивката към ранчото на Дрейс. Там забави. Кравите не прощаваха, ако ги блъснеш, и не бяха достатъчно умни, за да се дръпнат от пътя на безразсъден човек. Той стигна до къщата за рекордно време и когато излезе от пикапа, се огледа.

В гаража нямаше паркирани коли. Никой не седеше в люлката на верандата и не му се усмихваше. Не се виждаха никакви доказателства за нечие присъствие.

Но все пак беше усетил онзи бриз върху тила си.

Той забързано влезе в къщата. Обхвана с един поглед дневната и не видя никого.

Надникна в спалнята на госпожа Дрейс. Никой. Влезе в трапезарията, след това в спалнята на Пепър. Нищо. Никой. Отвори шкафа и провери компютъра, но нищо не бе пресякло лазерния лъч, който охраняваше ранчото. Нито кола, нито мечка, нито заек. Дан можеше да се закълне... Всичките му инстинкти му казваха, че *тя* се е върнала.

Отиде в кухнята. Празна.

Седна на масата и погледна през прозореца към градината. Пепър не беше навън. Пепър не беше тук. Беше я желал толкова силно, а тя не се бе върнала.

Бе сигурен, че ще го направи. Може би не заради него — вероятно не заради него — а защото обичаше това място. Растенията си, земята, домът, който винаги бе искала — от времето, когато беше тийнейджърка, това беше нейна мечта. Беше се прогонила сама от тук първия път. А той я бе прогонил за втори път. Но бе решил, когато се върне трети път, че ще я придума, ще ѝ се примоли. По дяволите, щеше да пълзи за нея, ако трябваше, за да я върне в прегръдките си.

Защото онова, което ѝ бе казал, беше истина. Не само сексът го теглеше към нея. Тя го допълваше. Караше го да се чувства жив и той не можеше да живее без нея.

Надяваше се, че не би могла да живее без него.

Вече не издържаше. Не понасяше самотата, нито чакането. Ако нямаше да се върне при него, той щеше да отиде при нея. По дяволите приема на родителите му. Трябваше да си опакова багажа.

Стана. Отиде в спалнята си.

А там, по средата на юргана му, лежеше дамска каубойска шапка.

Нищо неразбиращ, той я загледа изумено.

Шапката на Пепър. Шапката, която ѝ беше дал. Как...?

След това го изпълни огромно облекчение.

Вратата зад гърба му се затвори с глух звук.

Той се обърна. На прага стоеше Пепър, притиснала гръб в стената с онази чудесна, неустоима усмивка, която осветяваше лицето ѝ.

Радостта плъзна като огън по вените му. Тази жена беше всичко, от което се нуждаеше, за да бъде щастлив.

Взе шапката и отиде при нея. Сложи я на главата ѝ. Целуна я по устните. И след като погледна в очите ѝ, каза:

— Добре дошла у дома.

Издание:

Автор: Кристина Дод

Заглавие: Почти влюбени

Преводач: Диана Райкова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: „ЕРГОН“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-619-165-027-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1979>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.